

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

№ ч. 1 /69/

Січень-Квітень, 1966

Рік IX

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

Дорогі Подруги і Друзі!

Кожного року, коли святкуємо Великдень на чужині, наші думки линуть туди, де пройшла наша молодість, до наших родин в Україні, до церков, де з грудей тисячів розносилося могутнє Христос Воскрес, і де розливний звук великодушних дзвонів велично голосив світові велику і радісну новину про Воскресіння Христа. Ще й нині в нашій пам'яті відживає цей урочисто-святоточний настрій, який не кидав нас у дні Великодня, коли то після довгої зими й посту нахло пасок і весною, очі любувалися свіжою зеленню пробудженої природи і красками розмальованих писанок, а наше серце раділо молодістю в хоріводі гаїлок. Тоді повітря було насичене світлом, весною, радістю і надіями.

Вже двадцять кілька років святкуємо цей празник на чужині, але помімо недостатків і добробуту, що нас оточують, ми неспроможні віднайти радості українського Великодня. Її немає тут, вона не існує на поневоленій ворогом Україні. Ми боляче відчуваємо родинне і національне відлучення просвітами. Наші серця неспокійні за долю нашого народу. Багато наших родин зруйновані, брати і сестри загинуті, заслані, або розсіпані по світі. Села опущені, міста заповнюються чужинцями. Церкви замкнені або розвалені, дзвони замовкли, а свято Великодня заборонене. Загарбавши нашу землю, ворог сягає по душу народу, від якої відібрав радість і хоче позбавити її нації. Великдень на Україні не такий, яким був колись!

В день Воскресіння Христового перенесімо думкою на українську землю до рідних міст і сіл, до поневоленого народу. Пам'ятаймо, що той народ переможений, але не зломаний. Будьмо певні, що в цих найбільш невідрадних обставинах він буде зустрічати Великдень. Навіть в цих нелюдських умовах свято Воскресіння викличе в душі народу іскру радості, а вона загріватиме серця, гоїтиме біль, воскресить нації, подасть силу для дальших змагань. Бо незламною є українська душа. Вона покорила татарщину, зродила Хмельниччину, з неї вийшла боротьба Визвольних Змагань. Вона створила УВО-ОУН, спалахнула завзяттям героїської боротьби УПА, а нині своїм спротивом не дає спокою вертові і наводить на нього жах. Будьмо певні, що скоро вона знову спалахне вогнем гніву, з якому згорить і спопеліє неволя і насильство. Над ворогом затріумфує воскресла Україна, як своїм воскресінням затріумфував над смертю Ісус Христос.

З празником Христового Воскресіння обнови́м і в собі нашу українську душу та наше сумління українського націоналіста. Згадаймо наші обов'язки супроти нації, скріпим свою волю, щоб труд нашого життя віддати визволенню України. Хай наші зусилля зіллється з боротьбою народу за перемогу української Правди і за перемогу Христа у вільній Україні!

Всім членам, симпатикам і прихильникам ОУН та всім українським патріотам і їх родинам бажаємо з нагоди Великодня багато добра і щастя, здоров'я і веселих та щасливих свят!

Тереновий Провід
Організації Українських Націоналістів
у Великій Британії

СВІТОВЕ ТЛО НАШОЇ ДІЇ І НАШІ ЗАВДАННЯ

Протиставні течії

Світове положення в сьогоднішніх днях у вільному світі характеризується в ідейно-політичному сенсі скристалізуванням двох протиставних тенденцій-течій:

а/ здекларованим згуртуванням в означених рамках прихильників девізи про кінець доби національної і християнської, як і впливаючих з того моральних систем, і приходу доби релятивізму, скептицизму та нігілізму, що розкладають органічну клітину нації - родину; прихильників доби, в якій пануватиме пердусім технологія і в якій для філософії, ідеології, релігії та націоналістичної місця не буде. Лжепророки тої течії заперечують ту правду, що як в добі середньовіччя і на початку новітньої доби найглибший шлях до пізнання Абсолюту ішов через філософські науки, так тепер, не хутячи цим шляхом, цю Правду можна б досягти й почерез технічні науки, розклад атому, пізнання термоядерної енергії та її страхіть, що доперва вказує на страшну силу чогось позасвітнього;

б/ усвідомленням, що якраз теперішня доба термоядерної енергії характеризується перемогою національного принципу організації світу, і провалом усіх великопростірних неорганічних конструкцій, вимогою християнізації опоганеного світу, чітким протиставленням національної ідеї ідеям інтернаціональним, що їх захищають пробоїтники світового уряду обабіч залізної застави.

Відсутність пропорційного до розвитку цивілізаційних досягнень еквівалентного темпа скріплення моральних вартостей і якостей людини доводять якраз до варваризації життя.

Загроза атомового знищення навіває жах на людину, яка в ситуації переслідування вартостей фізичного існування одиниці, при знеціненні ідеального, героїчного й духовного, уважає, що основною ціллю людини є жити за всяку ціну. А тимчасом девізою усіх великих духом народів і людей є щось вище і змістовніше, як само фізичне існування. І, власне, ця тенденція дехристиянізації і депатріяззації світу, намагання виполокати людину з її національних і патріотичних почувань, привела до збогадної необхідності капітуляції перед атомовою загрозою, перед пантанхистом цим родом зброї. Бо коли людина вірить в Бога і в націю як в непримінальне єство, як найвищий твір Бога на землі, вона ніколи не повірить у те, щоб стати предметом знищення з химерної волі Москви. Ніколи в руки злочинця не зможе бути даною така сила, яка знищувала б пів мільярда людей. Це підтверджується постійним зростанням нових сил світу, відродженням націоналізму, християнізації з його духовно-моральною наснагою, відроджуванням здорового національного патріотизму, ідеалізму та героїзму, і постійним послабленням сил ворога - большевицької Москви.

Ситуація представляється так, що большевизм таки буде зліквідований із середини шляхом національних революцій уярмлених народів. Після цього розвалу національна і християнська ідеї промінюватимуть на Захід, де у висліді існуючого духовно-морального загнивання може прищепитися якась форма обольшевизму у формі бича на здеморалізовану частину суспільства. Ми повинні пам'ятати, що в сьогоднішньому світі існує два Заходи і два Сходи. Хто знає, чи сьогодні на цьому другому Заході не має більше большевиків, як на Сході поза москалями. Їх, для прикладу, є напевно менше в Україні чи на Кавказі, як в Італії чи у Франції.

В парі з розвитком ситуації на ідейно-моральному відтинку на Заході, в російській імперії продовжується утотожнювання комуністичних ідей з російським імперіалізмом, що підтверджується повним опертям цих ідей на московський народ як єдину силу, що стоїть за комунізмом, акцентуванням російського патріотизму і шовінізму, виховуванням молоді на протилежних до Заходу ідеях /на Заході йдуть намагання виховувати молодь в дусі модних тепер ідей нігілізму й безбатьківщинності, безідейності/, на ідеях московського месіанізму, імперіалізму, фанатичності і світозагарбництва. Ця молодь мала б заступити стару зігнилу генерацію комуністів.

З другого боку, на Україні і на теренах інших уярмлених Москвою народів, закріплюється процес скріплення національних ідей, героїчної концепції життя і праці, поворот у творчості до національних традицій, до старої княжої чи козацької України. Зудар двох образів життя - українського і російського, насильно накинутого уярмленим народам, перекидає тепер терезку ваги на наш бік. Образ московського життя, що починається від ідей та віри і кінчається колхозним господарством, повністю провалюється.

Ідейне банкруцтво московського комунізму в уярмлених країнах є фактом безспірним. Натомість на Заході, включно із США, комунізм виказується nadalше атрактивним для многих снобів та інтелектуалістів. Не сила Росії здобуває собі бази у світі, але це робить ідейна слабкість західньої інтелектуальної еліти недовіроків, які відписали під впливом Москви та її доктрини власні нації, як природний та історичний феномен, а Христа зарахували до людей покрою Фрейда чи Маркса. Свого часу Е. Бурке писав, що "епоха лицарства проминула, а на це місце входить епоха софістів, крамарів і калькуляторів". Було це ще в часи Івана Мазепи, коли народ стогнав у кайданах, а велика частина інтелігенції нашої ішла на послуги ворогам, будувала їм велич і просвіщала північ. Це було так на Україні тоді, а сьогодні так є воно в світі.

Передумовою фізичного розслаблення є ідейне і моральне розхитання, розклад, захоплення себе ворожими ідеями і ставання у їх захист, що дорівнює поняттю зради серед власного суспільства. З цього боротьба проти більшовизму є боротьбою проти ідей зради в лоні власної нації.

Тому ніколи не можна проміняти ідею суверенності України за ідею її т. зв. націонал-комунізму. Такої України не має, не було й бути не може. Тому ті, хто питає, чи націоналісти зможуть підтримати націонал-комуністичну Україну, змагають до впровадження в наші змагання ложі. Коли християнин не може бути рівночасно безбожником, так і українець, патріот, не може бути рівночасно українцем і носієм московської чи якоїсь іншої, чужої, ідей.

Наступ української національної, традиційної, ідей помічається навіть крізь призму офіційного типу творчості. Зріст ідейного потенціалу України майже небувалий. Київ стає знову центром благородних і творчих сил.

В такому протиставленні світових, імперських і національних сил розгортається дальший бій. Нашим черговим гаслом, крім "Свобода Народом" і "Свобода Людині", стає гасло - "Київ проти Москви!" А консенсусною усвідомлення зміслу цього гасла є практичне завдання першої ваги, яке ставимо:

Найсильнішим ідейним атутом проти асиміляції є ідея України. Коли хтось навіть засимільований цю ідею України відчує і її пізнає, то містика Києва, світ його Правд, приведе таку одиницю знову до українства.

Сьогодні є багато людей на Заході, які дивляться на Москву як на свою Мекку, уважаючи її, а не Вашингтон чи Лондон своєю столицею. Чому Київ, як осередок протиставних, добрих сил людства, добрий дух історії не може стати принаймні для українців, якщо не для многих чужинців, тою притягаючою силою, яка пірве їх та інших до змагу і дасть ключ для розв'язки перемоги?

Як для комуністів усього світу орієнтиром є Москва, то для антикомуністів, людей, що прив'язані до ідей нації, волі і справедливості, таким центром повинен стати Київ, без якого перемога над Москвою буде неможливою.

З цього випливає практичний висновок, що всі созвучні з нами сили повинні творити разом з нами спільний фронт ідейний і фронт дії. Але передумовою такого поставлення справи являється сила нашої віри в нашу власну національну ідею, віра така сильна, що породжувала б чини, до яких пристали б численні чужинецькі антикомуністи.

В нас дуже часто говорять, що комуністичні рухи в світі розростаються лише за рахунок важких соціально-економічних умовин. Одначе в цьому рухові ми бачимо многих людей, які нужди не знали і не бачили. Цей наш погляд треба доповнити тим, що комунізм поширюється також і тому, що стає вірою у відсутності іншої, або при розхитанні іншої віри.

Вірі треба протиставити найперше іншу віру, відбиту в життю справедливої вістю на різних відтинках.

Зудар двох концепцій - концепції світового уряду Москви і мафії Вашингтону - довів хвилезо до коекзистенції, поділу світу на дві частини. Нашим завданням є заакцентувати національну концепцію. Ми не повинні прислуховуватися новому радянськосту, не повинні допомагати Стейтдепартаментові проголошувати, з одної сторони, вустами Раска черговий указ Валуєва, а другою рукою фліртувати по через ЗП УТВР модерним радянськостом, обголюючи до самої кості від правдивої державницької ідеї, і обмежуючи до емансипаційного змагання за УРСР, новий НВП, скрипчикізм, кочубейізм. Нашим завданням є розкрити задуми тої мафії і дати їй безоглядний бій.

Коекзистенція між Вашингтоном і Москвою видає багатогранні рефлексії, які кидають вбивчі тіні на різні народи світу, а в тому й на поневолені, що затемнюють деяким людям кругозір і потягають їх часто на злі шляхи. Тому не дивно, що Франція ген. Де Голля намагається з поспіхом незалежитися від Америки, в наслідок чого може наробити помилок по відношенні до Москви, з якою хоче нав'язати власні взаємини. Подібні процеси відбуваються в інших країнах. В Англії чимраз виразніше лунають голоси побождань за майбутність корони з уваги на великі поступки перед Америкою і на завелике покладання надій на неї. Політична лінія наших новітніх радянськостів з різних середовищ являється важким маразмом в нашому організмі, який треба усунути, і є закликом до важкої зради національної ідеї.

Черговий характеристичний елемент світової дійсності

В політично-мілітарному і стратегічному аспектах виступає тепер концепція нового типу війни, достосована до термоядерної доби, в якій для людини не має освідомленого плану дії. Війни як такої не відкидається, але проти кого і за що ця війна мала б вестися - на це відповіді не має. Сдиноккою концепцією, що роз'яснює це питання, є наша визвольна концепція, яка вказує виразно на те, за що і задля чого люди повинні боротися. Вслід за тою концепцією ідейного й політичного характеру розвинулася в нас і стратегія боротьби і тактика ведення змагань.

Сьогодні до вибору для нас залишається лише дві можливості: або ідея спільної боротьби упримлених Москвою народів за спільні державницькі і людські ідеали, ведена шляхом підпільних зрушень, партизанських боїв і всенародніх революцій, або єдинонеділимська концепція американських та інших "реалістів", яка крім дальшої неволі не обіцяє поневоленим народам нічого нового і кращого.

Трагічний кінець повстання мадярського народу в 1956 році не прийшов лише у висліді великої мілітарної переваги Москви над мадярськими повстанцями. Це сталося в наслідок двох інших засадничих передумов, а саме: з причини мінімалістичних цілей, що їх ставив перед мадярськими повстанцями Малетер, відносно слабе і спізнене використання кличів і середників пропаганди на бійців червоної армії, і орієнтація на підмогу США, яка від цього прямо відмовилася. Сдиноккою запорукою успіху для мадярського та інших народів визволитися є практичне застосування концепції АЕН і орієнтації на сили упримлених народів.

На протязі минулих двох десятиків років на теренах т. зв. ССРСР відбулося дуже багато важливих подій, які вказують на кипіння революційних настроїв і на постійно-триваючу боротьбу проти Москви. Процеси цих настроїв охоплювали величезні простори, а організаторами і виконавцями революційних змагань були всі прошарки поодиноких народів, включно з цими найбільш катованими, які заповнювали концтабори в далеких просторах Сибіру.

Відомості про це предіставалися і предістаються постійно у вільний світ. За їх поштовхом в Азії, в Європі і в Америці творилися протикомуністичні рухи, які приймають тепер до того, щоб об'єднатися в один рух світового масштабу, ставши вдійсності тою третьою силою між московським імперіалізмом і західним непередрішенством, до якої вони приймають.

Але тут, як і в попередньому розділі, нашим обов'язком є вказати на одну велику і важливу потребу, що їй відчувається сьогодні на кожньому кроці, на потребу тверезого, наповненого вірою, переконаннями і дією погляду на дані справи.

Ця віра і ці переконання мусять бути настільки сильні, щоб найперше могли відбити всілякі сумніви та побоювання, які народжуються у людей, коли вони починають мірити видимі фізичні сили ворога з майже невидними ідейно-програмовими і революційно-підпільними силами нашого визвольного руху. Всесвітня історія подає багато прикладів, які доказують, що, власне, ці невидні сили палили не один раз великі потуги. На це вказує кожночасно маніфестована боязливість большевицької Москви, яка постійно трясеться перед ідеями українського націоналізму і перед чинами ОУН. Чейже ж не зовнішні потуги, не атомова бомба, не армії вишколених у модерному веденні війни вояків завалили московську систему концтаборів, а зробили це самі в'язні, окрилені ідеєю боротьби за людську і національну гідність.

Тому сьогодні не треба споглядати так на те, чи існують фізичні зв'язки, чи діє на всіх просторах струнко завершена сітка. Головне і найважливіше - це сильна, пориваюча ідея, це певне число визнавців тієї ідеї, це бажання боротьби і вміння використати кожен пригожу ситуацію для здобуття національного ідеалу - Української Самостійної Соборної Держави!

/Продовження буде/

-----:-----

ЗАСАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗАКОРДОННОЇ ПОЛІТИКИ

/Продовження з попереднього числа/

в/ Інспіровані стейтсдепартаментом персвероти в країнах, які стоять на передовому фронті боротьби проти світової загрози - комунізму, під облудним претекстом оборони релігійних чи т. зв. демократичних прав і свобод, а на ділі з метою мати своїх сателітів, а не партнерів-контрагентів, шкодять світовій боротьбі проти комунізму. Вони коріняться в концепції дво-чи-три-поділу світу, якій в засаді протистоїть націоналізм, для якого нація є критерієм вартостей, а чого запеклим ворогом являється світова мафія.

Творення нейтральних полос-буфер між колосами, спертих на їх ласку маріонеток, лежить на лінії цієї політики. У висліді цієї послідовно веденої мафією акції зникають суверенні постаті з обріїв світової політики, наближаються уряди людських фронтів, речники яких мають пертя в обох центрах - у Вашингтоні і в Москві. Це відноситься однаково до білих як і кольорових народів.

Ватикан і Україна:

Нерозривна пов'язаність у визвольній боротьбі української національної з християнською ідеєю робить український народ дуже чутливим на всі можливі зміни акценту у світовому християнському фронті проти воюючого безбожництва, яке є іманентне сучасному комунізму всіх форм. Спроби наближення Ватикану до московсько-кремлівської православної церкви, співвідповідальної за ліквідацію обох українських церков, свідомого зняття безбожницького уряду, суперечать уявленню революційно-визвольного табору щодо ролі церкви у суспільному відношенні в сучасному світі, як передової сили у боротьбі проти безбожництва, несправедливості і кривди.

Віруючі обох українських церков ніколи не підуть на співпрацю з цезаропапистичною кремлівською церквою, зняттям імперіалістичного режиму безбожників. Для церкви є ліпше бути переслідуваною, як протегованою. Дієва єдність церков є конечно потрібна у хрестоносному поході чуха ідей проти воюючого безбожництва, несправедливості, кривди, неволі, топтання гідності людини і націй і для відкритого захисту підпільного християнства, його церков і мучеників, а не для компромісів з безбожницьким імперіалістичним режимом та зняттям його політики - цезаропапівською церквою лише для зможливлення деяких церковних практик за умов дальшого існування безбожницького режиму.

Безбожницький імперіалістичний режим не може бути поліпшений, але мусить бути завалений. Церква мусить остатися останнім забором Правди, яка не ввійде в ніякий контакт з центром зла і не закрие меж поміж ним і добром, а в обороні за правду не знатиме компромісу, без

огляду на жертви, що падають за вічне життя.

Український Католицький Єпископат своїм мужнім протестом проти участі в Соборі представників кремлівської церкви і наближування до режиму добре прислужився справі християнства і України.

Цю справу треба продовжувати, змагаючи насамперед до наближення між обидвома українськими церквами.

Міжконтинентальний аспект договірної співпраці:

Договірна співпраця АБН з АПАКЛ, зокрема національним Китаєм, з Інтерамериканською Конфедерацією Оборони Континенту, антикомуністичними організаціями латинської Америки, співпраці на прийнятій в Мехіко платформі АБН з антикомуністичними організаціями 65 країн світу, не тільки актуалізує серед них і на численних міжнародних і міжконтинентальних конференціях національно-визвольну справу укріплених в СРСР народів, але робить водночас в означених ситуаціях національно-визвольні організації теж партнерами в організуванні визвольних дій зараз і співпартнерами в проєкції майбутнього на платформі АБН.

Глобально ставлення проблеми України й укріплених націй взагалі як з погляду важливості їх визвольної боротьби так і революційних перемін в укладі світових сил після визволення пригадує, що вона є невід'ємним, перманентно існуючим, суттєвим елементом світової кризи, якої розв'язки немає без розвалу імперії.

Туреччина, Персія й інші сумежні з СРСР держави, як природні союзники України у протиросійському, а не лише протикомуністичному фронті, з власних життєвих інтересів можуть у вирішному моменті бути на міжнародному форумі пробойовиками концепції розподілу московської імперії.

Японська держава, яка втратила частину своїх етнографічних територій в користь Росії в останній війні, належить, рівнож, до природних історичних союзників України.

В Австралії світова концепція боротьби України знаходить також політичного партнера проти небезпечного тиску комуністичної агресії на неї.

Серед країн африканського і латинсько-американського континенту актуалізування української визвольної справи є потрібним при збереженні ієрархії вартостей і завдань. Значення малих держав на міжнародній арені кріпшає в морально-політичному змислі у зв'язку зі зростом світового антиколоніального національно-визвольного руху.

Питома вага малих держав теж атлантийського комплексу /Голландія/ як непропорційно більша за їх силово-збройну й економічну, дає шансу ставити на ширшому і компетентному міжнародньому форумі наші визвольні концепції.

Переможні у протиросійській війні країни /Іспанія/, доцінюючи значення національно-визвольної ідеї, вможливають без реґліменцій дію в Україну і взагалі за залізну заслону.

Канада, як сильна економічно і мілітарно країна, з великим національно свідомим українським елементом, може спричинитися також у Комонвелті до видигнення української справи, а на широкому міжнародньому форумі продовжувати історичну ініціативу у ставленні питання України на перадек дни світової інституції.

Інтернаціональні політичні середовища:

Сьогодні немає ніякого російського політичного угруповання, яке стояло б на антиімперіальних, національних позиціях, а натомість існує фронт російської нації проти української. Зокрема загрозливим є російське імперіалістичне угруповання НТС, яке підшитається під самостійницькі національні символи, але на ділі заступається всюди лише за неподільність московської імперії. Тому українська нація повинна готуватися на двофронтову війну проти червоних і білих москвинів, які можуть мати піддержку також і зі сторони польських імперіалістичних кругів та деяких антинациональних кіл Заходу.

Політика головних польських екзильних угруповань, захищаючи незмінно східні кордони польської держави з 1939 року і не заявляючись за розподіл російської імперії, являється, об'єктивно, союзником москвськ-

ких імперіалістів і анархонічним захисником імперіалістичних тенденцій в східній Європі. Вона ізолює Польщу від спільного революційного фронту уявлених націй, а польську визвольну концепцію робить інтервенційною.

Наша настанова по відношенні до цих кругів може змінюватися лише тоді, коли вони виречуться імперіалістичних зазіхань і визнають етнографічний принцип у побудові майбутнього політичного укладу на сході Європи.

Кінець

ВІДЗНАЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ СВЯТ В 1966 РОЦІ

На біжучий, 1966 рік, припадає декілька роковин ювілейного характеру, які мають загально-національне значення і повинні бути належно вшановані цілою українською громадою на терені нашої дії. Ідучи за їх хронологічним порядком, на місяць травень припадають роковини Івана Франка, письменника, поета, громадського й політичного діяча, і роковини смерті Симона Петлюри - Голови Держави і Головнокомандуючого Українських Збройних Сил у Визвольних Змаганнях. Відтак, на кінець місяця червня припадає 25-та річниця Відновлення Української Державности Актом 30 Червня 1941 Року.

Згідно з нашими дотеперішніми настановами, порядковість та компетентність у підготовці терену до цих справ є розподілена за таким порядком:

а/ Франківський Комітет у Великій Британії, який постав за ініціативою СУБ-у, займається підготовкою терену й матеріалів до відзначення особи Івана Франка в 50-ті роковини його смерті. Цей комітет уже подав свою програму до відома громадянства комунікатом, який був надрукований в "Українській Думці" з 3-го березня. Ми піддержуємо цю справу і доручаємо членству зайняти таку поставу до тієї справи на місцях. Франківська Академія теренового засягу відбудеться в Лондоні в другій половині року.

б/ Відзначенням 45-тих Рокових Смерти Симона Петлюри займається ОБВУ при співпраці із СУМ-ом та відповідними комітетами в інших країнах. Крайова Управа СУМ-у займається організуванням молоді на могилу Симона Петлюри в Парижі. Терен повинен слідкувати за повідомленнями й інформаціями в цій справі і діяти згідно з ними.

г/ Відзначення 25-тої Річниці Проголошення Відновлення Української Державности Актом 30-го Червня задержується в компетенції Теренового Проводу і в компетенціях Районових та Станичних Проводів.

Теренова академія для відзначення тієї історичної події відбудеться в Лондоні в неділю, 3-го липня, 1966 року. Для цього вибрано Сан Панкрас Таун Гол. На зовні цю справу фірмуватиме Комітет, який опублікує свої матеріали троха пізніше.

В терені Районові Проводи повинні розглянути і вирішити спосіб та час вшанування тої події на місцях. Пропонується брати під увагу академії окружного характеру, але не ухилитися від цього, щоб дану подію відзначила кожна зорганізована громада.

При всіх цих плянуваннях виключати неділю 3-го липня, яку призначається на загальну, масову маніфестацію в Лондоні. Зокрема вся південна і середня Англія повинні зарезервувати той день для участі поселених там українців в Академії в Лондоні, на якій буде присутнім голова Тимчасового Державного Правління - Ярослав Стецько.

Подарачи ці перші короткі відомості про дані справи до Вашої уваги, а зокрема відомості в справі 25-тої річниці 30-го червня, нашим обов'язком є закликати терен до вчасної підготовки плянів і до вчасного організування громадськості.

ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН

Якраз тепер в терені знаходяться збіркові листи на Визвольний Фонд ОУН та інтензивно перепробадується між громадянством збірка на ту ціль. Всім членам ОУН відомо, яку роль виконує цей фонд у дії нашої Організації. Кожного року члени ОУН докладають зусиль, щоб збірка на Визвольний Фонд випала найкраще. Завдяки цим зусиллям сума збираних за собою кожного року підносилися у гору, що треба уважати за дуже відрадне явище. Все ж таки існують і слабкі сторінки нашої збіркової акції. З практики попередніх років знаємо, що вміру того, як вислід збірки приносять дещо кращі результати, загальне число жертводавців зменшується. Це явище пояснюється тим, що кожного наступного року збірщикам вдається виднати більші пожертви від Товариських клубів чи підприємств, і тоді не робиться зусиль, щоб різночасно з цим охоплювати збіркою збільшене число українців.

Звертаємо увагу, що збірка на Визвольний Фонд має теж поважний виховний характер, а масовість пожертв повинна служити доказом, що ОУН спирається на широкі круги українського громадянства. З другого боку, жертва зв"язує також жертводавця з тою ціллю, на яку він віддає частину своїх засобів, а в нашому випадку з ідеями революційної ОУН. Тому нашим завданням мусить бути це, щоб рік-річно поширювати збірку на найширші круги громадянства, а навіть і натих, про яких знаємо, що вони жертвують нерадо й небагато.

Вислід збірки можемо уважати добрим лише тоді, коли не тільки її результат у сумі грошей буде кращий як попередньо, але і число жертводавців не буде зменшене, а навпаки - збільшене.

Ми знаємо, що збирані засоби на Визвольний Фонд дають Організації можливість спиратися тільки на власні сили і вести незалежну від сторонніх чинників політику в користь визволення України. І якраз завдяки тим фондам ОУН може не оглядатися на конюнктуру, ані на хвилеві інтереси світових потуг, послідовно здійснювати свою принципову політику українського націоналізму, яка є подиктована виключно інтересами українського народу. Ми можемо сміло казати, що ОУН є одинокою незалежною українською політичною силою в світі, яка орієнтує свою політику й боротьбу лише на українські інтереси, спираючись на моральну й матеріальну піддержку широких кругів нашого рідного суспільства. Того не можна сказати про ряд інших політичних груп, які є узалеженні від чужинецьких інституцій. На прикладі намагань реалізувати на українському ґрунті політику "коєкзистенції" або накинення українській еміграції "культурні зв"язки" можемо бачити, як небезпечним і шкідливим може бути пов"язання декотрих укр. політичних чинників із сторонніми, неукраїнськими силами.

Незалежна позиція ОУН є дуже зобов"язувача. Крім визвольної дії, спрямованої на українські землі та на зовнішній політичний світ, ОУН мусить змагатися і на внутрішньому фронті в поборванні різних диверсій, яких джерелом може бути ворожа акція або певних сторонніх, неукраїнських чинників. В такій ситуації на ОУН спадає величезне завдання і великий титан відповідальности за цілісне ведення незалежної політики.

Щоб цю роль виконати, ОУН мусить користуватися відповідними засобами, а ці засоби можна осягнути лише в наслідок щорічних збірок пожертв на Визвольний Фонд серед широких кругів громадянства і постійним, солідним виконанням членами і симпатиками своїх місячних зобов"язань. Тому і цьогорічна збірка на Визвольний Фонд на нашому терені мусить бути успішною і в тому напрямі треба докладати відповідних зусиль. Ці зусилля мусить зкласти кожний член ОУН.

Ніжкі перетиженні, перемученні не можуть заважати нашим членам у дії на цьому відтинку в призначеному часі. Друзі повинні знати, що остання Конференція ЗЧ ОУН належала на кожний терен точно окреслені зобов"язання під оглядом організування прибутків для бюджету ЗЧ ОУН. Цих зобов"язань ми ще не спромоглися виконати, помимо всіх доцьогочасних зусиль. Однак їх треба буде вкінці виконати й мати спроможність прийняти ще більші. Це одинокий шлях, що веде до можливостей здійснювання ролі й завдань ОУН у визвольній боротьбі!

ЗАМКНЕННЯ 20-Річчя СУБ-У

Минулорічними загальними зборами СУБ розпочав на нашому терені відзначення свого двадцятиріччя. З тої нагоди в Лондоні і в терені відбувалися ювілейні зібрання, на яких учасники робили підсумки свого організованого життя за перших двадцять років, а рівночасно виявляли осигнену культурну й мистецьку здібність та зрілість. Всі ці зібрання мали в своїй основі одну важливу ціль: переглянувши минуле, запроєктувати програму майбутнього, а рівночасно відсвіжитися переконаннями і зусиллями про загальні користи для кожного українця зокрема і для спільної загальної справи з організованого життя.

Чи нам вдалося осигнути ті цілі - сказати сьогодні важко. Це покажуть наступні роки. Одначе перед нами стоїть ще одна нагода в цьому ж напрямі, якою повинні стати цьогорічні загальні збори СУБ-у.

Цими зборами, як уже сказано, СУБ замикатиме двадцятий рік своєї діяльності. Певні висновки з наших медитацій у час ювілейного року будуть піднесені на цих зборах для загального обговорення та рішень. А щоб це обговорення і рішення відповідали важливості справи і йшли на зустріч існуючим потребам, обов'язком наших громад у терені, чи радше їх провідів, є завчасу подбати, щоб учасниками цих зборів стали насамперед люди, які можуть думати перспективно, які посідають досвід з громадської праці, які орієнтуються добре в настроях членства СУБ-у і які мають можливість піднятися у дискусіях чи пропозиціях понад локальні потреби і глянути далеко вперед, враховуючи також і загально-національні проблеми.

Цьогорічні збори СУБ-у повинні б стати вислідом нашого двадцятирічного громадського життя також і під оглядом репрезентації. Тому треба з цілком силою уникати тенденції висилання на збори лише тих, хто має охоту, час і можливості поїхати до Лондону. На ці збори повинні б виїхати як делегати насамперед голови управ відділів і найкращі з членів управ.

До найбільш важливих справ, які треба буде належно розв'язати, відносиметься центральний фонд та дисципліна членів в аспекті сплачування членських внесків, щоб цим шляхом установа могла розпоряджати засобами для дальшої дії. Треба сподіватися голосів і пропозицій за піднесенням висоти членської вкладки. Вдальшому, мусить бути знайдена тризала розв'язка для видавання "Української Думки" і "Юкрініан Ревю". До тої категорії проблем треба віднести і "Юні Друзі". Уважно й об'єктивно треба буде продискутувати характер впливу клубової діяльності на свідомість і дисциплінованість громадянства, а відповідно до цього визначити й політику установи на наступні роки. Дуже важливим є питання евентуальних змін у способі скликування та відбування зборів, щоб в майбутньому цей форум вніс у наше громадське життя потрібну духову наснагу й громадську думку.

Це лише частина питань, які напевно виринуть. Ми завжди дивилися на СУБ як на одну українську громадсько-культурну установу нашого терену, яка має всі дані для сповнення покладених на неї завдань. Вслід за цим ми зобов'язували наших членів, симпатиків та прихильників до активної праці в тій установі. Наші погляди й наші настанови виказалися оправданими, а зусилля нашого членства, симпатиків і прихильників корисними для загального національного добра. За двадцять років СУБ виріс у велику інституцію. А це кладе на нашу громаду певні зобов'язання на майбутнє. Ми хочемо, щоб такі відчуття були в кожній нашій організаційній клітині і в душі кожного члена. Тоді буде запорука, що ці почуття знайдуться і в серцях та умі широких кругів суспільності.

Тому два тижні до заду один з наших членів повернувся із США і Канади, де він мав нагоду бачити тамтешнє життя нашої еміграції, а також спостерігати, як ці терени реагують на нашу діяльність і наші здобутки. Незважаючи на простір, що відділяє нас від цих теренів, на труднощі фізичного контакту і на відносно невеликі можливості у виміні інформаціями, загальна оцінка цими теренами нашого життя є дуже позитивною, а подекуди навіть подивляючою. Ми, будучи заабсорбовані своєю щоденною працею і турботами, не маємо змоги подивитися на виследи своєї роботи з боку. З тої причини деяка частина наших людей не може вирватися з неоправданого песимізму і подекуди надмірного самокритицизму. Двадцять

років організованого життя на громадському й культурному підтинках і осягнені в наслідок цього здобутки є найкращим середником для мобілізації зусиль на майбутнє.

ЗБОРИ "НОВОЇ ФОРТУНИ" І ПЕРСПЕКТИВА МАЙБУТНЬОГО

В суботу 19-го березня в Лондоні відбулися десятки з черги річні звичайні Загальні Збори кооперативної спілки "Нова Фортуна", в яких взяло участь відносно багато учасників та гостей. Збори, після заслухання звітів Дирекції та Контрольної Комісії, дискусії над звітами та відповідями, одобрили минулорічну діяльність Дирекції, обрали нову і прийняли план та бюджет на черговий 1966 рік.

Минулий рік в діяльності "Нової Фортуни" був роком великих зусиль в напрямі консолідування доцьогочасного розвитку підприємства, реорганізації його праці та господарки по лінії найкращої рентабельності. Основна частина планів Дирекції була зреалізована, що дало можливість підприємству закінчити рік з певними прибутками.

В загальному, річні обороти цього підприємства в 1965 році становили суму понад пів мільона фунтів, які принесли зиску бруто на суму 50 і пів тисячі фунтів. За цей рік до підприємства вплинуло 3756 ф. на рахунок уділів і 20,486 ф. на рахунок позичок. За цей же час відтягнуто уділів на суму 1,050 ф. і позичок на суму 19,156 ф. Після виплачення всіх видатків, зроблення резерви на дивіденди і виплачення відсотків за позички, підприємство дало близько півтора тисячі фунтів чистого зиску.

Велика частина труднощів господарчого характеру, з якими підприємство зустрічалось в роках своєї розбудови, стала перебореною. Дефіцитові галузі відтато. Одобрені Зборами плани на біжучий рік включають елементи дальшої реорганізації підприємства як по лінії окремих його галузей так і по лінії модернізації системи адміністрування, включно із школенням нових фахових сил. В думках Загальних Зборів знаходиться також настанова, щоб діяльність цього підприємства у майбутньому наставляти також на чужий ринок, даючи йому цим тривкішу можливість існування в різних обставинах і на довгу мету.

Під цю пору "Нова Фортуна" діє по таких головних лініях: імпортовій, експортній, гуртова продаж і продаж роздрібна. Певні кроки робляться також в тому напрямі, щоб навести торговельну співпрацю з подібними українськими підприємствами заокеаном.

Новобрана, чи радше - переобрана Дирекція "Нової Фортуни" глядить з оптимізмом у майбутнє цього підприємства як під оглядом його власної господарської спроможности так і в аспектах його підтримки потребам нашого організованого життя.

Маємо переконання, що такий самий оптимізм пульсує і в учасників та в тих, що вложили свої заощадження у формі опроцентованих позичок у це підприємство. Тому на закінченні тої короткої інформативної нотатки кінцевим є закликати терен /а тут маємо на увазі власні ради і ширші громадські круги/ до ще ближчого заінтересування цим підприємством у формі уділів та інших форм льокати грошей. За всі роки своєї дії "Нова Фортуна" виплачувала досить високу дивіденду і приймала позички на вищих, як в інших місцях, відсотках. З цього треба користати.

В перспективі нашого дальшого організованого життя господарчий відтенок є так важливий, як кожний інший. Помимо відносно великого приросту, який був видним у певних роках, фізична сила української громади постійно корчилася і дальше зменшується як в наслідок переїздів на сталі поселення до інших країн, так і в наслідок смертности й непрацездатности. Але це, що сьогодні в даному відношенні числиться десятками чи сотнею, то за наступних кільканадцять років буде числитися тисячами. Подавляюча більшість членів нашої громади знаходиться приблизно на рівні одного віку. А це в перспективі майбутніх 20-ох років мусить брати під дуже серйозну увагу. Можливо, що до цього часу Україна визволиться, а наше місце і ролі будуть заступлені в тій країні амбасадю вільного українського уряду й держави. Але ці зміни можуть і не наступи-

ти в цьому відносно довгому проміжку часу. Ми, однак, є вже психологічно й організаційно підготовані на планування у дальше майбутнє. А в цьому плануванні елемент господарчої розбудови й підготовки є важливим.

ПОЖВАВЛЕННЯ НА ВІДТИНКУ ОРГАНІЗУВАННЯ ЮНАЦТВА ОУН

Шоста Конференція ЗЧ ОУН, яка відбулася при кінці 1963 року, винесла ряд постанов далекочинного значення відносно нашої праці на відтинку мелоді, а зокрема на відтинку організування Юнацтва ОУН. Вслід за цим до нового Проводу ЗЧ ОУН покликано окремого Референта Юнацтва ОУН і започатковано конкретну роботу на цьому відтинку.

Ці рішення Шостої Конференції ЗЧ ОУН і настанови нового Проводу ЗЧ ОУН вплинули на пожвавлення тієї справи на всіх теренах дії ЗЧ ОУН. На нашому терені оформлено в остаточному сітку тої референтури по клітинах, підбрано потрібну кількість виховників і виховниць для юнацтва, зорганізовано в багатьох клітинах ідеологічні гуртки і відбуто декілька відправ та конференцій з референтами юнацтва і виховним апаратом. У числі ді цих заходів появилися також матеріали інструктивного і вишкільного характеру для організаторів і виховників юнацтва, які є вже у терені, по клітинах.

При кінці місяця лютого зроблено в тій ділянці ще один дуже важливий крок. На терені США відбулася перша частина другої з черги конференції Юнацтва ОУН. Перша така конференція відбулася на еміграції ще в 1948 році. Друга і третя частини тієї другої з черги конференції юнацтва ОУН відбудуться у відповідному часі в Канаді й на європейському континенті.

Конференція Юнацтва ОУН в США проходила під наглядом та обсервацією кількох членів Проводу ЗЧ ОУН, які тоді перебували там. Ця конференція прийняла ряд постанов в ділянці устроєво-організаційній, ідеологічній, вишкільно-виховній, зовнішньо-політичній і внутрішньо-українській, які мають бути розглянені, уточнені або доповнені черговими двома частинами тої ж другої конференції.

Учасниками конференції у США були переважно молоді люди, юнаки і юначки, між якими дуже високий відсоток становили ті, що знаходяться на університетах, або які вже закінчили університетські студії. Приємно було спостерігати їх виступи на комісіях чи на пленарних нарадах, слідувати за їх свідомістю та підходом до різних питань нашої боротьби державного будівництва, за їхнім запалом і бажаннями віддати свої молоді сили та знання ідеї визволення України.

Внедвовзі подібного характеру одиниці з нашого терену будуть готуватися до подібного в Європі. Доручення та вказівки будуть видаватися Референтурою Молоді і Юнацтва ОУН. Завданням проводів у низових клітинах буде піти цим зарядженням на зустріч як в ділянці підбору потрібного числа учасників так і в ділянці матеріального уможливлення їх виїзду на вказане місце. Докладніші вказівки в цій останній справі будуть подані Районовим Проводом тоді, коли будемо знати число і персональні дані учасників європейської частини Конференції Юнацтва ОУН.

Зараз і в найближчому майбутньому Проводи низових клітин повинні звернути особливу увагу на широке використання висланих у терен матеріалів по цій справі. Головну увагу звертати на те, щоб виторити між загальом членства відповідну психологічну настанову до цього важливого, а навіть кардинального питання і завдання.

Юнацтво ОУН організуватиметься з поміж усієї мелоді, без уваги на теперішню політичну чи громадську настанову їх батьків, як це було на цьому і на інших відтинках дії ОУН в минулому. Але наші члени повинні бути заінтересовані ток справою зокрема. Найосновніше завдання - це створення гурта молодих людей, юнаків і юначок ОУН, які могли б напочатку доповнити, а з часом очолити дію нашої Організації на цьому відтинку.

НА ВІДТИНКУ БОРОТЬБИ З ВОРОГОМ

Перша фаза нашої боротьби з чинниками московсько-більшевицького Кремля на т. зв. культурному відтинку проминула. Наука, яку ми витигаємо з тієї фази, вказує, що в нашому суспільстві на чужині таки існують місця, знаходяться люди, які не мають сили, щоб встоятися у складній ситуації і не датися впливуватись в лабіринти чужої політики. Насамперед таким слабим місцем виказалось середовище "двійкарів", які, ідучи по лінії побажань стейтдепартаменту, далися витгнутись у політику "коезистенції" на українському відтинку, не числячись із наслідками такої політики для нашої визвольної справи і для нашої еміграції. Вслід за ними в лабіринті сторонніх чинників опинилися більші або менші групки членів та прихильників з інших середовищ. Але загал українців на чужині, а в тому і проводи майже всіх громадських, суспільних, наукових і культурних установ, виявилися стійкими і рішучо відкинули усякі тенденції залицань до офіційних чи пів офіційних московсько-більшевицьких чинників.

Однак було б неразважно задоволитись лише тим і сказати собі, що ситуація і морально-політична честь еміграції врятована. В своєму розмахові на еміграцію ворог перечислився, а тому хвилево відтягнув людей і тепер робить підсумки та укладає нові плани. Всі позначки вказують на те, що в літніх місяцях, а зокрема з нагоди світової господарчої і культурної вистави в Канаді, співorganizатором якої являється також ССРСР, зусилля на знеутралізування еміграції у визвольній боротьбі будуть повторені із ще більшою нагальністю та здетермінованістю. Цим намаганням Москви будуть потурати до певної міри офіційні чи неофіційні чинники в США і Канаді.

Але й наша сторона готується до наступу. В цьому році українці в Канаді відзначають ввілей свого поселення, що зв'язатиметься з відповідними імпрезами, з'їздами та маніфестаціями. А це даватиме і платформу і різні інші середники для цього, щоб не лише відбити ворога, але завдати йому поважного морального й політичного удару.

Коли ходить про наш терен, то до сьогодні ворогові не вдалося збудувати для себе якогось серйознішого причілка. Сталось це завдяки тому, що середовища, які на теренах США і Канади виявилися нестійкими в обличчя акцій ворога, на нашому терені не мають значнішого впливу. Але і в нас є люди, які воліли б фліртувати з ворогом замість поборювати його. Тут і там вони пробували підносити голову, однак мусіли спускати її скоро під тиском публічної opinii.

Однак зусилля ворога в тому напрямі, щоб якось зламати хребет нашого терену, продовжуєся таки чинниками КГБ з московської амбасади. Том чотири тижні до заду на адреси декотрих установ і осіб КГБ вислало "Вісті з України", а до коверт з тей газеткою вложили листа, спрямованого проти ОУН. Цей лист був підписаний секретарем комуністичної партії укр. емігрантів в Англії. Коверта привезена з Москви, однак адресована, фразирована і надавана на пошту в Лондоні.

Це є найновіше потягнення КГБ на нашому терені. Відомо нам про певні зусилля КГБ у заангажуванні англійських комуністів до поборювання емігрантів, яких не вичисляється за національностями, але з контексту матеріалів видно виразно, кого мається на думці. В програму акції місцевих комуністів проти емігрантів вклячається різні середники моральної і фізичної провокації, що нам треба мати на увазі. Докладніші інформації будуть подані іншим способом у відповідному часі.

Перед двома днями в Москві започаткував наради 23-тій конгрес КПСС. Чужинецька преса подає, що в перших днях цього конгресу поставлено пропозиції, які примують до відновлення в системі КПСС практик із часів періоду володіння Сталіна.

Ця сама преса інформує про великий занепад моралі в комуністичній верхівці та про ознаки сильного збайдужіння між членством КПСС, яке не вірить у майбутність комунізму, а живе біжучим днем і тим, що він їм як упревілейованій касті принесе. Ці відомості потверджуються різними іншими, а в тому числі й нашими джерелами.

РІЗНІ ІНШІ СПРАВИ ТА ВІДОМОСТІ

1/ Довідуємося, що в цьому році наш терен стане місцем відбування конференцій різних політичних партій, а саме: внаслідок повинна б відбутися конференція Українського Національно-Державного Союзу /УНДС/. Пізніше тут мав би відбутися також з'їзд УРДП, на якому мав би стати обраним остаточно новий провід, а радше - новий генеральний секретар тої партії. Зауважаємо, що "двійкарі" також планують відбутися свої конференції у нас. Дуже правдоподібно, що з цих нагод старі чи нові лідери цих партій старатимуться виступати перед загальом суспільства з доповідями і т. проче. Просимо завчасу інформувати про всілякі такі справи.

2/ Тому кілька днів до нас наспіли вістки про створення в Лондоні "Польсько-Українського" чи "Українсько-Польського Товариства Дружби", яке зі сторони української мав очолити Константин Зеленко. Ці інформації вказують, що основниками даного т-ва з польської сторони мали б бути люди з соціалістично-прогресивних кругів. Докладніших інформацій ще не має. Потрібно на цьому місці зауважити, що підготовка цього т-ва держалася до майже останньої хвилини в таємниці. Про щось таке не було ніякої навіть згадки в пресі тих осіб з української сторони, які займалися даною справою. Відомо, що цими днями йде пресія зі сторони українських ініціаторів, щоб до цього т-ва прихилити бодай кількох відомих українських культурних діячів та осіб. Бажало б щось подібне показалося десь в терені, то просимо негайно інформувати.

3/ Заходами Ліги Визволення України в Канаді приготавляється до друку більша книжка про 30-те Червня 1941 року, яка появиться друком на переломі 1966 року. Ця книжка буде поширватися і в нас.

4/ До цього часу з нашого терену замовлено лише трохи. більше як 200 книжок "Московські Вбивці Бандери Перед Судом". Проводи низових клітин повинні дальше змагати до цього, щоб дану книжку набули всі наші члени, симпатичні й прихильники і щоб її поширити між загальом читацької маси. Замовлення просимо спрямовувати до УВС, а не розсівати цього на прями замовлення до Мюнхену і до УІС. Ці справи провадить у нас Адміністрація УВС, працівники якої є кожночасно на місці й кожне замовлення полагджують відразу.

5/ Недавно в терен вислано книжку "Мирдер Інтернаціонал", яку треба використати широко в роботі на зовнішньому відтинку. В разі потреби додаткових примірників - писати треба до Української Інформаційної Служби.

6/ В нас на складі є ще деяка кількість книжки "Юкреїнієн Націонал Журмент ін Модерн Таймс", яку можна замовляти в Українській Інформаційній Службі.

-----;-----

Це число нашого "Бюлетеня" виявляється з деяким опізненням, що стало в наслідок перевантаження іншими завданнями. В нашому плані є видати чергове число під кінець місяця квітня, а третє в половині місяця червня і в цей спосіб вирівнати спізнену появу першого числа в цьому році.

Помимо того, що "Бюлетень" висилається лише для обмеженого числа переважно провідного активу, завданням Проводів клітин є подбати, щоб про справи, які наświetляються, обговорюються або інформуються на сторінках "Бюлетеня", були інформовані кожночасно всі наші члени та симпатичні, а навіть організовані прихильники.

"Бюлетень ТП" треба трактувати як стисло внутрішнє видання, наділяти його так самою увагою конспіративності, як кожне іншу інструкцію у письмовій формі. І взагалі перед провідним і рядовим активом стоїть гостро питання належної уваги до потреб і засад конспірації всієї внутрішньо-організаційної роботи і видань. Зокрема повідомити ТП вчас про зміни адрес тих членів, до яких висилається часто різні матеріали впрод ст з канцелярії Проводу.

-----;-----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

№ ч. 2 /70/

Травень, 1966

Рік IX

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

Двадцятьтретє Травня - це День Героїв. В цьому дні українська патріотична громадськість віддає пошану і складає глибокий поклін всім нашим Воїнам-Борцям, - відомим і невідомим, - що в рядах українських військових формацій, в рядах УВО, ОУН, УПА, в тюрмах, лагерах, на засланні, на рідній і на чужій землі впали у боротьбі за українську державу, віддали своє життя за те, щоб свобідним жив український народ.

З особливою пошаною ми схиляємо в цей день голови перед найбільшими, перед воїнами-провідниками визвольного змагу українського народу, перед тими, які йшли вперед, вказували шлях і давали напрям, і які згинували на передовій стійці боротьби.

25-го травня, 1926 року від куль московського агента впав на вулиці Парижу Голова української держави і Головний Отаман Українських Збройних Сил - Симон Петлюра.

23-го травня 1938 року від пекельної бомби московського агента впав на вулиці Роттердаму Командир Корпусу Січових Стрільців, Начальний Командант УВО і Основноположник та Провідник ОУН - Євген Коновалець.

5-го березня 1950 року в Білогорщі біля Львова впав у бою з більшовиками Голова Генерального Секретаріату УГВР, Голова Проводу ОУН і Головний Командир УПА - генерал Роман Шухевич-Чупринка.

15-го жовтня 1959 року в Мюнхені згинув від пострілу отрути підступного московського агента Провідник ОУН, визначний революціонер і політик, довголітній в'язень польських і німецьких тюрем, подвійно суджений на смерть - Степан Бандера.

Ми усвідомлюємо собі велику історичну роль і значення та одночасно велику втрату кожного з цих Чотирьох Провідників Української Національної Революції. Вони впали, але на їхніх заповітах і на прикладі їхнього життя виховалися, виховуються і виховуватимуться нові покоління Борців, під їхнім проводом йшли, йдуть та йтимуть мільйони нових Воїнів та бій з Москвою. Їхня смерть вирощує нові когорти борців, які йдуть вказаним ними шляхом до мети - здобуття УССД.

Вшановуючи в цьому році славну пам'ять Героїв, що в різних часах і місцях впали на фронті Української Національної Революції, ми з особливою пошаною клонимо свої голови перед постаттю Симона Петлюри в роковні роковини його смерті. Він був першим Великим, що в новій добі української історії повів наш народ єдиноправильною дорогою боротьби з Москвою за самостійність і суверенність української нації. Бо тільки в Самостійній Соборній Українській Державі можуть бути здійснені прагнення народу, а єдиним шляхом до здійснення цих прагнень є безкомпромісова боротьба з ворогом. Боротьба постійна й неугнута, боротьба у всіх і всяких умовах, боротьба аж до повної перемоги!

Такий заповіт залишили нам наші Провідники-Герої: Петлюра, Коновалець, Шухевич, Бандера, - і цьому заповітові будемо вірні до кінця. Бо - "Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю, Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості, всього того, що нація і свідомо, і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя".

Віддаючи сьогодні пошану й поклін нашим Героям, наснажмо себе новим завзяттям і новою силою до дальшої праці та боротьби, щоб дійти переможно до мети, яка дасть народові українському Волю і Державність і стане найкращим пам'ятником нашим Героям!

ПАМ'ЯТІ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИВ день героїв української національної революції.

Роки щораз більше віддаляють нас від бурхливих днів Визвольних Змагань, від революційних дій українського підпілля між двома війнами та свіжої ще в нашій пам'яті всенародньої боротьби УПА. Чим даліше від нас ті події, тим величнішими стають вони перед нами і тим більшими здаються нам мужі, які ті події творили, вписуючи до історії свої прізвища.

Від 1-ої світової війни по нинішній день не втрачає боротьба українського народу за волю. Це вже пів століття важких, збройних змагань і в тому часі появлялися великі державні мужі, командирі регулярних та повстанських армій та нові провідники й організатори підпілля. Продовж пів століття завзятої і жорстокої боротьби українська мати-земля не раз спливала кров'ю своїх найкращих синів-героїв, а злочинна рука ворога досягала свої жертви навіть на чужині далеко від України. Свідками цієї неблаганної боротьби і намагань ворога кроваво розправитися з українським визвольним рухом є могили, злочинно помордованих українських великих мужів, розкинені по всьому світі: в Парижі – гол. от. Симона Петлюри, в Роттердамі – полк. Євгена Коновальця, в Білогорщі біля Львова – ген. Тараса Чупринки-Шухевича, в Мюнхені – Степана Бандери і тисячі, тисячі інших розсипаних по широких просторах України, сумежних з нею земель та морозами закутої Сибірі. Цих своїх поляглих борців-героїв вшановує цілий український нарід, а ми начужині щороку відзначаємо пам'ять про них в місяці травні.

В цьому ж травні припадає якраз тепер 40-ва річниця смерти суд. п. гол. от. Симона Петлюри, підступно вбитого в Парижі 25.5.1926 р., 40 років це доволі великий проміжок часу, щоби вже з історичної перспективи розцінювати минулі події в Україні, які пов'язані з постаттю Симона Петлюри, як організатора і керівника боротьби за самостійність України в роках 1917 – 1926.

Так, як 19-те століття в історії України є часом духово-культурного відродження, в якому з'являються такі постатті, як Котляревський, Шевченко, Франко і десятки інших, які пробудили нарід з кількохсотлітнього сну і своєю творчістю, яка в кожному випадку була виявом героїського ідеалізму, поставили український нарід поруч з іншими європейськими культурними народами, то 20-те століття в'яжеться з активною політичною і збройною боротьбою за українську державність, яка має дати завершену форму для повного, вільного і всестороннього розвитку творчих сил народу. Перші роки 20-го століття були якби переходовим етапом. При повній напрузі культурного відродження, з'являються вже й політичні напрямки, які для українського народу шукають місця в тодішньому укладі політичних сил. Драгоманов знайшов те місце в спілці з російським народом. Галицькі політичні партії знова ж були орієнтовані на австро-угорську монархію. Такі тенденції були впливом опортунізму супроти існуючих тоді реалітетів, а відступлення від нього вимагало великої відваги, багато ідеалізму, а то й героїства. Такі відважні постатті знайшлися. Вже І. Франко у своїх творах передбачував неминучість, що Україна в своїх межах від Бескиду по Кавказ засяде "у народів вольних колі", але це не був ще маніфест політичного руху, який ставив би собі за завдання боротьбу за українську державність. Таким маніфестом вже можна назвати появу Міхновського "Самостійної України", а то й реферат Донцова на студентському з'їзді у Львові в 1913 р. В тому часі вже почали виникати перші політичні гуртки з програмою самостійності України. Однак рух цей був ще дуже несміливий. Коли вибухла на сході Європи революція 1905 р., ті нові назріваючі сили ще не могли повніше виявити себе в народі. Вони не встигли широко закріпитися навіть і тоді, коли під час 1-ої світової війни революція сколихнула основами російської царської імперії. Тоді культурно вже самовизначений український нарід ставав на власні ноги, але ще не був свідомий свого історичного маршу. Відбиткою такого стану були хитання в провідників української революції між культурною автономією, федерацією з Росією і самостійністю. Навіть коли обставини заставили їх вже проголосити самостійність, то акт цей мав радше характер декларативний, що впливав з бажань і потреб народу, але до державного будівництва та до оборони проголошеної самостійності вони не були готові.

Стихія бурлила, революція руйнувала рештки старого порядку, зрушувала нарід до основ, але молода державність не була закріплена на військо-вій та адміністративній силі. Коли закінчилися всенародні маніфестації з приводу здобуття волі і коли Москва кинула свої сили на підбій України, то боронити свіжо здобутої державности не було кому.

Значення збройної сили під час революції зрозумів Ленін, організуючи червону армію та апарат терору, зрозуміли Пилсудський в Польщі та Маннергайм у Фінляндії, які державне будівництво розпочинали від організування армії; маючи в своїх руках силу, вони могли керувати революційними подіями. Центральна Рада, яка не подбала про власну українську збройну силу, віддала себе на ласку змінних настроїв стихії і не мала через те змоги взяти під контроль здобутків української революції. Потембу творення української армії розумів Симон Петлюра і коли московські армії розгорнули наступ на Україну, він взявся за оборону, в поспіху збираючи збройні сили на лівобережній Україні. Тоді в перших місяцях 1918 р. розпочалася збройна боротьба українського народу за волю і за державність. Центральна Рада не доцінивши потреби творення власної армії мусіла відійти. Відповідальність за дальшу долю молодой держави мусів перебрати хтось другий, хто схоче спертися на силу і ту силу потрафить zorganizувати. Спроби гетьмана налагодити адміністрацію та відбудувати армію, закінчилися федерацією з Росією і всенароднім протигетьманським повстанням, на чолі якого знов став Симон Петлюра. Від того часу він не перестає бути надхненником і організатором збройної боротьби українського народу проти червоних і білих московських армій.

Продовж дальших років українські армії змагалися з переважаючими силами ворога, а прапором цієї важкої і довгої визвольної війни залишався Симон Петлюра. Коли українські війська були змушені в боях кидати підний край, нарід не заперестав боротьби на місцях у формі повстанчих дій, а ворог для цього визвольного руху дав назву "петлюрівщини". В 1922 р. закріпилася московсько-більшевицька влада на Україні, але боротьба проти неї ще дальше продовжувалася на українських землях. Симон Петлюра був грізним для московських окупантів навіть на далекій чужині, бо це він був організатором і надхненником збройної боротьби за українську державність та міг знов її підняти у сприятливому момен-ті. Якраз тому і був підступно вбитий в дні 25. травня 1926 р. в Парижі

Хоч українські армії були змушені покинути Україну, хоч війна була програна, але нарід не почував себе переможеним. Він був готовий ставати дальше до бою за відзискання щойно страченої волі. Нові обставини вимагали нових форм боротьби і ці нові форми створив полк. Євген Коновалець, організатор і командир найкращих частин української армії під час Визвольних Змагань. По програній війні він не зложив зброї, але разом з найближчими своїми співробітниками взявся організувати підпільну армію. Він в 1922 р. створив У.В.О., яка охопила всі землі країни і до якої включилися найбільше ідеалістичні елементи молоді. Коли потім виявилось необхідним поширити дію військової організації на ширше zakresну політичну роботу серед населення, він 1929 р. покликав до життя О.У.Н. На українських землях знов розгорілася боротьба, тим разом підпільна, яка скоро охоплювала все населення, зокрема західно-українських земель. Серед намагань перекинути тягар боротьби на східно-українські землі, полк. Коновалець гине, розірваний підставленою большевицьким провокатором бомбою в Роттердамі в місяці травні 1938 р., 12 років після смерти Гол. От. Симона Петлюри.

Одначе й по смерті полк. Е. Коновальця боротьба не вгаває. На Західно-українських землях Степан Бандера надає їй нового розмаху. Політична акція серед населення йде в парі з військовою підготовкою кадрів організації і народу до збройного виступу. Ворог почув себе zagrożеним і репресіями хотів здавити зростаючий націоналістичний рух. Одначе вони не зломали народу, а навпаки, посилити ще революційне кипіння. 2-га світова війна застала на Україні широко розгалужену мережу ОУН, а з прилученням ЗУЗ до УССР витворилися можливості одночасної революційної дії на всіх українських землях. З вибухом німецько-московської війни впливи революційної ОУН ще більше скріпилися. В червні 1941 р. створений уряд відновленої української державности німці зліквідували. У відповідь на німецький терор та посилену большевицьку диверзію, творяться збройні відділи УПА зі завданням боронити населення перед німецьким та большевицькими грабіжниками та готувати збройні сили до боротьби за відновлення української державности. Хоч Ст. Бандера і його найближчі співробітники були вислані німцями до концтаборів,

революційна протинімецька боротьба постійно набирає на силі. Під керівництвом Романа Шухевича УПА виростає на всенародню армію, яка постійно скріплює свій боевий потенціал і готується до нового бою з наступаючими від сходу червоними силами. По упадку Німеччини УПА довгими роками змагається з арміями і терористичною машиною московських наїзників. В цій боротьбі падають тисячі жертв, а врешті гине й сам командир УПА - ген. Чупринка-Шухевич.

Одначе боротьба продовжується. Степан Бандера, який по програній Німеччини, був звільнений з німецького концтабору, стає символом могутнього всенароднього спротиву проти московсько-більшевицького поневолення України. Його присутність у вільному світі дає змогу перенести українську протимосковську боротьбу на міжнародній терен, а дія ООН в Україні загрожує московській імперії знутри. Бандера був небезпечним противником московських плянів супроти України і врешті він теж гине з руки підсланого Москвою вбивника.

По стільки жертвах боротьба не припиняється. Вона триває по нинішній день.

За час майже пів століття збройної боротьби за волю України, впало мільйони жертв, а між ними багато, багато тисяч відомих і невідомих героїв, про яких пам'ять в народі залишається святою, а їх смерть кличе і кликатиме нових борців за святу справу визволення народу.

Відзначаючи 40-ву річницю смерти сл. п. Симона Петлюри, вдановуємо його пам'ять, як того, хто перший зорганізував і роками провадив збройну боротьбу українського народу за державну незалежність. Розпочата ним боротьба не перервалася й досі. Уважаємо, що найкращим відданням пошани для нього є одночасно вшанувати тих, які вже після нього й по його смерті продовжували розпочате ним діло, були його послідовниками і так, як він, згинули з руки ворога. Вшановуємо одночасно всіх тих борців-героїв, які продовж вже пів століття віддали своє життя за винесений в роках 1917-1922 ідеал самостійної України. Коли за ідею гинуть люди, то вона жива. Коли ж за піднесену в огні революції ідею самостійної України паде щораз більше жертв, то це є найкращим доказом, що українська держава вже нині існує в серцях мільйонів українців, а її здійснення є тільки питанням часу.

-----;-----

ПАМ'ЯТІ ПОЛЯГЛИХ ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ

В день свята української державности встарть передо мною поста і лицарів і мучеників великої ідеї. Тих, що життям своїм заплатили за свою віру в неї. Тих, що найдорожчим скарбом засвідчили відданість батьківщині. Тих, що власним чином крові і праці, гарячого патріотизму і виконання обов'язку, умінням - для одних слухатись і для других наказувати, а обом і разом коритись вищим наказам нації, через її завжди переказаним, розпочали нову добу в історії України...

...Шлях звільнення кожної нації густо кривиться кров'ю. Нашої - так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кровь закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчости, всього того, що нація і свідомо і ірраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя...

...Кровь пролита для цієї величньої мети не засихає. Тепло її все теплим буде в душі нації, все відтраватиме роли непокоячого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе на продовження розпочатого...

...З цим чуттям завжди переживаю я свято нашої державности... Українські мечі перекуваються на рала тільки тоді, коли гасло НЕЗАЛЕЖНА ДЕРЖАВА УКРАЇНСЬКА - перетворюється в дійсність... Отже: не забуваймо про меч; учімся міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нацією моральних елементів її буття...

В. Марченко, "Тризуб", скорочено.

-----;-----

ЖИТТЬОВИЙ ШЛЯХ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Симон Васильович Петлюра народився 10-го травня 1879 року на передмісті Полтави. Рід Петлюр був козацький, але батько Симона Васильовича був приписаний до міщан міста Полтави. Мати, Ольга Олександрівна, уроджена Марченко, теж була козацького роду.

Як з боку батька, так і з боку матері, Симон Васильович мав багато родичів духовного стану. Рідна баба його, мати Василя Петлюри, була ігуменею і співосновноположницею Теплового монастиря коло Феодосії на Криму. Дід Симона Васильовича з боку матері, повдовівши, постригся в ченці й помер ієромонахом. Разом з ігуменом Іоною був основоположником Київського Іонівського Скиту.

Початкову освіту Симон Петлюра одержав у церковно-приходській школі рідного передмістя, вчився потім у Полтавській бурсі. Від 1895 року він учився в Полтавській Семінарії. В 1898 році належав до української семінарської громади. Ще під час перебування в семінарії він вступив до заснованої в 1900 році Революційної Української Партії. В 1901 році він брав участь у конференції РУП та у всеукраїнському студентському з'їзді делегатом від української семінарської громади, хоч тоді вже не був у семінарії. На початку 1901 року його було виключено з останньої кляси за вияв революційно-національних настроїв. А безпосередньою причиною цього виключення був інцидент в зв'язку з запрошенням до семінарії композитора Лисенка.

З 1902 року, співпрацю в Літературно-Науковому Вістнику, почалась журналістична діяльність Симона Петлюри.

Весною 1902 року вибухли великі селянські бунти, в яких полтавські семінаристи відіграли поважну роль. Симонові Васильовичу загрожував арешт, а тому восени цього року він виїхав на Кубань і короткий час був учителем міської школи в Катеринодарі. Потім працював над архівами Кубанського Війська під керівництвом Ф. А. Щербини. Одночасно був діяльним у Чорноморській Вільній Громаді РУП в Катеринодарі і співпрацював у нелегальних виданнях РУП, що виходили у Львові. Внаслідок цієї діяльності він в середині грудня 1903 року був арештований і просидів у в'язниці коло трьох місяців. Випущений "на поруки" виїхав до Києва, а звідтіля восени 1904 року за кордон, до Львова.

У Львові Симон Петлюра віддається партійній та журналістичній праці. У грудні 1904 року там відбувалася конференція РУП, на якій обговорювалася справа об'єднання з Російською Соціал-Демократичною Партією. Петлюра належав до течії, що не пішла на об'єднання.

Повернувшись після амністії вкінці 1905 року до Києва, Симон Васильович ще раз іде до Львова на з'їзд галицької української соціал-демократії, де виступає під псевдонімом Святослав Тагон від Української Соціал-Демократичної Робітничої Партії. В січні 1906 року він виїхав до Петербурга для редагування партійного органу "Вільна Україна", але незабаром повернувся до Києва. В липні 1906 року став секретарем щоденника "Рада", а від літа 1907 року до 1908 року співредактором легального соціал-демократичного часопису "Слово". Весь цей час він містить статті в різних українських часописах та журналах.

В кінці 1908 року Петлюра виїхав до Петербургу для заробітку, працював там як бухгалтер, але скоро переїхав до Москви, де одружився з Ольгою Опанасівною Більською і там же народилась його єдина дочка - Леся.

В Москві від 1912 року Симон Петлюра редагував "Украинскую Жизнь", журнал про Україну й українців російською мовою для інформування росіян про українські справи.

Під час першої Світової Війни Симон Петлюра став на працю до "Союза Земств и Городов". Революція застала його в Мінську і він зразу ж став головою Українського Військового Комітету Західного Фронту.

Як представник Комітету Петлюра прибув на Перший Всеукраїнський Військовий З'їзд, що відбувся у травні 1917 року в Києві. На цьому з'їзді його обрано головою Українського Військового Генерального Комітету. 18-го червня того ж року відбувся другий Всеукраїнський Військовий З'їзд, на якому Петлюра головував.

Після створення в червні 1917 року Генерального Секретаріату, Симон Петлюра став першим секретарем військових справ. Не погоджуючися з політикою голови секретаріату, Володимира Винниченка, він у кінці 1917 року залишив це становище і виїхав на Лівобережжя. Там він зформував Гайдамацький Кіш Слобідської України, що складався з червоних і чорних гайдамаків. Коли російський большевицький уряд оголосив Україні війну, Кіш Слобідської України з Петлюрою на чолі відзначився в боях, але був відкликаний до Києва, де вкінці січня 1918 року вибухло большевицьке повстання.

Симон Петлюра особисто керував бойовими операціями для звільнення Києва від комуністів, здобув арсенал, де засіли головні їх сили, і зайняв центр міста. Але перемога була недовготривалою. Під Київ уже підступила армія Муравйова, і після завзятих, але нерівних боїв, українське військо мусило відступити на Житомир. Після Берестейського Договору Симон Петлюра перший своїми частинами зайняв Київ 1-го березня 1918 року.

Під час уряду гетьмана Павла Скоропадського Симон Петлюра став на чолі Київського Губерніяльного Земства і Всеукраїнського Союзу Земств. Проте справі українського війська він не перестав служити, публікуючи протягом 1918 року в "Книгарі" статті і замітки на військові теми.

Літом 1918 року, після виступу на зборах Сільсько-Господарського Товариства проти збереження великої земельної власности, Петлюра був заарештований і пробув у в'язниці до листопада 1918 року. З вибухом повстання проти гетьмана, Петлюру обрано до складу Директорії УНР-ки. Одночасно він очолив українську армію як Головний Отаман. 14-го грудня на чолі війська він вступає до Києва, але вже в лютому 1919 року з боями відійшов з столиці, уступаючи перед большевицькою навалюю.

Після ухвали ЦК УСДРП про відкликання її членів з складу Директорії та Ради Міністрів, Симон Петлюра, ставлячи обов'язок перед Державою понад партійні інтереси, виступив з партії. 11-го лютого 1919 року, після виїзду за кордон Володимира Винниченка, Симон Петлюра став головою Директорії і всю енергію звернув на організацію армії та на здобуття допомоги з боку держав Антанти.

30-го серпня 1919 року злучені армії УНР-ки і ЗУНР-ки здобули Київ. Ворожа постава Денікіна до української незалежности змусили уряд УНР розпочати проти нього війну. Відсутність амуніції і медикаментів, пошесть тифу, перехід УГА до Денікіна спричинилися до повної катастрофи. Коло 1-го грудня 1919 року армія УНР з Головним Отаманом Симоном Петлюрою і урядом опиняється в районі Лябар-Чорторія, оточена з усіх боків ворогами. 4-го грудня на нараді уряду й штабу та представників війська під головуванням Симона Петлюри, постановлено вислати армію в запілля ворога у Зимовий Похід. 5-го грудня уряд виніс ухвалу про від'їзд Головного Отамана за кордон для шукання підтримки і союзників. 22-го квітня 1920 року, після довгих переговорів, було підписано між українським та польським урядами договір про військову конвенцію для спільної боротьби проти Росії. В наслідок цього союзу Симон Петлюра ще раз вступив на чолі війська до звільненої столиці України 8-го травня 1920 року. Але вже 10-го червня Київ знову було залишено. В листопаді 1920 року, після припинення воєнних дій між Польщею і Росією і упертої самотньої боротьби, армія УНР з Головним Отаманом та урядом, не бажаючи капітулювати, перейшла Збруч і опинилася у таборах для інтернованих.

Але Симон Петлюра не припинив боротьби. З-за кордону він утримував зв'язки з Україною. Він керував роботою екзильного уряду УНР та інформаційною діяльністю українців у міжнародних колах. Він організував українську еміграцію і під псевдонімами друкував статті в українській еміграційній пресі.

31-го грудня 1923 року Симон Петлюра виїхав з Польщі і перебував в Австрії, Угорщині, Швейцарії. Восени 1924 року оселився в Парижі і організував видання тижневика "Тризуб". Його невтомна діяльність призвела до того, що большевики видали на нього смертний присуд. Цей вирок було виконано 25-го травня 1926 року на вулиці Расін у Парижі.

На протязі своєї журналістичної праці Симон Петлюра користувався такими криптонімами і псевдонімами: В.М., В. Марченко, В. Салевський, Г. Рокитний, О. Ріст, О.Р., О. Р-ний, Святослав Тагон, Свято-

слав Тагон, Си-то, Ст., Зілот, Симон, С. П-ра, С. Торнтон, П., П.С., С.Т.

Симон Петлира прожив усього 53 роки. По собі залишив він славу Воїна і державного мужа, який твердо вірив в ідею самостійності України, за здійснення тієї ідеї боровся від шкільної лавки, і в цій боротьбі згинув славою Героя.

-----;-----
ПОГЛЯД СИМОНА ПЕТЛИРИ НА ЗАВДАННЯ УКР. ЕМІГРАЦІЇ

Від Редакції:

Відзначаючи цим числом нашого "Бюлетеня" світлу постать Симона Петлири в 40-ву річницю його смерті з руки московсько-польшевицького агента, ми обмежуємося до подання короткого перебігу його життя, і до витягів з його довгої статті, яка стала в 1923 р. текстом брошури під назвою "Сучасна Українська Еміграція та її завдання", яку Симон Петлира видав під псевдонімом "О. Рист" у друкарні Щипіорно. Висказані Ним тоді думки не втратили своєї актуальності по сьогодні. Цей матеріал, як і попередній, беремо з "Симон Петлира - Статті, Листи, Документи", Ню-Йорк, 1956.

Надії на еміграційне громадянство

"Українська еміграція є органічною інтегральною частиною цілого українського народу, що під чужою владою перебуває. Політичні думки, культурно-освітні стремління і організаційні змагання до утворення власної держави української нації повинні наскрізь проійняти і українську еміграцію, яка в спеціальних умовах свого перебування на чужині, здебільшого в європейських державах, мусить тут виконати одповідальну частину загально-національної і загальнодержавної програми української нації, а власне ту частину, що її народ наш під окупаційною владою доконати не може, а яка проте має величезне значення в справі будівництва Української Держави. Не марнотратним, не яловим повинно бути життя і перебування нашої еміграції поза межами Батьківщини, а повним глибокого змісту та позиточних наслідків для рідного краю! Глибоке розуміння потреб нашого національно-державного руху і контактна согласована праця з тією роботою, що провадиться на Україні, ось що головним чином буде ціхувати праці еміграції за кордоном, коли вона захоче як слід виконати свій обов'язок перед рідним народом. В свідомості нашого народу відбувається великий процес перегляду і ревізії тих шляхів, що ними нації до здійснення своїх державних ідеалів доходять; цей процес іде в парі з муравлиною працею: 1/ консолідації національної волі, 2/ усунення всього того, що зміцненню її перешкоджає, до роз'єднаності її приводить, 3/ витворення реальних, дійсних, а не показних чинників державного будівництва України. Той, хто знає розмах-масштаб стихійного народнього руху за українізацію нашої церкви і її незалежність, як церкви національної, як церкви "Бога живого", той, хто перестерігає зміст і поглибленню свідомості національної нашого села, кристалізацію почуття відрубності національної від сусідніх націй, - польської та московської, той, хто здає собі звіт з таких фактів, як поширення ворожості до московських наїзників за насильства, грабівництва і гвалти їхні над українською людністю, як нехіть до московської книжки, а натомість любов і горливість до рідного слова друкованого, що дедалі то все більше і більше зростає, той не може не побачити в цих і подібних львищах ознак національної свідомості народу нашого і великої підготовчої праці його до здобуття власної держави".

"Опинившись на еміграції, ми не кинули своєї боротьби за національно-державні ідеали. Той, хто уникає од неї, хто поступає по прислів'ю "моє хата з краю" - нічого не знає", - той свідомо себе виводить з фаланги активних борців нашої справи. Це уникання подібним буде до тхірства і знайде свою оцінку належну серед тих, хто невтомно працюватиме, змінивши може методи і шляхи боротьби. В свій час таку поведінку самолюбних пригадається, і знайдуться месники на них;

як знайдуться вони і на тих, хто для "лакомства нещасного" для вигоди власної, а то й для шкоди недавніх своїх братів та товаришів по боротьбі в стан ворога переходить. Чи моральний засуд громадянства, чи карачка рука закону державного таких перекінчиків все одно знайде колись.

Все, що є морально здоровим, працездатним і національно-чесним з-поміж нашої еміграції, - все мусить провадити дальшу невтомну боротьбу за наші національно-державні ідеали, за виборення незалежності державної нашого народу. В умовах перебування на чужині, серед різних народів і в різних державах, праця наша мусить бути поділена на ряд цілком конкретних завдань, органічно зв'язаних: з а/ загальною програмою нашої праці, що її проводить уряд і з б/ місцевими можливостями даної країни".

Праці в окремих державах

"А проте не може обмежувати українська еміграція свої праці в напрямку придбання прихильників нашої державної незалежності апеляціями тільки до асоціацій міжнародного характеру. Не завжди цей шлях до мети провадить. Часто коротшою дорогою до неї буде послідовно-систематично переведена праця в межах даної країни чи певної групи держав і придбання серед її політичних та громадських кругів певних впливових друзів, прихильність яких до нашої справи, оперта на поінформованості в ній, може свій вплив, але уже більш забезпечений, організований на міжнародньому форумі мати".

"Ясною річчю є, що ми не використали б усіх можливостей, коли б шукали зв'язків та допомоги тільки серед співзвучних політичних партій і урупунвань. Організоване життя нації не обмежується її політичними інтересами, а виявляється на різних дільницях і в різних галузях культурно-освітніх, наукових, релігійних, професійних, господарчих і всяких інших змагань. Скрізь воно пропливає зорганізовано, скрізь направляється асоціаціями, інтереси яких та діяльність не є чужими, навпаки дуже близькими і деяким колам нашого еміграційного громадянства. Отож ми поширили б межі своєї діяльності агітаційно-інформаційної, якби і в зазначених галузях певну активну працю розпочали".

Праця серед міжнародніх наукових об'єднань

"Зокрема: потреба і можливість використання для нашої справи наукових асоціацій і міжнародніх і поодиноких країв з боку наших наукових кваліфікованих сил стає черговою проблемою і для нашого уряду і для еміграції цілої. Коли б наші учені емігранти зміцнили свою організацію професійну і увійшли в зносини з своїми колегами в поодиноких краях, то через них вони чимало могли б зробити і для української науки, і для самих себе і для цілої справи української. Правда лише частина наших наукових сил знайшла собі відповідну працю, решта живе в злидних стравах і марнує та поневіряє своє знання..."

Участь в європейській пресі і журналістиці

"Таким самим незораним облогом, а навіть не розпочатим майже оранком лежить перед українською еміграцією поле європейської журналістики, преси і літератури, ще дуже мало використане українськими літераторами. В європейській пресі чимало інформаційних звісток надіяти можна про українські справи...але досить часто друкуються й неймовірні брехні, провокації. Зфальшовані навмисне всілякими ворогами нашої державної справи, відомості, які безкритично приймаються європейськими органами преси од ворожих нам телеграфних агенцій і з легкою вірою друкуються там для затуманювання європейського читача...Отже вся наша еміграція в міру своїх сил повинна знайти собі дорогу до європейського слова друкovanого і використати трибуни його для пропаганди, обґрунтування і всестороннього з'ясування ваги української проблеми, не яко проблеми, що торкається одного тільки народу нашого, а як такого питання, проволікання з позитивним вирішенням якого гальмуватись буде справа устійнення політичної рівноваги Європи, а нато-

мість підживлятися буде балканізація її з усіма, що випливають звідси, висновками".

Боротьба проти "Великої Єдиної Росії"

"Не будемо ігнорувати ваги інформаційної та апологетичної праці в цій справі. Інертність європейської політичної думки в деякому відношенні є така міцна, а заскоружливість - нерухлива і нечутлива до життєвих-логічних аргументацій, що в сьогоденних умовах тільки систематичною, послідовно проведеною працею на різних ділянках зможемо, коли не остаточно це перешкоду подолати, то принаймні ширші виломи в ній пробити. Доказати європейцеві необхідність визнання за українською нацією прав на її самостійне державне життя, це значить найщільніше підійти до справи фактичного поділу колишньої московської імперії, нині советської "федеративної" республіки. Ні факт існування прибалтицьких держав...ні прилучення деяких земель бовшої Росії до Польщі не можуть поважним політиком розглядатися за акти тривкі, що знаменують собою остаточно одірваність названих земель од бовшої Росії. Всі держави, утворені після 1917 року на території бовшої Росії, не мають шансів на тривке існування і будуть завжди загроженими, поки на півдні бовшої імперії не організується і в силу не увійде незалежна держава українського народу. Тільки вона одна, як найсильніша численністю свого населення, матеріальними ресурсами і мілітарною відпорністю, може бути базою, підставою більш-менш незаяханого життя державних новотворів, з бовшої Росії організованих. Тільки повстання і зміцнення цієї держави може фактично вирішити долю Росії і призвести до остаточно та безповоротного поділу її. Оцю вагу Української Держави в долі новітніх прибалтицьких і кавказьких державних формацій добре відчувають розумніші, реальні політики їх, не заколисані ілюзіями сучасності, яка, як показав брутальний досвід, пророблений комуністичною Москвою над Грузією, що була визнана і де факто і де юре європейськими державами, розвіє тимчасові самообмани політично-державного порядку і творить фікції явищ ніби реального характеру..."

"...Ясна річ, що найголовнішою працею буде та, яку на Україні своєю кров'ю, жертвами і упертістю в напрямку здобуття власної держави проробить наш народ. Але й ця праця буде неповною, а може й не вистарчальною, коли одночасно ми, українська еміграція, не переконаємо політичну опінію великих держав, їх пресу, їх громадські круги в тому далтонізмі, що вони його допускаються, сподіваючись воскресіння колишньої могутності великої Росії. Ми повинні доказати, що це помилка, самообман, що до цього ми - українці разом з іншими колишніми "іногородцями" не допустимо і що резервна позиція великих держав в стосунку до наших державних домагань дорого коштуватиме в першу чергу цим же державам..."

Боротьба проти ідеї федерації

"Не можемо при цій нагоді не пригадати і певного нахилу європейської політичної думки приклонити нас як і інші народи бовшої Росії, до федеративного співжиття з нею. Дехто з європейських політиків гадав, що федеративна реконструкція Росії була би найкращим вирішенням російської проблеми, взагалі, а одночасно це вирішення розв'язало б національні домагання інших народів, що заселять бовшу Росію, в тому числі українського. Наскільки ілюзорним і поверховним є такий погляд, - про це нема чого довго розводити. Практика переведення ідеї федерації Росії сучасною московською владою найкраще доказує нежиттєвість цього методу, штучність цієї форми вирішення складної справи. А тому українська еміграція в своїй праці, що до критики проєктів полегдження національного питання на Сході Європи, не повинна забувати і проєкту федеративного, викриваючи його необґрунтованість і політичну та економічну наївність. Звичайно, що перш усього вона повинна дати собі раду з власними "москофілами"; модерний тип якого бачимо хоч би в особі В. Панейка, цього яскравого ідеолога "непротилення" московському лихові і теорії "не тра- тьте куме сили, спускайтесь на дно!"

Відношення до перекінчиків

"Нас од цієї праці не може утримувати факт переходу на бік пирога декого з членів нашої еміграції. Коли ми пригадаємо моральну вартість, політичну нікчемність, а подекуди і мотиви свесвідного "неофітства" перекінчиків, то переконаємось, що те большевицьке "обрізування", на яке вони зважились піддатись, недавнього свого святого святих цураючись та "дурчи й плючи" на нього, полоняться або політичною несталістю перекінчиків або їхнього здеморалізованістю, до якої вони і серед наших рідів перебуваючи, зрештою нахил мали. Це все здебільшого люди, що "легким хлібом" або з "каземного пирога" звичку засвоїли харчуватись. Доки вони мали добрі платні посади в установах урядових, доти вони й "характер витримували". Коли ж їх "скоротили" або за безрадність чи невідповідальність звільнили, вони деякий час ще "вольними художниками" перебували, проживаючи "збереження", в вигіднішу валюту задалегідь їх перетворивши, а коли й валюту "просвітили", то тоді, з легким серцем в большевицьку Каносу почували і в наймити їх пошилися..."

"...Тай те ще слід пам'ятати, що такої "еволюції" в поглядах наших перекінчиків громадянство українське, що під большевиками перебуває, не пошанує, а оцінить його так само гостро-суворо, а може й глузливо, як оцінило воно свого часу "ракетну еволюцію" Винниченка, коли він попребував поїхати в ролі "переконаного комуніста" до Троцького і Раковського, щоби скоріше од них утекти, переконавшись в неможливості співпраці з ними"... "От через що не будемо підпадати впливові явищ деморалізуючого характеру, що, на жаль, трапляється в нашому еміграційному житті а всіх сил, обачности і педагогічного пруження уживемо на те, щоби атмосферу і умовини цього життя морально очистити і організаційно зміцнити"... "Не забуваймо про цей свій обов'язок перед Батьківщиною, а в міру свого хисту, знання і фаху його виконуючи, ми тим самим поглибимо і загартуємо в собі odporну силу, для переборення розкладових явищ еміграційного життя, і повернемося на Україну з певними цінностями, потрібними для будівництва, повернемося з більшим життєвим досвідом і повернемося досвідченішими, розважнішими та практичнішими будівничими нашої Держави".

БОРІТЬБА НА УКРАЇНІ ПОЖИВАЄТЬСЯ

Місяць квітень 1966 року вписався у нашу пам'ять двома подіями, що мали місце на Україні, вказуючи цілій українській нації разом нашою еміграцією і всьому світові, що воля українського народу до боротьби за свободу й державність не замерла й не перестала діяти.

В дні 7-го квітня "Айрш Таймс" приніс першу вістку про заарештування в Києві двох українських письменників - Івана Світличного і Івана Дзюбу, під закидом оборони молодих українських поетів перед конформізмом бюрократичного московсько-комуністичного режиму, а рівночасно і під закидом в тому, що вони перепачкували свої літературні праці за кордон для опублікування. Ці арешти мали мати місце ще в місяці березні, в часі або після процесу в Москві над Сінявським і Даниєлем.

Ця сама вістка стала повтореною на сторінках "Дейлі Телеграф" та в інших англійських газетах в дні 22-го квітня, після цього, як в дні 20-го квітня майже вся британська столична преса принесла вістку про аферу Джуґала, яку московські большевики спрепарували в столиці України - Києві, у формі великої пресової конференції з участю великого числа західньо-європейських кореспондентів.

Про евентуальність тієї афери з Джуґалом сумнівів не було від того часу, коли "Шлях Перемоги" подав був першу вістку про його загадочне зникнення з свого помешкання в одній місцевості в Австрії. Однак мало хто припускав, що большевики відчують потребу зробити з тої справи аферу світового значення.

На протязі останніх десяти чи, навіть, більше років у їх руки попало кільканадцять осіб з краєвих і закордонних частин ОУН, які

були напевно вартіснішою здобиччю для ворога, як особа Джугала. Факт їхнього впаду в лапети ворога большевицька Москва використувала досить широко на внутрішньо-українському відтинку, публікуючи їх "зізнання" та "свідчення" статтями у большевицькій пресі або видаючи їх окремими брошурками.

Цим разом ситуація на Україні застала Москву поступити інакше. А головними спричинниками тієї ситуації треба уважати цих двох українських письменників, - Світличного і Дзюбу, - які, змагаючи до волі особистої і, напевно, національної, виступили проти комуністичного режиму, а цим стигнули на себе всю вагу його брутальної сили.

Не марчи змоги затушувати відомість про їх арешт та засуди, яка вже предісталася на Захід, московські большевики витягнули на світло денне особу Джугала, а щоб ця особа могла звернути на себе увагу на Україні й поза її межами, то її надали дуже виїмкового значення у формі безпосередньої приналежності до секції Крайових Зв'язків і знання закулісів на цьому та на інших відтинках дії ОУН. При цьому велику увагу звернено на те, щоб на конференцію до Києва стягнути представників закордонної преси, а "ревелиціями" Джугала про "агентурне вислужництво ОУН" названим і неназваним західним розвіткам відвернути увагу Заходу від подій із Світличним і Дзюбою, і взагалі від теперішньої ситуації на Україні та нової фази боротьби за самобутність українського народу і його національної культури.

Цього, очевидно, Москві досягнути не вдалося, зокрема коли ходять про велику частину західної преси, яка, зорієнтувавшись відносно добре у ситуації, надала даній справі властивого значення. Для підсилення тієї думки вистарчить зачитувати хоч би лише наголоски поодиноких пресових статей і нотаток: "Росія прицілюється на націоналістів на Україні" - в "Гардіян-і"; "Росія розпочала війну з меншинними групами" - "Шефїлд Морнінг Телеграф"; "Український "шпигун" непокоїть Росію" - "Дейлі Телеграф"; або перші абзаци цих статей і нотаток: "Занепокоєння сов"єтів впертою і видимо успішною ідеологічною пенетрацією України еміграційними групами, базованими в Західній Європі, було показане цього в Києві, столиці України" - "Дейлі Телеграф"; "Занепокоєння росіян з причин націоналізму в межах їх кордонів було виявлене сьогодні в Києві на публічному шпигунському зізнаванні" - "Дейлі Меїл"; "Російський уряд вистрілив, як виглядає, перший постріл в новій кампанії проти національних менших з націоналістичними амбіціями" - "Шефїлд Морнінг Телеграф".

Ці самі, і декотрі інші часописи, в подібний спосіб підійшли до справи з арештом і засудом Світличного і Дзюби. При тій нагоді вони звернули увагу також на перебіг 23-го конгресу КПСС і на передконгресові приготування по республіках. Як на передконгресових нарадах і з'їздах по республіках, так і на самому конгресі в Москві питання націоналізму, націоналістичних "ухилів", національного патріотизму і націоналістичної пропаганди з-закордону становили один з дуже важливих проблем, над якими радили московсько-большевицькі вельможі та їх прихвостні. В обличчі цього Світличний і Дзюба стали особливими виразниками широко закровних процесів зміцнення і видвиження на відкрите поле боротьби уярмлених Москвою народів, а головню українського, за свої національні і людські права та свободу.

Українська публічна опінія стала, мабуть, троха заскочена цими подіями. Маємо на увазі тут нашу еміграцію, яка втішається широкими можливостями на розгортання кожночасних акцій по лінії визвольної боротьби. Але це не тривало довго. Згідно з нашою пресою, українські наукові й культурні круги в США і Канаді вже виступили з відповідними заявами в обороні скараних письменників. Відомо нам про підготовку акцій іншого характеру в цих країнах. Певні науково-культурні круги в Європі також підготовляють відповідний публічний виступ. Перше слово сказали вже декотрі установи культурно-громадського й політичного характеру, а саме УККА, КУК, СУБ /в резолюціях Загальних Зборів/ ОБВУ /резолюції Загальних Зборів/. Одначе всієї нашої спроможности і сили ще не виявлено. Це стане, напевно, програмовою сторінкою праці в найближчих тижнях і місяцях. В цьому напрямі треба звертати увагу всього українського організованого світу, а спільними зусиллями підняти також певні круги чужинецького світу, на яких також лежить обов'язок відповідальности за долю свободольбних людей на

Україні.

Коли ходить про наш терен дії, то слідом за публичними виступами центральних українських установ - СУБ-у, ОБВУ, СУМ-у, своє слово повинні б сказати ТУВЖ-тів, Кураторів Бібліотеки і Музею ім. Шевченка, в цій справі слово повинно б зайняти Англо-Українське Товариство. Для виявлення нашої настанови у цій справі треба буде використати також З'їзд Українських Комбатантів на Оселі СУБ-у в 40-кову річницю смерті Головного Отамана Симона Петлюри і Академію в 20-ті Роковини СУБ-у в Единбурзі.

Від якогось часу назріває есентуальність приїзду Косигіна до Лондону. Наколи це станеться, тоді в цілому терені, а зокрема в Лондоні треба буде провести акцію ширшого характеру з демонстративними виступами.

На внутрішньо-організаційному відтинку ці події повинні спричинитися до похвалення внутрішньої роботи на всіх відтинках, а зокрема до підкріплення загальної ідейності та дисципліни й до виведення загального напрямку заінтересувань на широке поле загальної національної боротьби. Всі наші члени повинні живо відгукуватися як на зарядження своїх власних зверхніх чинників у різних справах, так і на звернення і заклики співзвучних нам організацій чи установ.

Боротьба, яку веде українська нація за свою державність, не припиняється вже на протязі багатьох десятиліть. Лише напруга тієї боротьби й форми її вияву деколи мінляться. Ми знаходимося в часі, коли ця напруга сягає помало до зеніту на одному з найсильніше атакованих ворогом відтинків - на відтинку культурному. Українська еміґрація одержує в руки довгоочікувану зброю, якою може розправитися не лише з диверсійними планами ворога на її відтинку, але нанести болючий удар ворогові також і на Україні. В цьому напрямі треба спрямувати нашу увагу, плани й зусилля!

ПІСЛЯ НАРАД - ПРАЦЯ!

Місяці квітень і частина травня були часом підготовки та проведення загальних річних зборів СУБ-у і ОБВУ, які пройшли з певним, хоча не зовсім задовільним, успіхом.

Загальні Збори СУБ-у проходили в атмосфері закінчення 20-річчя і ювілейних святкувань. Увага зверталася у ближче і дальше майбутнє, а головно сконцентровувалася довкруги одного кардинального питання питання успішної мобілізації сил та засобів для здійснення цих завдань загально-громадського, інформативного /на зовнішньому відтинку/ і культурно-освітнього, від яких залежатиме майбутнє нашої громади в цій країні та її вклад у скарбницю загальної національної боротьби.

Подібна ситуація існувала також на загальних зборах ОБВУ. Це є добрі ознаки і їх треба консеквентно поширювати на загал суспільства, на всіх українців. Перед в цій справі повинна давати наша Організація, а радше і конкретніше - всі її члени. Ми є заінтересовані у розбудові й закріпленні свідомих національно й охоплених організаційно сил, як запоруки в реалізації планів боротьби. Тому ТП вимагатиме від членства лише одного - праці посиленої, праці планової, праці конструктивної, праці відданої.

З кожним числом "Бюлетени" повинен запізнатися кожний член і симпатик ОУН. Це можна осягати шлюком індивідуального читання, читанням по звенах, або реферуванням на сходинах клітин. З цього числа матеріали до Світа Героїв повинні бути використані на сходинах, присвячених тій справі.

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН(В.Б.)

№ 4.3 /71/

Червень, 1966

Рік IX

В 25-ТІ РОКОВИНИ АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОСТІ

АКТ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

1/ Волею Українського Народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української держави, за яку покладали свої голови цілі покоління найкращих синів України!

Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її творця і вождя Євгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-більшевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває увесь український народ не складати зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада.

Суверенна українська влада zapewнить Українському Народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння його потреб.

2/ На західніх землях України твориться українська влада, яка підпорядкується українському національному урядові, що створиться у столиці України - Києві.

Українська національно революційна армія, що створиться на українській землі, боротиметься далі проти московської окупації за суверенну соборну державу і новий, справедливий лад у цілому світі.

Хай живе Суверенна Українська Держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе Провідник

Організації Українських Націоналістів

Степан Бандера!

Льва-город, 30 червня, 1941 року.

Ярослав Стецько
Голова Національних Зборів

Український Народе!

Твоя організаційна політично-збройна сила повстане тільки в Твоїй всенародній, в єдиному фронті об'єднаній революційній боротьбі всіх верст і всіх земель українського народу проти німецько-московських імперіялістів.

30 червня, 1943 р.

Обласний Провід ОУН.

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

З волі Всемогучого й Всемилосердного Бога в Тройці Єдиного зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України.

Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили й проголосили ту історичну подію.

Повідомляючи Тебе, Український Народе, про таке вислухання наших благальних молитов, взиваю Тебе до вияву вдячності до Всевишнього, вірності для його Церкви і послуху для влади.

Воєнні часи вимагатимуть ще многих жертв, але діло розпочате в ім'я Боже з Божою благодаттю, буде доведене до успішного кінця.

Жертви, яких треба конечно для осягнення нашої цілі, полягатимуть передусім на послушному піддані справедливим наказам влади, не противним Божим законам.

Український народ мусить у цій історичній хвилині показати, що має досить почуття авторитету й життєвої сили, щоби заслужити на таке положення серед народів Європи, в яким міг би розвинути усі Богом собі дані сили.

Карністю, солідарністю, совісним сповненням обов'язків, докажіть, що ви дозрілі до державного життя.

Установленій владі віддаємо належний послух. Узнаємо Головою Державного Правління України пана Ярослава Стецька.

Від Уряду ним покликаного до життя очікуємо мудрого, справедливого проводу та заряджень, які узгляднили б потреби й добро всіх замешкуючих наш край громадян, без огляду на це, до якого віроісповідання, народности й суспільної верстви належать. Бог нехай благословить усі Твої праці Український Народе, і нехай дасть усім нашим Провідникам Святу Мудрість з Неба.

Дано у Львові при Арх. Храмі Св. Юра, 1.УІІ.1941 р.

* Андрей - Митрополит.

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ МИТРОПОЛИТА ПОЛІКАРПА

ДО ВСІХ УКРАЇНЦІВ, СУЩИХ НА ВОЛИНІ!

Мир вам від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа!

Любі мої діти! Велике Боже милосердя і справедливість приблизилися до нас. Довгі роки терпів наш многострадальний нарід наруги і знущання над святою вірою православною і над його національними почуваннями, над його людською гідністю.

В державі большевицького антихриста терор і жаж дійшов до нечуваних досі розмірів, в порівнанні з якими бліднуть переслідування християн за часів римських імператорів Нерона і Діоклеціана.

Безбожники жажливо розправлялися з християнською вірою, мордуючи архиєпископів, тисячами і сотками тисяч вірних християн, пастирів і проголошуючи закон зради й ненависти.

Оце на наших очах справедливість Божа сповнилася: Один Бог, одна нація і спільна краща будучність.

Сповнилась наша відвічна мрія. У городі князя Льва з радіовисильні несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою так густо зрошену кров'ю землею радісна вістка: проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом радіє і наша многострадальна церква. Відроджена у вільній українській державі - Українська Віль-

на Православна Церква буде з народом одною нерозривною цілістю.

В цю велику хвилину звертаюся до Вас, любі діти, словами Св.Ап. Павла: "Благаю вас іменем Бога нашого Ісуса Христа, щоб те саме говорили ви всі і щоб не було між нами розділення, але щоб були з'єднані в одному розумінні і в одній думці" /Ап. Павло Корин. гол. 1, ст.10/.

Любити Бога, любити батьківщину - це найбільша чеснота. Служба батьківщині - найбільший обов'язок.

Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за вас перед Престолом Всевишнього буде за вами.

В цей великий час всі українці мусять об'єднатися, всі мусять працювати спільно, бо в єдності сила і ту єдність мусимо показати на ділі.

Не треба нам патрій, не треба нам боротьби між собою. Всі мусимо об'єднатися при нашій Святій Православній Церкві, при нашому Урядові, при нашому Національному Проводові.

Призиваю на весь Український Нарід і його державний уряд всемогуче Боже благословенство.

Дано в м. Луцьку на Волині,
Року Божого 1941, місяця липня 10 дня.

+ Полікарп, Єпископ Луцький.

ЗНАЧІННЯ АКТУ ВІДНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОСТІ

Боротьба українського народу за державність є, мабуть, безприкладною в історії людства. Безприкладними стають також і ці жертви, які на протязі віків складає наш народ в ім'я тієї найвищої мети, до якої стремить кожна нація, - в ім'я власної національної держави.

Творець Світу обдарував український народ великими моральними прикметами - відданістю вірі батьків, глибокою духовістю, міцною організацією родинного і суспільного життя, героїзмом, чесністю і творчим розумом. Оселив Він наш народ на родючих землях, які скривають у своїх надрах невичерпані природні багатства. Рівночасно з цим, Він присудив йому важку долю, щоб боротьбою і жертвами здобувати й охороняти своє вільне життя. І завдяки цим своїм великим прикметам, багатству землі та важкості долі, український народ живе, здобуває і падає, але завжди підноситься до чергового чину з великою вірою в уснішний кінець своїх державницьких стремлень.

Так було в 1918 році, коли то після довгої неволі та знущань царських опричників, український народ піднявся з руїни і вустами 4-го Універсалу проголосив самостійність. Повторилося це саме рік пізніше, коли то в січні 1919 року, у супроводі гарматних і скорострільних сальв у старинному Києві проголошено соборність українських земель.

Так було тоді, коли українські армії, перемучені боями, здештовані тифом і виголоднілі від амуніції, пішли в табори інтернованих або на певну смерть у Зимові Походи, група старшин та стрільців на чолі з Євгеном Коновальцем започаткували нове ставання і нову підпільну боротьбу під прапорами УВО, а від 1929 року - під прапорами ОУН. І коли в 1938 році проблизилася воля з'явитися на одній із віток українських земель, то це знову, як і попередньо, стало спричинником масового зриву, що вписався до історії українського народу під гаслом - Карпатська Україна.

Боротьба українського народу в періоді між першою і другою світовими війнами була дуже складною і важкою. Український нарід був розшматований, а кожний із загарбників стосував до поневоленої частини українців іншу політику. Большевицька Москва, після років т. зв. НЕП-у, виступила брутально проти всього, що було українське-національне. В

цих частинах України, що знаходилися під польською, чеською і румунською займанщинами, існували деякі можливості на існування самобутнього культурного життя. В одній частині України ворог знищував національну свідомість народу і його провідні сили найбільш брутальними методами, а цим створював великі труднощі організуванні руху спротиву. В інших місцях ці невеликі, але трошка видні надії бодай на якусь форму вияву самобутності також створювали поважніші перешкоди на відтинку організування фактичної боротьби.

Однак УВО, а згодом ОУН, будучи рухом підпільним, спертим на певному світогляді і володіючи доброю політичною програмою, спромоглися переборювати всі ці труднощі та перешкоди, сягаючи чимраз то глибше в душу народних мас. Організована і керована ними підпільна боротьба була тою одинокою відповіддю на пляни і фактичну політику ворогів супроти України, яку народні маси розуміли й піддержували.

Тому не дивно, що коли вибухла друга Світова Війна і коли після упадку Польщі всі легальні українські політичні партії припинили свою діяльність, одиноким реальним виразником волі українського народу стала ОУН, очолена Степаном Бандерою.

І ця ОУН, не зважаючи на тодішню потужність мілітарної сили третього райху, на міжнародню ситуацію, ні на брутальність гітлерівців, рішилася виступити отверто й заявити новим і старим наїзникам та цілому світові, що ніяка сила не приневолить український народ виректися свого права на державність і суверенність. ОУН знала, що народ, який хоче бути вільним, повинен виявляти при кожній нагоді свою рішучість у напрямі волі, свою готовість вимагати її та боротися за неї.

Прапор Незалежності України підняла ОУН в найбільш догідному і рішавчому моменті. Всілякі зволікання могли позбавити наш народ тієї чергової нагоди. Гітлерівська Німеччина ішла на Схід як "оборонець волі уярмлених народів" і як "будівничий нової Європи". ОУН знала, що це був пропагандивний обман, під яким скривався плян обернення України в німецьку посілість. Але не всі люди і не всі народи це знали.

Проголошуючи у Львові в дні 30 червня 1941 року Акт Відновлення Української Держави, ОУН поставила німцям ультиматум, щоб вони чином підтвердили свою пропаганду, або показали українському народові і всьому світові своє правдиве обличчя. Рівночасно, цим Актом 30-го Червня український народ, почерез своїх визнаних представників, через своїх активних борців заявив цілому світові, що він існує, що він бажає і має право творити своє життя у власній державі, що він не боїться ніяких імперіялістів, бо на світі немає такої сили, яка могла б стримати сорокаміліоновий народ у поході до державности.

Не злякалися творці 30-го Червня гітлерівських військ, не злякалися попереджень і погроз гештапівських можновладців. 30-те Червня стало могутньою маніфестацією, нестримні хвилі якої розкотилися по всій Україні, зродили легендарну УПА, вдарили пізніше із ще більшою силою в большевицьку Москву, і які розкочуються на Україні по сьогодні, зрджуючи все нову волю і нових борців за ідеали наших державницьких актів, а в цьому й за ідеал Акту 30-го Червня.

Бо Акт 30-го Червня проголосив відновлення української держави, яка перестала існувати на політичній карті світу після програних Визвольних Змагань.

Бо Акт 30-го Червня підтвердив, що боротьба за українську державу не припинилася і не завмерла, що "український народ не складе так довго зброї, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада".

Бо Акт 30-го Червня виразно зазначив, що український народ на всіх просторах українських земель буде вести збройну боротьбу проти кожного окупанта.

Абсолютним імперативом кожного українця, кожної української політичної групи, кожної національно-свідомої частини народу - є задокументувати все і всюди боротьбу за національну гідність і право.

Від дати проголошення Акту 30-го Червня проминуло вже 25-ть років. Багато дечого вже призабулося. Але ніколи не забудуться творці цього

Акту і всі ті незабутні Герої нашої Визвольної Боротьби, герої ОУН і УПА, які в боротьбі за здійснення Акту впали на полях боїв. Вони будуть жити вічно в пам'яті народу. З ними буде жити ідеал самостійності України і житиме в чинах воля боротись за неї.

Це варто освідомити собі тут на чужині. Як складова частина нації, українська еміграція повинна держати високо прапори Акту 30-го Червня, а своєю щоденною працею і життям допомагати народові українському здійснити ідеал цього Акту при найближчій нагоді. А така нагода може з'явитися кожного наступного дня, місяця чи року, як по 4-тому Універсали прийшла черга на Тридцятье Червня!

-----:-----

АКТ 30-го ЧЕРВНЯ 1941 РОКУ

Коли після першої Світової Війни в огні і крові була знищена самостійність молодой української держави, коли велика частина українських земель опинилася в ярмі московських загарбників, а інші частини нашої України опинилися під кормигю наших західних і південних сусідів, коли Україну навістила хвиля страшних переслідувань, український народ не паде духом, а живе далі й організує нові сили до боротьби за державність. Українське революційне підпілля в рядах СВУ і СУМ, в УВО і ОУН організують і поривають до боротьби чимраз то новіші сили нації. Революційні ідеї українського націоналізму, що їх велика частина учасників Визвольних Змагань не знала й не розуміла, стають тепер ступлево власністю широких народніх мас. А коли наблизилася друга Світова Війна, що українська нація була готовою використати це в ім'я своїх національно-державницьких ідеалів.

30-го червня 1941 року з княжого города Льва на хвилях етеру понеслися понад українськими горами, лісами, нивами і ланами могутні, радісні слова Акту Відновлення Української Держави:

"Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення української держави. ОУН, яка під проводом її творця і вождя Євгена Коновальця, вела в останніх десятиліттях кривавого поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває весь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада. На Західних Українських Землях твориться українська влада, яка підпорядкується Українському Національному Урядові, що створиться в столиці України, Києві. Українська Національно-революційна армія, що твориться на українській землі, боротиметься далі проти московської окупації за Суверенну Соборну Державу і новий справедливий лад у цілому світі!"

Акт 30-го Червня, що був органічно зв'язаний з всією історією визвольної боротьби України від 1917 років не був явищем випадковим, ані не відруховим виявом настрою лише певної групи українців. Це був чин всієї нації, яка цим актом задокументувала черговий раз свою незламну волю до державного життя.

Проголошення відновлення української держави одержало ентузіастичну підтримку всього українського народу. По всіх містах і селах, які стали вільні від большевицьких наїзників, на масових вічах та маніфестаціях український народ виявив свою солідарність з Національними Зборами і Тимчасовим Правлінням в проголошенні Української Держави. Цим Актом український народ заманіфестував перед світом й історією, що він готов боронити своє право на вільне життя у своїй власній самостійній державі перед імперіалістичними зазіханнями кожного ворога і в кожних обставинах.

Акт 30-го Червня отримав піддержку від обидвох українських церков в особах Митрополита Андрея Шептицького і Єпископа Луцького, пізнішого Митрополита Полікарпа.

Митрополит Андрей Шептицький закликав український народ до вияву вдячності для Всевишнього, вірності до Його Церкви і послуху до влади,

бо "з волі Всемогучого і Всевишнього Бога в Тройці Єдиного зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України". А Єпископ Луцький, Полікарп, писав у своєму посланні: "Разом з українським народом радіє і наша многострадална церква...Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати самостійну Українську Державу, а моя молитва за вас перед Престолом Всевишнього буде з Вами".

Тимчасове Управління під проводом Ярослава Стецька складалося з представників ОУН під проводом Степана Бандери, Фронту Національної Єдності, Українського Національно-Демократичного Об'єднання, соціалістів і безпартійних. Ролю парламенту мала сповнити Українська Національна Рада, почесним Президентом якої став бл. п. Митрополит Андрей Шептицький, а президентом бл. п. д-р Кость Левицький.

Проголошення відновлення державности відбулося проти волі нових німецьких окупантів. Відпоручники німецького Генерального Штабу намагалися розв'язати Національні Збори, але голова Зборів, Ярослав Стецько, не звертав уваги на німецькі протести і довів Збори до кінця.

Маніфестація Актом 30-го Червня повної незалежності України стала документом великої політичної зрілості та мужньої постави у важкій і вирішній час. Цей Акт заставив німців зняти із свого лица маску визволителів і перешкодило їм використати для своїх імперіяльних цілей протибольшевицька наставлення українського народу. Цим Актом український народ перекреслив німцям план "Нової Європи", а українському народові вказав шлях двофронтової боротьби проти різних крамками й назвами, але співзвучних в суті наїзників - гітлерівської Німеччини і большевицької Москви.

Цей Акт започаткував приспішену хвилю національного піднесення зокрема в цих частинах України, які пережили двадцятирічну неволю жорстокого московського большевизму. Ідеї самостійності України розійшлися до всіх закутин українських земель.

Багато творців цього Акту стали закатовані німцями. Інші згинули в боротьбі пізніше. В живих незалишилося багато. Але видвигнена й заманіфестована цим Актом ідея державности лишається живою і мобілізуючою силою по сьогоднішні дні. Такою буде ця ідея доти, коли в черговому зриві самостійність України стане доконаним фактом.

Сьогодні ми відзначаємо 25-ті роковини Акту 30-го Червня. За цей період Україна пережила кілька безпощадних і лютих атак московського імперіялізму. На полі боїв впали ген. Роман Шухевич-Чупринка, Головний Командир УПА і Голова Проводу ОУН на Землях. На чужині згинув Провідник Степан Бандера. Але Москва не осягнула своєї цілі, не зламала хребта українському народові, не вибила з нього бажань до самостійності й боротьби за неї. Героїчні подвиги УПА і ОУН, кров упавших Героїв, страждання і терпіння нагрівають серця українського народу до нових чинів, до дальшої боротьби.

З другої сторони, еміграційні умовини витворили тип українця, який, згубивши сенс життя і боротьби в його історичній пов'язаності, вирікається цього Акту, вирікається наступних чинів, а на це місце видригає думку компромісу з ворогами.

ОУН була творцем Акту 30-го Червня. ОУН стала творцем УПА і УГВР, організатором і політичним керівником боротьби. Цю роль вона задержала по сьогодні. В цій ролі ОУН залишається і на майбутнє.

Сьогодні, двадцятьп'ять років після Акту 30-го Червня, творці й оборонці цього акту під прапорами ОУН не дають спочинку кремлівським сатрапам. З України надходять все свіжіші звістки про дальшу боротьбу, в якій учасниками стають уже ті, що народилися і виростили під опікою московської комуністичної партії. А це вказує, що ідеї 30-го Червня є сильніші за комуністично-матеріалістичний світогляд, що українська людина, де б вона не виростила чи виховувалася, пам'ятає про свій народ, його історичний змаг і пролиту кров його Борців.

Держім високо прапор Акту 30-го Червня, який є найсвіжішим у нашій історії, плекаймо і розвиваймо патріотим, а перемога наспіє!

СТІЙМО ТВЕРДО НА ВИЗВОЛЬНОМУ ФРОНТІ

Предметом наших міркувань буде не поділ нашої спільноти на політичні групи, середовища й партії, про існування і діяльність яких знаємо з пресових повідомлень і різних виявів громадсько-політичного життя. Політично-партійне й світоглядно-ідеологічне зрізничкування здорової суспільності в нормальних, або - як хто волисть - в демократичних умовах життя не потребує окремих пояснень. Це явище самозрозуміле й природне. І в нашій еміграційній суспільності вахляр політичних партій і середовищ, як різнож існування екзильного уряду УНР і ЗП УГВР, чи намагання творити новий загально український центр, що був би репрезентантом українства, - є явищем звичайним, але під умовою, що вони сповняють свої функції - зберігаючи живим дух нації і ідею держави української, щоб відтак передати це як смолоскип черговим поколінням. Тут приходимо до визначення того, що є і повсякчасно мусить залишитися основою і змістом життя еміграції, яка не розміняла на чужу валюту своїх національних вартостей та ідеалів, а продовжує історичну пам'ять уявленої, але нескореної нації, репрезентуючи її непофальшовану волю і змагання до незалежного державного життя та працюючи в тому ж напрямі серед західнього світу.

Займемося не зовсім шильдами, етикетками й назвами, з якими зустрічаємося в нашому суспільно-політичному житті, а звернемо увагу на те, що становить зміст політичного думання і діяння нашої суспільності. Тому то й лінія наша пробігатиме деколи впоперек середовищ та груп, що ніяк не зміщуються в тій чи іншій коробочці з етикеткою, яку вони собі прибрали і за якою їх звикли називати.

I

З кожним роком, які віддаляють нас від записаних гарячою кров'ю сторінок епопеї УПА, наші кроки зупиняються на бурні, що росте і розвивається на еміграції. Це, за дуже влучним окресленням Євгена Маланюка, - буря малоросійства. Це наша історична хвороба, вислід довговікової неволі. Про неї Є. Маланюк каже в своїй "Книзі Спостережень:

"То - неміц, хвороба, каліцтво внутрішньонаціональне. Це національне пораженство. Це, кажучи московською урядовою мовою 17-го століття, "шатость черкасская", а кажучи мовою такого експерта, як цариця Катерина II, це - "самоотверженность малоросійская". Отже, є то логічне степенування: хитливість, зрадливість, зрада і агентурність... Малоросійство - це не політика і навіть не тактика, лише завжди апріорна і тотальна капітуляція. Капітуляція ще перед боєм".

Ця хвороба розкладає і нищить національний організм в усіх його клітинах і формах вияву. "У нас малоросійство було завжди і передусім хворобою інтелігентською, отже поражало верству, що мала виконувати роль мозгового центру нації".

Тепер на еміграції малоросійство виявляється у різних видозмінах і формах:

а/ прима агентура і вислужництво большевицькій Москві, що маскується назвами "прогресивних" організацій за океаном і їхні есентуальні попутчики в Європі;

б/ "реалітетники, що готові визнати УРСР українською державою, з чого випливає потенціально загроза нового зміновіховства, радифільства і москофільства;

в/ різного роду капітулянти і пристосуванці, пропагатори зустрічів і контактів з післанцями окупаційного режиму України, що надію покладають на лібералізацію режиму в СРСР, яка мала б принести також і розв'язку українській проблемі;

г/ пристосуванці до пануючого в певних кругах на Заході, зокрема в США, проросійського курсу, що прагне зберегти московську імперію після ліквідації комуністичного режиму, до яких зачисляється наші крикливі антикомуністи, які, однак, вислужуються чужим силам і розраховують на співпрацю з антикомуністичними москвинами;

г/ "мертві душі", яких зі свічкою не знайдемо в організованому

життю, які від рідного відстають, до чужого далеко, наших національ-них питань і проблем не знають, але по снобівськи обнижують всяку пра-цю і здобутки, приготавляючи цим ґрунт під ворожу пропаганду.

II

Говорити сьогодні й нагадувати про потребу активної допомоги зви-вольній боротьбі народу на батьківщині, як це з"ясовано у "Зверненні Воюючої України, виглядає в очах еміграційного обивателя анахронізмом, браком"політичного глузду". Такий обиватель робить ще й закиди під ад-ресю націоналістів, що вони, мовляв, своєю непродуманою підпільно-революційною роботою в ОУН і УПА принесли більше лиха, ніж хісна на-родові, стигнули терор ворога, а в висліді прийшли безчисленні жер-тви й удари. Закликати до організування світового антикомуністичного фронту за визволення поневолених Москвою народів, - це, кажуть нам, орієнтація на війну, на яку Захід ніколи не піде; вона й непотрібна українському народові, бо присуджує його на знищення і смерть.

А все таки "Звернення Воюючої України" замовчати не вдається. Во-но, мов викид сумління" постійно дзвенить в ушах:

"Пам"ятайте, брати на еміграції, що справа організування єдиного антибольшевицького фронту всіх народів - це не тільки завдання кері-вників політичних партій. Це обов"язок кожного з нас. Пам"ятайте, що справу антибольшевицького фронту так само, як репрезентування укра-їнського народу, можна ставити не тільки серед політичних і державних кіл інших народів Заходу, - на фабриках, шахтах, фармах, школах і установах. Тільки тоді, коли в антибольшевицький рух включаються най-ширші народні маси, коли цей рух матиме таку широку базу, він буде здатний знищити свого ворога. Пам"ятайте, що поширювання правди про СССР, мобілізування і організування народів на боротьбу проти больше-визму - це місія всесвітнього загальнолюдського значення. То ж будь-те гідними цієї великої місії, яку поклала на Вас історія. Виконуйте її з апостольською відданістю і завзяттям, виконуйте її з такою мужні-стю і посвятою, з якою борються сьогодні повстанці. Якщо виконаєте її, з вдячністю згадуватимуть вас наступні покоління всіх народів".

Що залишилося в нас сьогодні з цього звернення?

III

Є в нас одиниці, що із справді апостольським самовідреченням і подивугідною енергією стараються зорганізувати антикомуністичний фрон-т світового масштабу. Перед у цій справі веде ЦК АБН з повною підде-ржкою ЗЧ ОУН та всіх легальних установ Визвольного Фронту. Перед ни-ми стоять великі труднощі до переборення. В умовах коекзистенціональних тенденцій і політики справа світового антикомуністичного фронту не має кон'юнктурности. Але і тут, в обличчі цих перешкод, можна б ослгну-ти більше, наколи б в цьому напрямі запряглися всі українські політи-чні, культурні й громадські чинники та сили.

Але коекзистенціональні тенденції і базована на них "реальна" політика породжує і вирошує і в нашому суспільстві тип малоросійства, про якого Іван Франко висловлювався у творі "На ріках вавилонських" як про людину, що "І хоч душу манить часом волі приваб, але кров моя - раб! Але мозок мій - раб!".

Про своїх земляків, які забули про боротьбу й залишилися глухими на стогін поневоленого народу, Шевченко з обуренням висловлювався: "славних прадідів великих правнуки погані", "раби з кокардою на лобі", німі раби гречкосії", "свинопаси" і т. п.

Скільки трагічної подібности сьогодні між поколінням Шевченка і тими, що будучи свідками, а то й співучасниками та співтворцями великих днів новітньої історії свого народу, забули й відцуралися від того, чим недавно жили. Зaledви проминуло 22 роки від створення УГВР, а частина його представників у західньому світі відкинули рево-люційну концепцію УГВР, станувши на хиткий ґрунт т. зв. ревізіонізму, закликаючи нотами членів НАТО до нав"язання дипломатичних зв"язків з урядом УРСР. З цього приводу колишній голова Ініціативної Комісії для створення УГВР, Лев Шанковський, писав: "...Ми легко й без болю відійшли від крайових позицій...в кардинальних питаннях змісту укра-

їнської державности...Дійсно шлях, яким ми ішли, доволі кручений, як прецель: від Залви ЗП УГВР в 1949 році з її поясненням, що Українська Самостійна Соборна Держава /УССД/ - це Українська Народна Республіка /УНР/ до ноти, що вимагає визнання УРСР і навіязання з нею дипломатичних зносин, і від дискусійного трактування "реалітету" УРСР, у якій формі можна його незаперечно існування використати для української звільної справи, до самого визнання цього "реалітету". Бо кожний інтернаціоналіст /знавець міжнародного права/ доведе нам, що вимагаючи визнання когось суб"єктом міжнародного права, самі його тим суб"єктом визнаємо".

Продовження буде

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ЕМІГРАЦІЙНІ УКРАЇНСЬКІ ПАРТІЇ

УНРада:

В днях 4-5-1965р. в УНРаді відбулося засідання Президії і ВО УНР, на порядку дня якого було звітування Голови, керівника ресорту фінансів, контрольної комісії і звіт підготовчої комісії для скликання 6-тої сесії УНРади.

Перед цим засіданням Ю. Семенко, який є першим заступником Доленка в СЗСУ, склав резигнацію із секретаря підготовчої комісії для скликання сесії УНРади. Ця резигнація була на знак протесту, що партія СЗСУ не має шість місць в УНРаді. Семенко зі складу комісії не вийшов, але його резигнація помішала пляни П. Феденка, який готувався до наступу на мельниківців. Резигнація Семенка в першу міру послабила позицію опозиції, яку до того часу, як відомо, тримали УСП, УНДО і СЗСУ.

Доленко і Семенко невдоволені з Феденка, який почав загравати з УРДП і УНДС. Зокрема Феденко невдоволений з Доленка за те, що він зав'язав союз з СВУ - Ковалем і Бульбою. На місце Семенка секретарство підкомісії перебрав Кашинський, член СКТСУ. Як відомо, ця партія складається з двох членів, з поміж яких Кашинський є в УНРаді. Уєрдепівці називають його іронічно - "конструктивна сила".

На засіданні Президії Доленко не з'явився. Президія вислала йому листа, в якому вимагає, щоб він на письмі дав пояснення на закиди, які він робив свого часу в США, що в УНРаді панує дух Варшавського договору і що УНРаду опановують комуністи. Доленко рішив відповісти на це письмо в своїй промові на сесії УНРади.

Ресорт військових справ, очолюваний ген. Вовком, рішили розв'язати за бездіяльність. Говорилось, що військовий ресорт від початку існування УНРади коштує понад сорок тисяч, але цей ресорт нічого не робить. Ухвалено, що голова ВО УНР М. Лівницький і керівник ресорту фінансів І. Тарасюк опрацюють відозву до громадянства в справі збірки на УНРаду.

Ухвалено, що на будуче, після 6-тої сесії, ВО УНРади має складатися з таких ресортів: голова; ресорт зовнішніх справ; ресорт преси та інформації; ресорт фінансово-господарчий; ресорт спеціальних доручень /цей ресорт мав би лагодити всі питання, пов'язані з громадським життям, військовими та іншими справами/.

Роман Голіян /УНДС/ вимагав, щоб бодай тепер на чолі ресорту військових справ поставити на короткий час ген. Удовиченка. Відомо, що Голіян з ген. Удовиченком були господарями маєтку Військового Т-ва у Франції. Господарка дійшла до того, що т-во розколося і подавляюча більшість членів стала проти ген. Удовиченка, якого подали до французького суду. Голіян хотів би таким способом підтримати скомпромітованого генерала, а цим і самого себе.

На Президента УНРади Феденко і Голіян ставлять д-ра Кости Панківського. УРДП готується мати в УНРаді пост Віцепрезидента і готують на це Василя Гришка із США. Також роблять заходи, щоб Гришко погодився перебрати пост генерального секретаря УРДП. Але Гришко, маючи добру

посаду викладача в амер. університеті, ледви чи захоче замінити це за партійну посаду в УРДП. Це дає шанси Федірові Гаєнкові залишитися на своєму теперішньому місці. Партія СЗСУ веде в своїх обіжниках акцію проти Гаєнка, називаючи його "чоловіком без паспорту перед українцями". З'їзд УРДП мав би відбутися в Англії в днях 20-21 серпня, 1966.

Панас Феденко випустив брошурою спомини Микити Коссаківського під наг. "З недавнього минулого". Це є огидний пашквіль проти всіх націоналістів. Найбільше там закидів проти Лебеда і Кордюка. Зробив він це з розрахунком після того, коли довідався про плани Лебеда вступити до УНРади. Сам М. Коссаківський був старий емігрант, працюючи довгі роки для німецького "Абвер-у". Помер кілька років тому і ніби-то залишив Феденкови свої спомини. На підставі певних фраз треба припускати, що половина провокацій належить самому Феденкові.

ЗП УГВР - Двійкарі:

Плани Лебеда в справі вступу до УНРади і лист Лівницького, хоча були роблені обережно і потайки, стали ширше відомі, що зробило їм обидвом і їх планам неприхильну опінію. Двійкарі, точніше Леbedь і Прокоп, числили на піддержку мельн. Дм. Андрієвського і теперішнього лідера УРДП - Гаєнка. Андрієвський втратив повагу і вплив у мельників і в УНРаді. Грунт для Лебеда підготував кол. активний діяч УРДП з Зальцбургу, Новицький, який був і є особистим приятелем Гаєнка. В розмові з Леbedем Гаєнко поводився дуже обережно, бо уважає Лебеда за агента американської служби і знає настанову до нього частини УН адівських діячів. Критичну постану до Лебеда займають Лівницький і Феденко. Плани Лебеда зіритували також д-ра Кордюка, який, як лідер "двійкарів", не був у них втаємничений, а також і тому, що привівши Гаєнка на розмову з Леbedем, Леbedь дав Кордюкови до зрозуміння, що при розмові він не є потрібний. "Самостійник" мав перестати виходити при кінці 1965 року, але Леbedь дав знову фінансову допомогу. "Бюлетень ОУНз" ч. 8 за жовтень 1965 переповнений злостью і ненавистю до ЗЧ ОУН. Вони створили ініціативну групу для зібрання матеріалів і фондів на видання праці про ген. Чупринки-Шухевича, бо, мовляв, бандерівці применшують його роль і значіння. До тої групи належать: Ірина Косак, Іван Бутковський і Zenon Соколюк.

В днях 7-8 травня, 1966 р., в Ноттінггамі відбулася двійкарська теренова конференція, в якій участь взяв також д-р Кордюк. Головою їх теренової ради обрано Червінського з Манчестеру, заступником Василька з Ноттінггаму, а секретарем Боднара з Болтону. Головою мирового суду став Вашкович з Манчестеру, Тимків і Дяків. В цьому році мають відбутися свою загальну конференцію. Підготовка до тої конференції ведеться вже довший час, але в повше поданому числі "Бюлетеня" про цю справу є така згадка: "всі старання про скликання конференції, які робила політична рада, зустрілися з слабим відгуком і пасивністю членів".

Серед двійкарів дискутується дальше питання зміни назви для своєї групи.

УНДС:

Недавно в Лондоні мала відбутися їх конференція, на якій були заступлені делегатами Європа, Англія, США і Канада. Микола Лівницький залишився дальше лідером тої партії. На конференції дійшло було до зудару між представниками з Канади і Європи в справі резолюції про "культурні контакти". Представник Канади обстоював потребу острого виступу проти контактів, а декотрі з Європи цьому противилися. Противився дуже гострій резолюції також і сам М. Лівницький, кажучи, що хоча в засаді він є проти контактів, то запропонована Канадою резолюція в "язатиме йому, як політикови, руки. Після довгих церемоній це питання полагоджено "компромісово", після чого він дався обрати лідером УНДС.

Ці короткі інформациї вказують на одну важливу річ, а саме на те, що тоді, коли в світі й на Україні відбуваються такі важливі події, середовище УНР з усіма його партіями і фракціями перебуває у важкій кризі внутрішніх конфліктів та блокувань.

ЧИ МОСКВА НАЛЯКАЛАСЯ АКЦІЙ?

Минулого тижня одна французька газета надрукувала вістку, згідно з якою Москва мала випустити проф. Світличного на волю. Про другого ув'язненого літературного критика - І. Дзюбу, ніякої нової вістки не має.

В підсоров"етській пресі не було до цього часу ніякої згадки про ув'язнення цих двох українських письменників. Натомість багато говорилося про "буржуазний націоналізм" на партійних мітингах у Києві.

Вістка про звільнення Світличного походить з Москви й покликується на надійне джерело. В британській пресі згадки про це не було. Взяття під увагу це заінтересування, яке виявила світова преса до двох українських письменників, і те, що про дальшу їх долю нічого вона не пише, нам треба ставитися з певною резервою до того, що надрукував французький часопис. Большевики могли пустити цю "вістку" з певною ціллю, а зокрема з уваги на припинення дальшого ходу організованих нами акцій.

В додатку до вже опублікованих становищ і заяв відносно теперішньої ситуації на Україні нашими кількома центральними установами, останньою з відповідним становищем виступило Англо-Українське Товариство. Становище АУТ-ва було розіслане до всієї британської столичної преси і до частини преси льокальної. Клітини АУТ-ва одержали певну кількість примірників Становища для розповсюдження на місцях. Ми передруковуємо це у формі летишки для дальшого поширення. Частина цього буде вислана в терен.

Не звертаючи уваги на французький часопис, наші акції в обороні працівників української культури продовжуватимуться. Наколи б, в дійсності, большевики звільнили Світличного, то в обличчі цих осудів та заяв, що їх зложили перед чужинецькими журналістами їх чиновники в Києві справа звільнення була б черговим успіхом цих акцій, що їх розгортає за нашою ініціативою українська еміграція по лінії визвольної боротьби.

План наших акцій на найближче майбутнє буде поданий в окремій інструкції Теренового Проводу, яку приготується.

25-ТІ РОКОВИНИ АКТУ ДЕРЖАВНОСТІ

Як було сказано в попередньому числі "Бюлетеня", теренова академія, присвячена 25-тим роковинам 30-го Червня, відбудеться в Лондоні в неділю 3-го липня. Обов'язком проводів усіх організаційних клітин на теренах 1-го, 2-го, 3-го і 4-го р-нів є вже організувати учасників на цю академію. Інші р-ни повинні робити це саме, лише на більш добровільній базі з уваги на віддаль. Замовлення на білети вступу можна вже надсилати на адресу Української Інформаційної Служби.

В терені особливий натиск класти на організавання академій окружного характеру з доброю програмою й організаванням масової участі громадянства. В місцевостях, де відбуватимуться академії окружного характеру, в поодиноких громадах їх повтарити не конечно, щоб не розсівати уваги та сил. В разі можливостей у поодиноких громадах можна, натомість, організувати відчити з добре опрацьованими рефератами про цей Акт і взагалі про теперішню визвольну боротьбу та її цілі.

В дні 2-го липня в цілому терені відбудеться акція розповсюдження летишок. Докладніше про цю справу буде в окремій інструкції Теренового Проводу.

Ті Районові Провідники, які ще не інформували ТП про їх плани відносно Світа 30-го Червня, повинні зробити це негайно. "Бюлетень ТП" друкує денкі матеріали для внутрішніх потреб. Денний Наказ, або звернення Проводу ЗЧ ОУН буде надіслане пізніше.

ЗАМОВЛЕНО НОВУ КНИЖКУ

Два тижні тому канцеларія ТП вислала до Українського Видавництва в Торонті /"Гомін України"/ замовлення на певну кількість двотомового видання "Книги Спостережень" Е. Маланюка, одного з наших, українських, найкращих літераторів. Обидва томи тої книжки будуть вислані на адреси Станичних Провідників, а розчислення буде іти дорогою нашої Фінансово-Господарчої Референтури. Накладні з ціною будуть подані шляхом тої ж референтури. Малі станиці одержуть по одному примірнику обидвох томів, більші по два або три примірники.

Ці книжки треба буде скерувати, після одержання, до місцевих бібліотек для загального користування, а також для бібліотек організаційних. Дуже важливим є, щоб зі змістом цих книжок запізнався кожний провідний член.

Обидві праці присвячені літературній проблематиці, одначе заторкують й обговорюють також питання і проблеми, що відносяться до ідеології українського націоналізму й політики. Зокрема, багато місця присвячено проблемі малоросійства в наших культурних і політичних кругах

-----:-----

СМЕРТЬ ВЕЛИКОГО ПРИЯТЕЛЯ УКРАЇНЦІВ

Перед кількома днями до нас дійшла сумна вістка пронесподівану смерть бл. п. князя Ніко Накашідзе, Генерального Секретаря Антибольшевицького Бльоку Народів /АБН/ і Президента Грузинської Колонії в Німеччині.

Смерть бл. п. князя Ніко Накашідзе є другою з черги в цьому році поважною втратою для Українського Визвольного Руху з поміж рядів наших великих приятелів-чужинців. Першою великою втратою став ген. Фуллер, який ставився дуже прихильно до нашого Визвольного Руху і до АБН, а це поміж, маніфестував у своїх публіцистичних працях.

Князь Ніко Накашідзе включився активно в працю ЦК АБН у 1954 році, коли III Конгрес АБН обрав його Генеральним Секретарем. Від цього часу й аж до дні своєї ненадійної смери він жив постійно справами АБН і був майже правою рукою Голови АБН, д. Ярослава Стецька.

Крім загальної щоденної праці в секретаріаті АБН, покійний Князь займався публіцистичною діяльністю, співпрацюючи з нашими пресою та журнальними видавництвами і з видавництвом АБН. В 1960 році Пресо-інформаційне Бюро АБН опублікувало його ширшу працю у формі книжки під назвою "Правда Про АБН", яку він написав з властивим йому темпераментом, протиставляючи ідеї АГН-у московським рухам спротиву режимові, зокрема НТС-ові. В заключенні він, між іншим, писав: "Доки російська комуністична імперія продовжує існувати, доти світ буде постійно в небезпеці. Великою помилкою є вірити в мирне співіснування на протизі будь якого часу двох таких протилежних світів. Вибух наступить скоріше чи пізніше, бо московсько-большевицькі керівники в Кремлі ніколи не виречуться плинно завоювання і панування над цілим світом. І, власне, з уваги на це, російська терма народів і російська деспотична імперія мусять бути знищені".

Покійний князь Накашідзе приймав активну участь в боротьбі грузинів за волю ще у 18-тих роках.

Зі смертю князя Накашідзе Антибольшевицький Блок Народів втратив одного з найбільших своїх прихильників і працівників. ОУН втратила палкого сторонника її концепції перебудови Сходу Європи на базі національних держав.

Цією скромною згадкою про його смерть, ми клонимо свої голови перед свіжою могилою Князя Ніко Накашідзе й запевняємо йому довгу та незабутню пам'ять.

Хай чужа земля буде йому легкою!

-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

№ ч. 4 /72/

Липень - Серпень

Рік IX

ПІДСУМКИ НАШОЇ ПРАЦІ ТА ВИСНОВКИ

Середина біжучого року в життю сітки ОУН нашого терену носила характер поживавленої активності на декількох відтинках нашої праці, що варто тепер переглянути, оцінити, а на основі тієї оцінки та підсумків подати певні вказівки для дальшої праці.

Найперше, наша увага повертається до місяця травня, на протязі якого в терені відбувалися районні відправи членства ОУН, що їх переводив Голова Проводу ЗЧ ОУН. Такі відправи відбулися в 1-шому, 2-гому, 3-тньому, 5-тому і в 6-тому р-нах. Деякі відбулися в суботи і в неділі, а інші в будні дні. З уваги на це не всі члени могли взяти участь у цих відправах, а з декількох клітин учасниками були лише члени проводів ісцевих клітин, які мали завдання передати опісля заслуханий матеріал членству своїх клітин на окремо скликаних для цього сходинах.

Основною тематикою цих відправ був наш внутрішньо-український відтнок і завдання членів ОУН під цю пору та з уваги на ближче майбутнє. Реферуючи ці справи, Голова Проводу ЗЧ ОУН навітлював ширше ситуацію на Україні, а зокрема вказував на незламність волі української нації в її боротьбі за державність, яка пробивається різними струмками крізь ма-разм московсько-большевицької системи насильства та національно-політичного, культурного і соціального гноблення та господарчо-економічного визискування. Зокрема досить докладно й обширно з"ясовано теперішній етап боротьби на Рідних Землях, який проходить під кличем оборони української національної культури, і в якому працівники пера відіграють важливу функцію.

Застановляючись над завданнями членства ОУН під цю пору особливого характеру, багато уваги присвячено питанні плекання, вдержування і в поширюванні на оточення нашої націоналістичної свідомості і волі, без яких політичний рух існувати не зможе; на засади й потреби здійснюваності, працьовитості з почуттями відповідальності, відпорності на пропагандивно-агентурну дію ворога та відсічності його злочинним замірам.

В запитах і відповідях порушено, обговорено та вияснено багато побічних питань, які або в"язалися безпосередньо з проблематикою основної доповіді на відправах, або лише посередньо.

З приємністю стверджуємо, що помимо короткого часу для підготовки, майже всі ці відправи стояли організаційно на властивому собі рівні. Неприємно, однак, вражало те, що відносно високий відсоток /около 40%/ членства 1-го і 2-го р-нів не були присутні на відправах. Деяку частину оправдань для цих членів можна знайти в тому, що станиці цих р-нів є сильно розкинені, а комунікаційні спроможності не легкі. Однак коли візьметься під увагу характер цих відправ, то навіть такі оправдання зникають. До уважного перегляду залишаються ті середники людського характеру і характеру організаційного, при помочі яких організуються відправи. Районові Проводи цих клітин повинні дані справи уважно розглянути, провівши перед цим належне прослідження факту так високо процентової відсутності членів на відправах. В нас є переконання, що подібного характеру ситуації постають при кожних інших подібних імпрезах організаційного характеру. Взавши під увагу це, що в сьогоднішньому часі організаційні сходи в нашому внутрішньому житті являються взагалі великою рідкістю, то ді факт відсутності на таких відправах поважнішої кількості членів набирає особливо критичного значіння, яким не можна легковажити, ані толерувати. Певні висновки мусять бути зроблені.

Кінець місяця червня і перші тижні місяця липня були відведені для

25-тих роковин Проголошення Відновлення Української Державности Актом 30 Червня 1941 року. Згідно з нашим пляном, ці відзначавання важливої події в найновішій історії боротьби української нації мали внутрішньо-український і зовнішньо-політичний характер. На внутрішньо-українському відтинку відзначавання 25 роковин Акту 30 Червня 1941 р. мало радше академічний характер, обмежуючись до академій ширшого чи вузкого характеру з традиційно-побутовим характером програм. Такі академії і святочного характеру сходилися відбулися в майже всіх більших скупченнях українців і пройшли успішно. Теренова Академія в Лондоні була також успішною, хоча можна було надіятися ще більшої кількості учасників. А це вказує, що наші інструктивні вказівки у цих справах також не були повністю виконані. З подальших клітин, які поставилися дуже добре до наших завдань, варто відмітити Лестер, Ноттінггам і Волвергемптон. Не зважаючи, однак, на цей недолік, свято мало вдійсності тереновий характер, на якому були заступлені поодинокими особами навіть напруду далекі громади.

Тут варто відмітити, що певним виїмком позитивного характеру в часі відзначавання 25 роковин Акту 30 Червня стала окружна академія в Единбурзі своєю широкою релігійною і національно-політичною та побутовою частиною програми. Святкування почалися Богослуженнями в наміренні українського народу в місцевій Українській Католицькій Церкві, які відправили католицький і православний священники в напrawdę соборницькому дусі і з любов'ю. Опісля, на самій академії, активну участь приймали священники УАПЦ і УКЦ, відчитуючи Пастирські Послання наших тодішніх церковних Ієрархів.

Основними завданнями в наших акціях на зовнішньому відтинку були роздача летючок та пікетування, маніфестації і публичні віча. З тої нагоди засобами нашої організаційної сітки, при активній допомозі в багатьох місцевостях Сумівської молоді, роздано з успіхом 104,000 летючок, які знайшли досить широкий і гарний відгук між британцями, про що найкраще свідчить ця кореспонденція, яка розгорнулася опісля між англійцями з різних місцевостей Британії та Українською Інформаційною Службою в Лондоні. Місцеві урядові чинники поставилися до тої справи назагал дуже добре, за виїмком двох місцевостей, де взагалі заборонено роздавати публично летючки з уваги на т. зв. "Рейс Релейшн Акт".

Дуже добре пройшли маніфестаційні виступи в таких місцевостях: пікетування большевицької амбасаді в Лондоні, проведене членами 1-го і 2-го р-нів; публичне віче в центрі Ноттінггаму, маніфестація у Волвергемптоні і в Брадфорді. Найімпазантнішою була маніфестація у Брадфорді, в якій взяло участь понад 2,000 українців і зорганізована молодь. Не всі, однак, визначені ТП клітини піднялися до зорганізування цих маніфестаційних виступів. А це шкода. При збільшених зусиллях був би ще кращий ефект. Всі названі вище маніфестаційні виступи зійшли також публичний відгук не лише в Англії, але в усьому світі. Для прикладу, про пікетування московської амбасаді в Лондоні репортували пресові агенції Ройтера і Брітїш Юнаїтед Прес. Ранішні видання центральних газет друкували замітки. Про маніфестацію у Брадфорді були нотатки в кількох ранішніх газетах. З цього приводу появлялися навіть листи. Докладніші фактичні інформації про це були поміщені в "Українській Думці". Дуже гарно заманіфестувалися в публичних диспутах Сумівці в Ноттінггамі, даючи прилюдну відсіч британським комуністам у їх намаганнях зірвати віче.

Але помімо всіх цих позитивних моментів, нами запримічено і до нас завітвано також і декілька негативного характеру випадків, які вимагають потрібної уваги.

До таких в найпершому треба зачислити вияви тої нехіті, яку запримічено між членами при роздачі летючок. Виходить, що частина наших членів затратила уже відчуття потреби боротьби цими методами, на які дозволяють у широкому розмірі умовини чужини. В дальшому, в декотрих клітинах деякі члени пробували ставити під знак запиту доцільність організування акцій маніфестаційного характеру, мотивуючись, що самого факту відзначавання історичної події мало, а треба очікувати на щось більш персональне, на якусь жертву з руки ворога. Це теж прояв заникну свідомости людини-революціонера, яка кожную нагоду і кожную зброю використовує в боротьбі з ворогом.

Взявши під увагу цей аспект негативних проявів між нашими членами,

обов'язком проводів низових клітин є поглибити виховну роботу в цьому напрямі, щоб кожна організаційна одиниця відчувала психологічно на собі той тиск ворога, який держить при землі й намагається знищити цілковито національну свідомість і волю нашого народу на Батьківщині. Бо лише це відчуття зможе визволити наші ряди від цього загнивання та уподібнювання до зовнішнього "панського" світу, які тут чи там вкрадаються до наших душ.

В зв'язку з відзначуванням 25 річчя Акту 30 Червня на наш терен прибув у характері Почесного Гостя д. Ярослав Стецько, кол. голова Українського Чимчасового Державного Правління з 1941 р., Голова ЦК АБН і член Проводу ЗЧ ОУН. Бурхливо вітала публіка виступ нашого гостя на Святочній Академії в Лондоні в дні 3-го липня. Подібно зустрічали присутні нашого гостя в усіх публічних виступах у терені, а зокрема на Крайовому З'їзді СУМ-у і на доповідях в Ноттінггамі, Ковентрі, Рочдейлі і в Брадфорді. Осередок СУМ-у в Брадфорді, який носив назву 30-го Червня 1941 року і почесним головою якого є д. Ярослав Стецько, улаштував на честь свого Почесного Голови маленький, але дуже гарно проведений концерт, який напевно залишиться на довго в пам'яті його учасників.

З нагоди побуту в нас д. Голови і подр. Хвилі в терені проведено ряд внутрішньо-організаційних відправ та зовнішніх виступів. З уваги на обмеженість часу відправами охоплено лише 3-тій, 4-тий, 5-тий і 6-тий р-ни. Організаційно всі відправи проведено взірцево. Тематично найбільше уваги присвячено питанням сили української нації в її боротьбі за волю, положенню тої сили на міжнародньому полі, доцьогочасні наші здобутки і труднощі. Друг Голова виступав в більшості разом з под. Хвилею, концентруючись головню на ідейно-політичних теоретичних заложеннях нашої боротьби, а подр. Хвиля на фактичній пропагандивній і дипломатичній дії ЗЧ ОУН на зовнішньому відтинку. Як попередньо, так і на цих відправах запитами і відповідями охоплено багато різних інших складних питань, що в'яжуться з нашою щоденною працею на внутрішньому відтинку сітки, в легальному секторі, або на полі зовнішньої дії.

Окремо треба відмітити і цю зустріч товариського характеру, яка відбулася в Кактон Гол в дні 26-го липня, влаштовану на честь Голови АБН-у. Учасниками тої зустрічі, крім українців, стали визначні особи антикомуністичного фронту європейського і азійського континентів, які мали нагоду пізнати себе особисто, поділитися поглядами й думками, вимінятися досвідом, а передусім – підкріпитися у вірі в перемогу нашої Правди над комуністичною брехнею та знуцаннями.

В наслідок тої збільшеної активності на протязі трьох місяців ми наочно спостерегли, що:

- загал українського громадянства ставиться дальше активно до всіх наших пропозицій, які носять характер рішучости, безкомпромісовости, ясности, ствертости і бойовости, на що вказує масова участь громадянства в акціях, з'їздах та в імпрезах;

- наша організаційна сітка є спроможна організувати, переводити і видержувати великий натиск завдань і праці, одначе деяка частина членів виявляє ознаки збайдужіння, що рівняється із заником моральних вартостей націоналіста, активного пропагатора націоналістичної ідеї і реалізатора тієї ідеї методами й засобами, властивими нашому русі.

Запримічується, що в деяких місцях основним спричинником пасивної постави частини членів до прилюдних акцій стала відсутність вчасно поданих інформацій, або іншими словами – відсутність належної організаційної і виховної підготовки перед цими акціями. В одному конкретному випадку весь інструктивний матеріял від ТП здержано аж до останньої хвилини, коли вже не було ні часу, ані спроможностей на проведення серйознішої підготовки. Так, в майбутньому, цих чи інших справ ставити не вільно. Член ОУН повинен бути кожночасно /і своєчасно/ інформований про розвиток нашої дії, про всі наші успіхи, труднощі, невдачі з тим, що їх спричинює, бо лише тоді він зможе відчутти на собі частину цього тягару та відповідальности, що на кожному з нас спочивають.

Перед закінченням тієї нотатки, не зважаючи на всі вичислені повище мінуси і браки, терен вив'язався у загальному з цих обов'язків, які

на нього покладено, а тому всім тим провідним і рядовим членам, які займалися організуванням та перепровадженням цих акцій висловлюємо належне признання.

Пам'ятаймо, Друзі, що наш рух зродився з чинів і крові всіх наших великих Попередників, що ОУН об'єднує активних борців, які свято вірять в ідею самостійності України, які знають, що цю ідею можливо здійснити лише шляхом активної боротьби революційними методами, і які ці характеристичні властивості українського націоналіста здійснюють в своєму життю.

-----:-----
СТІЙМО ТВЕРДО НА ВИЗВОЛЬНОМУ ФРОНТІ

/Продовження/

Ступивши на позиції таких реалітетів, середовище ЗП УГВР стало пропагатором зустрічей і культобміну, штовхаючи зокрема на цей шлях студентську молодь, як це було в Ратгерс університеті.

Це середовище дійшло до заперечення своєї ролі і свого призначення, поставивши себе в принизливу позицію. Представник УНРадівців А. Гудовський, написав в "Українських Вістях" за 1-8 серпня 1965 таке: "Ред. Р. Ільницький, перебуваючи в Європі, критикував І. Багряного за тезу про кадри національної революції, а тепер став фанатичним апологетом цієї тези. Але поміж теперішньою постановою Ільницького і позицією Багряного є суттєва різниця: теза про кадри національної революції не заважала І.П. Багряному видавати газету "Ми не повернемося!" і давати там гостру відсіч потягненням комітету зв'язків, а Р. Ільницький, пропагуючи зустрічі з бригадою Колосової, прочищує дорогу для виконання завдань і акцій згаданого комітету".

В тому самому напрямі "прогресувало" і середовище ОУН "мельниківців", очолене тепер Олегом Штулем-Ждановичем. Тут речником концепції про УСРС як українську державу став інж. Дм. Андрієвський, член ПУН і міністер закордонних справ у ВО УНРади. У статті "Дві постанови у важливій справі", поміщеній в "Українському Слові" з 17 березня 1963 р., він написав: "Деякі політичні групи на еміграції заперечують існування української держави під сучасну пору. Для них УСРС є лише фікцією, створеною московськими займанцями для того, щоб дурити українців і чужинців. Для тих груп Україна є звичайною провінцією ССРС і навіть її федеративний зв'язок з іншими союзними республіками є оманю". В дальшому він каже, що УСРС є прямим продовженням УНР, чим, властиво, підриває ґрунт під державним центром УНР, якого він був у цьому часі представником. Він каже: "Інакше дивляться на ці речі інші політичні групи на еміграції. Вони уважають, що і нині існує українська держава в формі УСРС. Створена в 1917 році і проголошена самостійною в 1918 р. у формі Української Національної Республіки, та держава перебула різні зміни щодо влади, режиму, назви і ін. На місце влади і режиму УЦРади, в квітні 1918 р. прийшла влада гетьмана Скоропадського, який вчинив державний переворот, спираючись на силу німецького війська... Пізніше мав місце другий державний переворот і по поваленню гетьманату до влади прийшла Директорія УНРеспубліки. Від того українська держава не зникла. Зрештою, по програній війні України з Росією... уряд УНР вийшов на еміграцію і в листопаді 1918 р. В.Ц. К Рад України створив "Тимчасвий робітничо-селянський уряд". Згодом той уряд перетворився в уряд сучасної Укр. Рад. Соц. Республіки".

ОУН під проводом О. Штуля-Ждановича на Великому зборі восени 1965 р. схвалила резолюції по лінії пристосування до концепції Андрієвського. Щоправда, не визнано ще офіційно УСРС українською державою, а "тільки фасадом української державности для прикриття колоніальної політики окупанта", але в практичній роботі частина їх іде разом з визнавцями УСРС. Вони заявили за зустрічами і культобміном, з планом, щоб - як кажуть - "продумано використовувати можливості зустрічей для скріплення самостійницьких визвольних ідей в Україні, на поглиблення протиріч між окупантом і народом...".

Наскільки наївні, а то і шкідливі того роду постанови, показує нова хвиля московського терору в Україні проти українських письменників і дальший хід неперемінливої кампанії та інтриг проти української еміграції у Вільному Світі.

IУ

Два останні роки були свого роду пробом політичної зрілості української еміграції, але ледви чи історики запишуть вислід тої проби в користь тієї ж еміграції.

Москва так спритно заграла отими зустрічами, контактами й культ обманом, що почав формуватися двійкарський фронт, але не проти ворога, а проти самостійників, з вістрям виразно проти ЗЧ ОУН. Разом з нашою Організацією твердо і здецидовано йшла більшість зорганізованих громад.

На громадському відтинку табір капітулянтів мав хвилевий успіх у Канаді, де заманевровано централю КУК-у, але завдяки незмінній і рішучій поставі ЛВУ, ця хвороблива гістерія зустрічей далі не поширилася, а вилім скоро зліквідовано. Таким чином всі центральні громадські установи політику "контактів" засудили і відкинули.

Однак цим задоволитися ще не можна. В ці часи, може більше як коли небудь попередньо, брак віри у власні сили, політичний і національний опортунізм бачиться в багатьох клітинах нашого загально-українського життя на чужині, яке повинно б становити сильне і тривке запілля тієї фактичної боротьби, що розгортається на Україні.

З'ясована коротко в попередніх розділах ситуація і показані тенденції ставлять перед українськими націоналістами-самостійниками збільшені завдання. Фактична небезпека для нашої еміграції, а рівночасно і для цілого процесу визвольної боротьби, лежить сьогодні не так у площині "традиційного" поділу на партії та угруповання, як раніше, а може і виключно в тому, хто на кого й на що орієнтується. Орієнтація частини нашого еміграційного суспільства на т. зв. реалітети допровадила до цього, що в певних угрупованнях гострота їх постави до московського більшовизму та його політики на Україні притупилася /УРДП, ОУНМ/, що йде в некористь нашої визвольної справи. Це діється в часі, коли наш визвольний рух на Україні, після певного періоду в стабілізованні нових форм боротьби, почав наново зростати на силах і в напрузі своєї дії.

В такій ситуації наша Організація мусить проявити максимум активності в різних ділянках нашого загально-національного й політичного життя. А її члени повинні практикувати велику чуйність. Бо від нашої кожночасної постави, фактичної роботи, від духової і політичної дисципліни, від віри й переконань у словах і в чинах залежатиме майбутнє визвольної боротьби.

Перед закінченням тієї статті варто згадати ще й про це, що ці слабості, які стали первопричиною для повище сказаного, виростали ступнево від майже дрібничок, що їх і далі бачиться в нашому житті, а найголовніше від того, що люди недоцінювали належно потреб сильної духово-моральної дисципліни. Для людини, яка не старається поглиблювати й поширювати свій національний світогляд, всіляка переорієнтація є легкою і можливою.

Тенденції до занування ширших кругів нашого еміграційного суспільства до цих питань надто очевидні. Тому нашим обов'язком є не тільки держатися кріпко своєї політичної віри й з тої позиції атакувати ворога, але постійно намагатися поширити цю віру на оточення, а в парі з цим активізувати ширші круги суспільства в різних акціях і в боротьбі.

Є люди, які говорять про зміни в поведінці і в політиці ворога. Однак ворог не змінився. Змінилися наші люди, які повірили наївно в ворожу пропаганду і які, намагаючись стати "реалістами", на ділі стали опортуністами, а деякі - прямими колаборантами московської пропаганди.

ЦЬОГОРІЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ АПАКЛЬ В КОРЕЇ

/Дуже важливе/

Згідно з одержаними перед кількома днями інформаціями, цьогорічна, дванадцята з черги, конференція АПАКЛЬ, відбудеться в днях 31 жовтня до 5 листопада в Сеулі, південна Корея. На цю конференцію є вже запрошена делегація АБН-у, від якої до програми конференції внесено доповідь та підготовку означених резолюцій. Така делегація під головуванням Ярослава Стецька, Голови ЦК АБН-у, виїде на цю конференцію.

Згідно з цими ж інформаціями, завдання нашої делегації на конференції АПАКЛЬ в Сеул-і будуть важкі. Від довшого часу там сидять московські КПСівці, які разом з прихильними їм американцями можуть пробувати використати це місце на відвоювання в попередніх конференціях своїх втрачених позицій.

Нашій делегації доведеться, таким чином, звести там важкий бій. А для цього потрібно також якнайсильнішої підтримки для делегації АБН-у та її політичної платформи зі сторони всіх прихильних нам і наших таки кругів.

Такою підтримкою стануть, як звичайно, письмові і телеграфічні привітання для конференції, які виразно відмічатимуть підтримку делегації АБН-у та його платформи - розподілу російської імперії на національні держави всіх уярмлених народів, з Україною на чолі.

В привітальних письмах і телеграмах можна й потрібно порушувати такі засадничі справи: загроза російського імперіялізму для азійських націй; джерелом більшевизму і комунізму являється Москва, звідкілля він намагається розпростертися на цілий світ; спільний фронт деяких потуг Заходу з ССРСР проти червоного Китаю не може бути розв'язкою сьогоднішньої ситуації в світі чи на Далекому Сході, бо поперше це не морально, а по друге політично неоправдане. Антибільшевицькі, чи антикомуністичні сили в світі повинні змагати до знищення комунізму в кожному місці. Найпевнішою формою об'єднання цих сил є спільний фронт уярмлених, загрожених і вільних націй проти більшевизму, комунізму як Москви так і Пекіну, в ім'я національної свободи всіх уярмлених чи загрожених націй; перемога у В'єтнамі стане тривалюю тоді, коли революційно-визвольна боротьба України та інших народів одержить підтримку, бо з перемогою України, Литви, Латвії, Естонії, Білорусії, Грузії, Туркестану, Азербайжаном, Румунією, Мадагаскаром, Болгарією чи Польщею, розвалиться московська тирма народів, а з нею зникне комуністична загроза для народів в Азії; коли сильні світу цього не будуть ділити народів за сферами впливів, і коли військові дії проти комуністичної агресії в Південному В'єтнамі чи на Кореї будуть посунені на північ; коротенько про ситуацію в Україні, зокрема про терор над відомими письменниками, нашу протестну акцію на чужині; домагатися підтримки тій акції і підтримки борцям за розвал московської імперії.

Щоб не було непорозумінь, подаємо, що проводи всіх наших центральних установ і проводи їх секцій /СУБ, СУМ, ОБВУ, УВС, УІС, Делегатура АБН, АУТ-во, ОУЖ, СУВВ /оборона культури/ повинні вислати довші /односторінкові, на т. зв. "фулскейп папері/ письмові привітання, які змістово охоплювали б повищі думки, а коли можливо, то ще і справу мордів наших провідних осіб, і становили собою повнішу платформу нашої визвольної концепції. Проводи низових клітин СУБ-у, СУМ-у чи ОБВУ можуть вислати коротші привітання письмові, або телеграфічні. Де знаходяться люди, що можуть добре уложити довше письмо, то цю справу використати. Звернути увагу, щоб всі клітини АУТ-ва такі привітальні письма вислали. Наколи десь є сильні контакти з англійськими організаціями чи групами, змагати, щоб і вони вислали з нашим змістом привіти.

Письмові чи інші привітання повинні бути вислані на вказану в цій статті адресу ще перед 10-тим жовтня, 1966. Копії таких привітань варта було б вислати на адресу "Гомону України" в Канаді, які будуть забрані членами делегації АБН перед їх відїздом до Кореї.

Під час конференції відбудеться виставка антикомуністичної літератури та інших матеріалів, які ілюструватимуть боротьбу різних антикомуністичних організацій з комунізмом, чи поодиноких націй за їх незалежність. Нашим завданням є припильнувати, щоб на тій виставці Україна була належно зарепрезентована. Для цього подається такі загальні вказівки:

а/ Певна частина нашої літератури на англійській, французькій німецькій чи інших мовах буде вислана з Мюнхену;

б/ УІСлужба вишле з Лондону наші організаційні англійські видання, зокрема "Рашян Опрешн ін Юкреїн", "Юкреїніян Ліберейшн Мурмент ін Модерн Таймс", та інші.

в/ СУБ повинен вислати числа "Юкреїнієн Ревю" та інші англійські видання, передруки, листівки і тим подібне, навіть певні числа "Української Думки", що появлялися повністю або частинно на англійській мові;

г/ Так повинен би поступити СУМ, ОБВУ, ОУЖ та кожна інша організація чи установа з чужомовними виданнями про Україну.

г/ Клітини наших легальних установ, а чи клітини нашої теренової сітки повинні вислати на подану адресу також фотографії з різних маніфестацій чи з "їздів політичного характеру, зокрема з цьогорічних маніфестацій, щоб цим показати нашу дію у видній формі. На зворотній сторінці фотографій подавати коротко інформації про те, що ці фотографії собою репрезентує.

Висилаючи дані речі, треба числитися з тим, що вони не повернуться, а залишаться на власність організаторів конференції, себто на власність корейському чептєрові АПАКЛЮ.

В супровідних письмах до посилок подавати, що це робиться після одержання від ЦК АБН інформації про конференцію та про її виставку. Всі матеріали слати негайно, бо дорога забирає дуже багато часу.

Адреса для висилки матеріалів і привітальних письм:

Hon. Chung Yul Kim,
Chairman,
APACL Korea Chapter,
San 5-1 Chang Chung Dong, Chung-Ku, Seoul, Korea.

Адреса для телеграфічних привітань:

APACLROK 52-9032, Seoul, Korea.

Привітальні письма слати летунською поштою.

Про висилку матеріалів на виставку проситься інформувати наш ТП, пишучи впрост на адресу Української Інформаційної Служби в Лондоні.

ТАКІ АКЦІЇ ЗАПОВІДАЮТЬСЯ НА 1967 РІК

1967 рік буде роком поважних роковин загального національного характеру, з нагоди яких треба буде розвивати широкі акції різного характеру, які стимулюватимуть активність суспільства й загострять його поставу до потреб дальшого тягу визвольних змагань.

Найперше, в 1967 році українська нація відзначатиме 50 річчя Української Національної Революції, яка започаткувалася в місяцях лютому-березні 1917 року. Згідно з недавно прийнятою настановою ТП, відзначенням цих роковин на внутрішньо-українському відтинку займеться СУБ, на форумі якого буде вирішено про зміст, характер і спосіб переведення цих святкувань, які повинні б відбутися в першій половині наступного року. Наша Організація залишає при собі акції зовнішнього характеру, які мали б проводитися рівночасно з повисим, але в окремих де-що формах. План цього буде устійнений перед кінцем біжучого року.

На жовтень 1967 року припадає 25-річчя Української Повстанської Армії. Форми відзначення тієї справи та чинники для переведення будуть визначені пізніше.

В 1967 році має відбутися Світовий Конгрес Українців. Час і місце ще не визначені остаточно, однак цей конгрес відбудеться напевно в

в другій половині наступного року. З нашого терену виїдуть офіційні представники.

В наступному році повинна відбутися одна дуже важлива і давно запланована подія внутрішньо-організаційного характеру, до якої підготовка розвивається ступнево. Плянеться, чи, радше, розглядається можливість відбуття чергової конференції АБН, яка мала б відбутися або при кінці 1967, або в 1968 році.

Проводи низових клітин повинні мати ці справи на увазі, а зокрема дві перших, і вже від сьогодні резервувати час та підготувати плани, щоб як 50 річчя Української Національної Революції так і 25 річчя УПА були належно відзначені.

Числимося з тим, що Москва, відзначаючи 50-ліття большевицької революції, поведе ще сильнішу акцію пропагандивного характеру у вільному Світі і на українську еміграцію. Наші акції, широко закрені і добре проведені, відбиватимуть сподівану атаку Кремля, а рівночасно завдаватимуть Москві нові удари.

-----:-----
ЗБІРКА НА ФОНД АБН

Цими днями в терен пішли матеріали в справі збірки на Фонд АБН яку наш терен перепроваджує кожних два роки. До низових клітин, шляхом Фінансово-Господарчої Референтури ТП, вислано "Заклики в Справі Збірки" в українській і в англійській мовах, "Інструкцію Теренового Проводу" і збіркові листи. В прилозі до цього "Бюлетеня" висилаємо заклики та інструкцію для провідного активу. Станичні Провідники одержують по два примірники, з чого один передають Референтам Зовнішньо-Політичних Справ, які повинні допомагати на місцях для успішного переведення тієї збірки.

Названі повище матеріали вичерпують справи, що в"яжуться із збіркою, і можна було б нічого більше не писати. Ми все таки хочемо і в цьому місці звернути увагу на дві засадничих справи, а саме:

- а/ ширина завдань АБН-у, актуальність його дії і факт успішности акцій вимагають від кожного чесного антикомуніста-самостійника моральної і матеріальної піддержки для АБН, а тому перепроваджуючи цю збірку, не минаймо нікого з українців;
- б/ наші знайомства і зв"язки з чужинцями, зокрема з іншими національними групами використаємо для цього, щоб і вони своїми датками піддержали АБН.

Про дію АБН існує досить позитивна думка між певною частиною прихильників інших політичних середовищ, зокрема між уердепівцями. Діймо їм наші матеріали АБН-у і ще сильніше пов"язуймо їх з нашими загально-політичними справами.

Збірка повинна тривати один місяць. Нашим обов"язком є закінчити її в приписаному часі.

Зокрема тепер, коли поглиблюються і поширюються проблеми скликання Світового Антибольшевицького Конгресу, фінансові спроможності АБН-у є дуже важливі.

Біжучий рік показав ще раз, що ідеї АБН-у знаходять постійно все свіжіших, нових визназців. Як нас інформують з централі, в цьому році особливіші заінтересування "АБН Кореспонденс-ом" виявилися між британцями в Англії, зокрема між молоддю.

Повтаряємо за ЦК АБН: "Хто є за національно-державну незалежність, свободу людини, людську гідність для всіх народів і людей світу, а зокрема для уярмлених російським імперіялізмом і комунізмом, той за АБН!"

-----:-----

НОВА ЗАТІЯ МОСКВИ

В місяці квітні широкою хвилею прокотилася у Вільному Світі вістка про ув'язнення і засуд двох українських літераторів - Світличного і Дзюби.

Поширилася ця вістка у зв'язку з урядженою в Києві пресою конференцією, на якій виступав відомий Джугало. В цьому часі подано, що Світличний і Дзюба стали засуджені під закидом передачі на Захід творів поета Василя Симоненка і своїх власних праць на літературні теми.

Українська еміграція виступила змістя в обороні засуджених. З відповідними ствердженнями, заявами й оскарженнями в сторону Москви виступали наукові установи, культурні товариства, суспільно-громадські установи і визначніші особи з нашого наукового та культурного світу. Згодом до тої акції вклучилися чужинецькі культурні круги, вклучно з централею Пен Клубу в США. Започаткована нами в місяці квітні акція продовжується, охоплюючи чимраз то більші круги чужинецького світу.

І, власне, в цьому часі Москва вдалася до нового трюку, який мав би стати як і відповіддю на наші дотеперішні акції, так і чинником для їх припинення. Під її тиском І. Світличний, той, що за певними вістками був засуджений на сім років ув'язнення, появився з довшою статтею у "Вістях з України", яку присвячено Василеві Симоненкови, поетові, "ангажований народом".

Сама стаття нічим особливішим її автора не компромітує. Відповідаючи І. Кошелівцеві, редакторові збірника праць Симоненка і авторів довшої статті про нього, І. Світличний подає деякі відомості, які потверджують або корегують погляди чи припущення І. Кошелівця. Ціла стаття написана у видержливному тоні, а деякі місця навіть потверджують твердження наших еміграційних авторів матеріалів про Симоненка.

Але є в цьому одна засаднича річ, яка вимагає належного освідомлення. Цим є найперше те, що ця стаття стала надрукована в газетці, призначеній виключно для читачів поза кордонами ССРСР, а друге, що автором тої статті є якраз особа, в обороні якої розвивається акція.

Ведучи від якогось часу примирливо-опортуністичну політику проти української еміграції, чинники КГБ, які редагують і видають "Вісті з України" пішли і тут слідом "хитрого лиса", надіючись, що на цю хитрість дадуться зловити наївні емігранти. Надрукувавши, а перед тим видобувши, статтю Світличного, вони пробують хитро доказати, що наші акції є безпредметові, бо людина живе і працює. В додатку, в статті дозволено на місця, які делікатно, але недвозначно ідуть по лінії критики московсько-большевицької цензури, чим також ворог намагається доказати, що, мовляв, і "свобода слова у нас єсть".

Є ще одна досить серйозна справа, яка вимагає з'ясування. До появи тої статті Світличного уважалося за людину, що має 41 років. В цій же статті від редакції подано, що Світличний народився 1929 року, а це означає, що він має всього 37 років. З того ж додатку від редакції виходить, що Світличний є так само популярний для редакції "Вістей з України", як і для української еміграції. Грубо, але спритно шита большевицька затія.

ЩЕ ОДИН "ЗДОБУТОК" МОСКОВСЬКОЇ БРЕЖНІ

В цьому ж числі "Вістей з України" надруковано інтерв'ю з Романом Рудницьким із США, який виїхав недавно до ССРСР щоб взяти участь у конкурсі ім. П.І. Чайковського, який відбувався в Москві. Після конкурсу Рудницький поїхав до Києва, де і зроблено з ним інтерв'ю для названого часопису.

Сам Р. Рудницький є людиною молодю, студентом музики, молодий піаніст. Батько його є відомим українським науковцем і проживає та кож у США.

Заїхавши до Москви, а згодом до Києва, молодим, наївним, чоловіком заопікувалися "культурники", і вкінці здобули для себе нову жертву в так званих культурних контактах.

В своєму інтерв'ю він розповідає про вражіння з цього, як "тепло" та "гостинно" його там приймали, яку красу він бачив, а вкінці заявляє свою готовість розповісти всім заінтересованим про своє перебування на Україні.

Як виходить з цього інтерв'ю, молодим Рудницьким опікувалися постійно найвище поставлені особи в музичному і мистецькому світі УРСР, не згадуючи вже про найкращих пропагандистів. Людині закрутилася від цього голова і вона повірила в той романтизм, яким його нагороджувано, вигравчи спритно на цих мабуть недорозвинених почуваннях, що їх він посідав до України, як країни його батьків.

В одному місці свого інтерв'ю він каже: "Мені відомо, що закордоном деякі українці бояться їхати до Радянського Союзу, зокрема на Україну, кажучи, що там їх можуть затримати. Скажу про себе: я ніколи не робив людям зла. То чому я повинен був боятися поїхати на землю моїх батьків?" Не застановлявся, бідолаха над цим, чого саме його батьки залишали взагалі Україну! Чого саме стільки тисяч таких же щирих, добрих українців, що нікому не робили зла, також опинилися на чужині!

Де шукати вини для цього так боляче трагічного випадку. А він не є самотнім?

Вже два тижні під ряд "Сандей Телеграф" друкує матеріали одного жида, бувшого співробітника "Правди" та інших сов'єтських центральних газет, який недавно втік до Англії і тепер описує "блага" сов'єтського союзу. В основному, він сконцентровується на питанні загальної та індивідуальної свободи людей та "правдомовности" преси. Доказує про цензурні затиски, описує спосіб праці та систему побудови апарату. Одним словом - потверджує існування системи диктатури і насильства. А наш наївний канадієць українського походження не може нахвалитися "доброзичливістю" радянців.

Очевидно, що найпершими винуватцями стають батьки, які, прищепивши синові почуття любови до України, не спромоглися прищепити йому бодай найелементарніші почування політичного характеру, вивівши, таким чином, у світ людину, повністю не сформовану, яка, не побачивши перед очима кулака, а усміхненого сов'єтського патріота, розтопилася до основ.

В дальшому, винуватими в подібних ситуаціях чи випадках стають ті політичні угруповання, товариства і поодинокі визначніші особи, які - з одної сторони - маніфестують національно-політичну свідомість, а з другої сторони намагаються кокетувати з ворогом і виявляють готовність забути про всі його наруги та знущання, навіть про ідеал самостійної України, при вияві наймінімальнішої "доброзичливості" з його сторони, не усвідомлюючи собі, що кожна така "доброзичливість" є по суті спритним маневром для позискання і знищення наївної жертви. Історія є пребагата на відповідні факти і докази. Зокрема пребагатою на це є історія московського свавілля.

Можна було б думати, що останніх 300 років навчили всіх українців звичайнісінької математики в тому, що ворог тоді безпечний, коли розбитий, знищений. Однак - так воно, нажаль, не є.

Цю справу, як також справу із Світличним, треба мати на увазі, бо для наївних людей, людей, що в добробуті та в безжурності емігрантського життя забули про засади боротьби, такі підізнані матеріали ворога стануть черговим приманливим застриком для заспокоєння їхнього "патріотизму". З різних сторін довідуємося, що Перебийносів у нашому суспільстві під цю пору не бракує.

Таким людям треба втовкмачувати в голови, що український народ не веде боротьби за збільшений кусок хліба чорного чи сала, ані не за можливість носити шаравари, вишивану сорочку, співати коломийки і танцювати гопака, але за повне визволення України з московсько-більшевицького ярма, за УССД!

НОВЕ ВИДАННЯ "НАЦІОНАЛІЗМУ" В ПРОДАЖІ

Вже давніше ми інформували провідний актив ОУН про те, що УВС друкує третє видання "Націоналізму" д-ра Дмитра Донцова. Перше видання цієї прецінної книжки появилoся було з друкарні ОО. Василіян у Жовкві 1926 року, коли то на Україні український націоналізм виростав у модерний світоглядний і політичний рух. Друге видання цієї капітальної праці визначного українського теоретика появилoся після другої світової війни циклостилєвим друком та відносно малим накладом заходами новопосталого Товариства Української Студіючої Молоді ім. М.Міхновського. З уваги на це багато членів нашої Організації, симпатиків і прихильників, які читали статті Донцова у нашій пресі, або випадки проти нього в пресі наших політичних противників, з цією книжкою не зустрічалися і змісту її не знали, хоча про неї могли багато чути. Для всіх їх, і для багатьох інших, поява третього, справленого, видання "Націоналізму" стане вдійсності великою ревелюційною новиною.

Поява цього третього видання "Націоналізму" припала на час, коли на окраїнах, а подекуди і в центрах нашого еміграційного культурного й політичного життя питання "радіофільства", або, таки прямо - модерного москофільства дуже сильно дискутується. Поява тої книжки повинна стати до певної міри відром холодної води на їх розпалені "дружбою" голови, а для загалу - спричинником до ще тугішого сцементування світогляду, волі та розуму для завдань дальшої боротьби.

Ця книжка має 363 сторінки друку. Частина накладу є в твердій, а частина /більша/ в м'якій оправі. Зміст книжки поділений на три частини - на критику українського провансальства або опортунізму, на з'ясування українського націоналізму в площинах світоглядно-волевій /чинний націоналізм/ і на заокруглення цього в національному еросі, якривості, виключності і всеобіймаючості.

З уваги на характер книжки, пов'язаність з нашим рухом її автора і на її актуальність сьогодні, ТП рішив поширювати її за посередництвом теренової сітки ОУН. Таким чином певна кількість примірників "Націоналізму" буде вислана на адреси Провідників Станиць, які передадуть їх Фінансово-Господарчим Референтам для продажу.

ТП став на становищі, що цю книжку - в твердій чи м'якій оправі - повинен набути кожний член, симпатик і прихильник ОУН, що ця книжка повинна знайтися в кожній бібліотеці по громадах, і що наша сітка повинна поробити всі старання, аби поширити її якнайдалше між загал українського громадянства.

До цього числа "Бюлетеня" залучується коротеньку інструкцію від Пропагандивно-Суспільної Референтури ТП, яка пояснює докладніше ціль перевидання тої праці, а також вказує на способи її поширення.

Головне - це те, щоб поширенням "Націоналізму" д-ра Дмитра Донцова зайнялися всі члени, а зокрема проводи клітин, не лишаючи цієї справи лише для Фінансово-Господарчих Референтів. Розчислення роботи організаційним шляхом /шляхом Фінансово-Господарчої Референтури/.

-----;-----
"Двійкарська Конференція"

Перед двома тижнями в Ноттінггамі відбулася конференція "двійкарів" на яку з'їхалися всі головніші лідери тої групи з Європи і США. Разом з місцевими було 19 делегатів. Головою їхнього проводу обрано надалше д-ра Кордюка. Кандидатура ред. Р. Ільницького перепала.

На конференції було відчитано три доповіді. В дискусіях згадувалося, що "з уваги на піднятий бандерівцями крик Москва не хоче тепер висилати закордон своїх представників для культурних контактів", і що "двійкарі" працюють в напрямі створення загального репрезентативного політичного центру, до якого будуть змушені приступити бандерівці. Про це останнє ми інформували загальною в одному з попередніх чисел.

-----;-----

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ ДРУГА

З Посмертної Згадки, що була надрукована в "Українській Думці", Подруги і Друзі вже знають про несподівану смерть бл. п. Володимира Кіндрата, псевдо - Мороз, який помер 19 серпня, 1966 року, в Гадерсфілді.

Покійний Володимир народився 10 вересня 1912 року в селі Коропець, Бучацького Повіту. До ОУН вступив 1933 року, приймаючи активну працю в підпільній боротьбі аж до виходу на еміграцію в характері воєнка І-шої Укр. Дивізії УНАрмії. Після приїзду до Англії, Покійний поновив своє членство в ОУН, сповняючи функції Станичного Провідника, члена Станичного Проводу, а відтак, на передодні смерті, був знову Станичним Провідником.

В Краї Покійний був деякий час членом "Дуги" і Т-ва "Просвіти". На еміграції був активним членом СУБ-у, ОБВУ, клубу "Калина", виховником Юного СУМ-у, головою або членом Управи Відділу СУБ-у, вчителем Школи Українознавства і примірним передплатником наших часописів та журналів.

В Україні Покійний залишив свою Дружину і Доньку. Жив самотнім, примірно, а весь свій вільний час віддавав громадській або організаційній праці. Втішався великим довірям загалу членів своєї громади, які взяли опісля масову участь в похоронах, супроводячи Покійного і пращючи Його в далеку дорогу Вічного Спочинку.

Сл. П. Володимир Кіндрат - Мороз був за свого життя людиною примірною, працювитою, жертвною - дійсним патріотом нашої національної справи і добрим батьком своєї далекої родини. В особі Покійного наша Організація втратила одного із старих, випробуваних і загартованих членів, який працював, жив і мріяв про визволену Батьківщину та звільнену з неволі московського більшевизму родину.

В останню дорогу Покійного працювали представники місцевого громадського й організаційного життя, представники довколишніх громад і відпоручник Головної Управи СУБ-у. Від Теренового Проводу на Його свіжій могилі зложено вінок із живих квітів.

Хай цих кілька слів стане Йому вдячністю і заплавою за труди, понесені за життя в ім'я Самостійної України, а пам'ять про Нього залишеться між нами на віки.

Пращай, Дорогий Друже Мороз, хай чужа земля буде Тобі легкою!

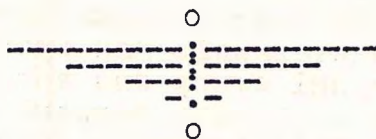
-----;-----

Пригадка

В інструкції Теренового Проводу про відзначення 25-ліття 30-го Червня 1941 наголошено потребу надіслання інформацій про наші можливості, членство і впливи в британських Трейдюніях. Ці інформації мали опрацювати провідники клітин і надіслати їх до канцелярії ТП. Частину таких матеріалів ми вже отримали, однак ще багато клітин цього завдання не сповнили.

Пригадуючи цю справу Провідникам клітин, просимо їх негайно такі матеріали опрацювати і надіслати на вказане місце.

В терені є ще декілька клітин, які не розчислилися за матеріал ТКВОсередку під назвою "Нарис Історії Українського Націоналізму". Проситься ці розчислення поробити.

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

1966

Ч. 5 /73/

Вересень-Жовтень

Рік IX

ПОГЛЯД СТЕПАНА БАНДЕРИ

НА РОЛЮ І ЗАВДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ

Степан Бандера, Провідник Організації Українських Націоналістів /ОУН/, який згинув з руки московсько-більшевицького агента в дні 15-го жовтня 1959 року, був за свого життя людиною великого формату, яка залишила відбиток свого духа в майже кожній ділянці українського національного життя, а зокрема в усіх цих ділянках, що мали й мають пряме відношення як до ідеї боротьби за державність так і до її концепційного і стратегічно-дійового оформлення.

Степан Бандера належав до невеликого круга тих українських політиків і провідників, які пристрасно вірили в силу української нації у її змаганнях за волю. Цєю вірою було пронизане ціле його життя, всі його думки та міркування, і на тій вірі в силу української нації та в її спроможності перемогти імперіялістичну Москву базувалася його концепція визвольної боротьби, яка стала програмою Українського Визвольного Революційного Руху під проводом ОУН. Головними стовпами тієї концепції були ідеї національної свободи, які підкресляють і обстоюють потребу побудови світу на принципі самовизначення націй, уважаючи, що якраз нації є тими духово-органічними спільнотами, які творять міжнародне життя і формують історичні процеси; ідеї української духовости, сперті на християнському ідеалізмі, ідеї соціальної справедливости та ідеї активної, революційної, визвольної політики і боротьби.

Ідеї національної свободи, української духовости і соціальної справедливости були цими факторами, які формували політичну свідомість українця на протязі багатьох століть його життя. На ці ідеї сперлася ОУН, в якій Степан Бандера займав визначні становища від перших днів її існування. Згідно з цими ідеями, від самого початку свого існування ОУН ставила на перше місце послідовне ведення визвольної боротьби, докладаючи максимум зусиль, щоб на той шлях дійової визвольної політики і боротьби ступив увесь український народ, всі його організовані політичні сили.

На протязі останніх десятиліть ситуація на внутрішньо-українському відтинку складалася так, що не всі діючі в цьому часі політичні чинники мали подібну до ОУН настанову в питаннях української визвольної політики. Заступаючи, в основному, ідею самостійности України, діючі в різних часах політичні чинники не відкидали, а навіть обстоювали ідеї федералізму, програми мінімум, орієнтуючись в цьому на різні рухи міжнародного характеру, ідеями яких послуговувалися також наші вороги в боротьбі з українським народом для прикриття своїх імперіялістичних зазіхань. Таке наставлення різних українських політичних чинників до питання боротьби та визволення заставляло ОУН до ведення широкої акції освідомлюючого характеру на внутрішньому відтинку, яка мала привести до скристалізування нашої визвольної концепції, а рівночасно і до залучення всіх самостійницько думавчих сил в русло революційної боротьби.

Степан Бандера, будучи людиною, що вірила в силу та спроможності української нації, а рівночасно будучи провідником найбільшої української політичної організації, дуже багато уваги присвячував якраз цьому питанню, щоб знайти платформу, на якій всі, або більшість українських організованих сил могли б знайти спільну мову в питаннях організації боротьби. Будучи людиною, яка посідала скристалізований націоналістичний світогляд і втішалася величезними волевими кваліфікаціями, він завжди був готовий слухати інших, співпрацювати з ними, якщо це не розминалося з кінцевими цілями боротьби ОУН і не суперечило основним засадом української визвольної політики. В своєму "Слові до Українських Націоналістів-Революціонерів" з 1948 року він писав, що "внутрішньо-

українська політика ОУН є і завжди мусить бути визвольною, а не партійною", яка "змагає до формування такого внутрішньо-українського життя, до створення такого укладу і взаємовідносин сил, які в усякій ситуації найкорисніші для визвольних змагань, а не тільки для скріплення позицій самої ОУН". А тому "наше ставлення до всіх інших політичних течій, конценцій і організованих сил нормується завжди відповідно до того, як вони ставляться до актуальної боротьби, програмово й практично". Вирішальне значення має їхня роль, яку вони виконують в актуальній визвольній політичній дії.

Даючи цим можливість кожному українському політичному чинникові приймати активну участь у визвольній боротьбі на платформі визвольно-революційної концепції і узалежнюючи відношення ОУН до них від цього, як вони ставляться до актуальної боротьби, Степан Бандера рідночасно попереджував, що "коли інші політичні чинники - організації, центри, партії, всі чи якась їх частина не схотять чи не будуть спроможні йти найтяжчим шляхом безкомпромісової визвольної політики і боротьби, тоді визвольний рух, ОУН, не може на них оглядатися і мусить змагатися своїм прямим шляхом боротьби без них, а то й проти них".

Цю настанову в політиці на внутрішньому відтинку ОУН здійснювала завжди. Вона давала моральну підтримку кожному політичному чинникові, який придержувався концепції безкомпромісової визвольної боротьби, і була проти кожного угруповання, партії чи організації, які тієї концепції не визнавали, сходили на мінімалістичні позиції або ставали пасивними в часі, коли ворог принципово поборював безпощадно кожний прояв української самостійницької політичної думки чи дію.

Нажаль, таких українських політичних чинників поза ОУН, які б твердо відстоювали принципи безкомпромісової визвольної політики, майже не було. Ті, що діяли перед 30-ма роками, влилися в ОУН або стали розгромлені більшовиками. Ті, що існували до 1939 року на ЗУЗ діяли вбільшості проти засад безкомпромісової визвольної боротьби. З ними ОУН мусіла зводити завзяту пропагандивну боротьбу.

Однак і з тієї похмурої дійсності 30-тих і 40-их років виринає два дуже маркантні приклади здійснювання тієї концепції внутрішньої політики ОУН. Перший приклад - це створення в Кракові Українського Національного Комітету, до якого увійшли представники майже всіх партій, за виїмком групи полк. А. Мельника і соціалістів. А другий приклад - це створення в 1944 році УГВРади, як найвищого революційного керівного органу у визвольній боротьбі українського народу проти більшевицької Москви, до якої увійшли люди різних політичних поглядів, об'єднавшись на платформі спільної безкомпромісової політики і боротьби проти ворогів самостійності України.

Від осені 1944 року Степан Бандера перебував на чужині, де опинилося також багато українців. Це було в часі, коли на Україні розгорталася найзавзятіша боротьба ОУН, УПА проти Москви, а на закордонному відтинку ОУН клала основи під широку пропагандивну акцію у вільному світі з ціллю приєднання моральної піддержки українському народові в боротьбі на Рідних Землях.

В уже цитованому нами "Слові" Степан Бандера визначає основні завдання всього українства на чужині супроти визвольної справи в такий спосіб: "воно в цілості, зокрема весь політичний актив, має бути речником України, яка бореться, перед зовнішнім світом. Головне завдання - поширити серед усіх народів правдиві відомості про змагання України, про її ідейні позиції і роль в боротьбі всього людства, його поступу і свободи перед більшовизмом. Поширити належне розуміння і правильну оцінку українських визвольних змагань, так, щоб в усіх народів знайти симпатії до справжньої української справи і спонукати їх оцінювати її реальну важливість для міжнародного розвитку... Добитися того, щоб боротьба України й інших народів у спільному визвольному фронті проти російсько-більшевицького імперіалізму відігравала в міжнародних взаєминах важливу діюву роль, відповідно до її фактичного, але належно не виявленого значення".

Очевидно, це велитенське завдання мала виконати "одностайно діюча українська політична еміграція". Ця еміграція, згідно з поглядом Степана Бандери, мала ще інші завдання - "плекати, розвивати українські вартості в різних ділянках життя, зокрема такі, що для них у підбільшеви-

цькій дійсності немає місця; виховувати і підготовляти на чужині кадри для повноцінної участі у визвольних змаганнях і в державному будівництві; підготовляти фахові сили для збройної боротьби і визвольної політичної праці".

Це були ті найголовніші завдання, які подавали українській еміграції напрямок її основної діяльності по лінії безпосередньої участі у визвольно-революційній боротьбі цілого народу.

Подаючи українській еміграції під увагу ці завдання, Степан Бандера висловлював рівночасно невдоволення з доцьогочасного розвитку відносин на внутрішньо-українському відтинку. Він звертав увагу, що "на рідних землях борці, увесь народ сподіваються, що теперішня еміграція, зокрема націоналістичний актив, приклавши всі старання, напруживши всі свої зусилля, розгорнули закордоном відповідну самостійницьку політичну акцію, співмірну до змагань на Батьківщині". Неспроможності еміграції випоратися з цими завданнями він правильно відносив на рахунок внутрішні фронтів, які пожирають надто багато уваги, енергії і сил.

Ці внутрішні суперечності та антагонізми не впливали з боротьби з ворогами України, ані не були висловом протилежного ставлення до них. Вони, рівнож, не йшли за зміст основної концепції визвольної політики. Вони заіснували й провадилися переважно за прерогативи другорядного порядку, головне за те, хто має репрезентувати народ на закордонному відтинку, посунені до цього степеня, що заперечували перед своїм суспільством і чужим світом боротьбу ОУН-УПА і керівну роль в цьому ОУН, або за такі абстрактні суспільно-політичні доктрини, які не мали тепер місця.

Не зважаючи на таку ситуацію, ОУН постійно визнавала потребу консолідації на платформі безкомпромісової політики і боротьби. Ця консолідація, згідно із словами Степана Бандери, мала бути консолідацією органічною, а не механічною, себто такою, яка заіснувала на основі узгодження основних політичних ліній для всіх партнерів під проводом того, чи тих політичних чинників, які знаходять попереція більшості українського еміграційного суспільства. Степан Бандера уважав, що консолідація механічна, яка вичерпується створенням міжгрупового чи надгрупового центру, без узгодження його основних завдань чи політичної лінії, є не лише некорисною, але навіть шкідливою, бо провадить до поглиблення внутрішніх антагонізмів, до перманентної дискусії та міжгрупової боротьби, і нездідною на поважні акції. Згідно з цим він заступав ідею консолідації на платформі УГВР, вважаючи, що "платформа й організаційна база УГВР найвиразніше давали б вислів тому, що всі сконсолідовані сили стають на позиції тієї визвольної концепції, яка спирається на власній визвольній боротьбі українського народу і шляхом тієї боротьби реалізується, що ціла українська політика засновується на приматі боротьби на рідних землях". Одначе цей погляд не був піддержаний іншими політичними угрупованнями, навіть тими, що декларували себе "революційними". Вкінці і само ЗП УГВР, яке закордоном стало середником ідейного, морального й політичного розкладу в рядах прихильників Українського Визвольного Революційного Руху, зійшло з позицій речника УГВР, ставши звичайною партією людей, зневірених у спроможності цього руху в боротьбі з ворогом.

Не вдалася теж спроба консолідації на платформі т. зв. державного центру УНРади, до якої прилучилася в 1948 році ЗЧ ОУН з ціллю добитися таких змін в структурі цього центру, які гарантували б йому органічність і безкомпромісовість. Після двох років важких змагань, не маючи змоги добитися найконечніших змін у структурі і в питаннях визвольної політики, ЗЧ ОУН з цього центру виступили. Від цього часу ОУН являється: одинокою українською політичною силою, що веде безкомпромісову визвольну політику і боротьбу і є, фактично, одинокою духово-моральною опорою та пружиною для всіх націоналістично думаючих українців тут, на чужині і на Батьківщині.

Важка ситуація між українськими політичними угрупованнями на чужині - з одної сторони, а з другої - вимоги революційної боротьби на Україні заставляли Степана Бандеру шукати дальше шляхів для об'єднання всіх сил для боротьби. Він не зражується попередніми невдачами, вірючи, що прийде час, коли проводи інших угруповань побачуть свої помилки і таки стануть разом з ОУН на фронті боротьби. Діючи в цьому напрямі, на початку 1958 року Степан Бандера виступає в "Шляху Перемоги" з циклом статей, присвячених можливостям організаційного і дійового заве-

ршення політичної структури української еміграції.

В цих матеріалах Степан Бандера бере під увагу два основних комплекси питань, які зв'язані із творенням політичного репрезентативного і керівного центру, а саме: ідейно-політичний зміст, що характеризує поодинокі середовища, угруповання і партії, і можливості їхньої спільної дії та взаємовідносин.

Виходячи даліше з позиції органічного підходу до розв'язування суспільних явищ та проблем, він переконував, що при реалізації його задуму про політичний центр противники ОУН не мусять зрікатися цього змісту, який вирізняє їх в питаннях ідеології та політики. Він уважав, що про ці справи рішає кожне середовище, беручи під увагу спосіб своєї настанови до оточуючого світу, реакцію на сприятливі і супротивні явища в зустрічному світі і сприймання різних зовнішніх впливів на них. Він навіть настоював на тому, щоб політичні угруповання явно та одверто заступали свої ідеології і політичні програми, намагалися реалізувати їх у визвольній боротьбі, у взаєминах із зовнішнім світом та у внутрішньо-українському житті, визначаючи цим свою природу і здобуваючи внаслідок цього собі місце та впливи, виконуючи в українському житті "свою властиву функцію в таких межах, формах і такими засобами, на які вони можуть спромогтися власними силами". Спільний політичний центр повинен постати в наслідок виборів і займатися питаннями української самостійницької політики і визвольної діяльності на чужині, беручи впершу чергу на порядок дня ті справи, що стоять поза межами нашої політичної зрізничкованості, і не зв'язуючись обов'язково вимогами абсолютної однозгідності всіх членів того центру. Цей центр не повинен бути привласнювати собі атрибутів державного уряду чи передпарламенту, бо це не рішає про можливості та ефективність його дії.

З усіх існуючих до цього часу проєктів політичної консолідації, цей один лишається найреальнішим тому, що побудований на правильних засновках, які не позбавляють поодинокі угруповання права проявлятися у внутрішньо-українському житті такими, якими вони є, розвиватися і здобувати впливи. Так ці речі стоять в кожному здоровому й політично розвиненому суспільстві.

Степан Бандера, будучи людиною, яка щиро, всією душею бажала українському народові волі й активно, з найвищою самопошитою для цього працювала, не любив фікції і фіктивної політики. Він був реаліст, мав переконання, що Україна може визволитися лише шляхом боротьби, і на цей шлях - шлях безкомпромісової боротьби бажав поставити весь народ, всі його організовані сили. Зокрема на цьому шляху бажав він бачити всю українську еміграцію.

В листі до членів ОУН з місяця лютого 1953 року він писав: "найважливіший і вирішальний момент - це потреба планового, послідовного створення закордонної самостійницької дії, незалежно від змінної кон'юнктури, від приязного чи неприязного ставлення до неї сторонніх сил". В усій нашій закордонній роботі найважливішим відтинком є той, що зв'язаний з підготовкою й залученням до безпосередньої революційної боротьби на Україні якнайбільше сил та матеріалів з-за кордону. "Першорядного важливості цих завдань, - наголошував він, - впливає з основної засади нашої концепції - ставка на власні сили". Він закликав членів ОУН, вказуючи, що кожен з нас мусить чути в душі невтишний голос націоналіста-революціонера: "В батьківщині український народ живе серед страшних умовин ворожого терору і злиднів, велика частина Твоїх найближчих на засланні, Твої друзі ведуть революційну боротьбу в найважчих умовах аж до повного вичерпання, до загибелі. А що Ти робиш, як Ти живеш, чим жертвуєш, щоб їм допомогти?" Це, очевидно, відносилось не лише до членів ОУН, але до всього українства на чужині, до кожного українця і українки, без огляду на їх політичні переконання чи настанови.

Степан Бандера зв'язав з українською еміграцією великі надії. Не все це вдалося здійснити. В міжчасі Степана Бандери не стало між живими. Він відійшов з цього світу шляхом своїх великих Попередників, шляхом тисячів Друзів і Подруг, членів, симпатиків і прихильників ОУН, які склали свої голови в боротьбі за Волю України. Ми, що лишилися між живими, повинні з особливим пієтизмом пригадувати собі Провідника Степана Бандеру, його сильного, невгнутаго духа, його розум і погляди. Це дасть нам змогу освідомлювати собі наші даліші завдання

і вказуватиме шлях для їх реалізації. В кожній нашій роботі і в кожному почині на першому місці повинно стояти добро української нації, її визвольної політики і боротьби. Ми повинні бути безкомпромісовими у наших настановах і дії, держати прапор максимум і не даватися зводити на манівці різними мінімалістичними пропозиціями чи дебетизмом. До всіх проблем потрібно підходити природньо, дарчи першенство тим одиницям і політичним кругам, які мають відвагу йти шляхом безкомпромісової боротьби, які не лякаються ні трудів ані жертв і які не шукають порятунку там, де його не має.

Відзначаючи кожнорічно пам"ять Провідника Степана Бандери, нашим обов"язком є пам"ятати, щоби ці вшановування не обмежувалися лише до плачу та зітхань, до висловів болю і жалю з приводу його смерти з руки ворога, але щоби кожне вшанування його пам"яті увиразнювалося в чинах кожного українця, а передусім членів ОУН, на відтинках визвольної боротьби.

На чужині для нас є відкритим широкий фронт боротьби. Стоючи твердо на платформі визвольної боротьби, про що постійно думав і до чого закликав Степан Бандера, поведім на закордонному відтинку таку акцію проти Москви, яка б широким відгомном відбилася на Україні, і на яку ждуть постійно борці Українського Визвольного Революційного Руху на Батьківщині. Лише чини, чини й перемога над ворогом, лише здобуття суверенності і державности Україні стане відплатою ворогам за їх знущання і морди наших Борців і Провідників!

/Цей матеріял є скороченим текстом доповіді, виголошеної на теренівській академії в Ноттінгемі, присвяченій 10-річчю смерті Провідника Степана Бандери/.

-----:-----
ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ ПРОБЛЕМИ

Від Редакції: В цьому числі "Бюлетеня" розпочинаємо друкувати текст лекційного матеріялу на тему фінансово-господарських проблем нашого руху, яка була виголошена на другому Організаційному Курсі, який відбувся у жовтні місяці 1958 року в Англії. Деякі місця цього матеріялу є доповнені й пристусовані до теперішньої загальної ситуації та потреб.

Вступні зауваження

Перед тим, як перейти до розгляду господарських проблем Організації розглянемо в загальних рисах ці проблеми в ширшому масштабі.

Вихідною точкою господарського питання є людина. Кожна людина має різного роду потреби, які старається заспокоїти. Одні з тих потреб є пов"язані з її фізичним існуванням, другі - з задоволенням її духовних і культурних потреб. Перші мають назву натуральних, фізіологічних, або об"єктивних потреб, другі - культурних, або суб"єктивних. Натуральні потреби, як їжа, одіж і ін. є властиві всім людям. Культурні потреби є різні в різних людей, і є узалежені від культурного розвитку даного суспільства, в якому людина живе.

Для задоволення своїх натуральних і культурних потреб людина мусить мати певні засоби, якими є господарські добра. Ці добра людина одержує від оточуючої її природи. Однак ці добра, які дає природа, тільки в малій кількості надаються до безпосереднього їх застосування для заспокоєння потреб людини. Тому людина мусить докладати праці, щоб привести природні матеріяли до споживчого стану. Процес пристосування засобів, що їх дає природа, для задоволення людських потреб, називається господарською діяльністю, а організація матеріяльних засобів і людських сил для проведення цього пристосування - господарством.

Отже, людські потреби і добра є головними чинниками господарської діяльності. Людські потреби викликають господарську діяльність людей, а господарські добра є кінцевою метою господарської діяльності. Організація і виробництво господарських дібр, потрібних для заспокоєння людських потреб, є основним завданням господарства.

Таким чином процес господарської діяльності є, насамперед, активний

співдіянням людини й природи, є він передусім процесом технічним і матеріальним. Але через те, що люди живуть і провадять господарську діяльність не ізольовано, не окремо один від одного, але як члени певного суспільства, господарська діяльність є також певним відношенням людини до людини. Тим то на базі господарської діяльності, як матеріальної продукції дїбр, виникає низка інших явищ так званого соціального порядку, де людське господарство виступає як надзвичайно складний комплекс суспільних і організаційних відносин. Звичайно, на перших ступенях культурного розвитку людини ці відносини мають спрощений характер, але дедалі, з розвитком історії, особливо за наших часів, вони дуже ускладнені.

Аналіза економічної дійсності, за винятком сьогоденної тоталітарної системи сов'єтського блоку, і історії господарства показує, що яких би форм не набирала господарська діяльність, в якій би галузі народного господарства вона не відбувалася, чи в сільському господарстві, яке постає суспільству основні засоби живлення, чи в промисловості, що переробляє сировину, матеріальні і рудні багатства землі на промислові вироби, чи в торгівлі, завданням якої є пересунення товарів від продуцентів до споживачів, вона завжди відбувається в окремих індивідуальних господарствах.

Але ці індивідуальні господарства за сучасного розвитку не живуть відокремленим і замкненим у собі життям, задовільняючи лише власні потреби. В наслідок історичного розвитку, і з уваги на все зростаючий розподіл праці між людьми та спеціалізації занять, такі господарства входять у тісний зв'язок одного з другим, починаючи обмінюватися наслідками праці. Вони перестають працювати лише для задоволення своїх потреб, а все більше працюють для задоволення потреб інших господарств, користуючись, в свою чергу, результатами їхньої господарської діяльності, які перетворюють сукупність індивідуальних господарств на складний організм, де економічне життя вже не замикається у вузьких рамках відокремлених одного від одного господарств, а навпаки - всі господарства тісно пов'язуються між собою. Кожне господарство стає тут складовою, спеціалізованою частиною загального економічного тіла.

Сукупність індивідуальних господарств, замкнених у таку вищу внутрішньо-пов'язану єдність на території певної держави, становить народне господарство.

Держава має особливо великий вплив на господарське життя. Вплив держави як окремого політичного й національного організму на народне господарство полягає в тому, що він посилює внутрішні зв'язки між окремими індивідуальними господарствами. Єдина мова, єдині норми правового порядку, єдині загальні заходи економічного характеру, як організація валютної системи, єдина зовнішньо-торговельна політика - відокремлюють індивідуальні господарства, що є на території даної держави, від господарств інших держав, остаточно замикаючи їх у вищу, єдину організацію народного господарства даного народу. Отже, національна держава в сьогоденних відносинах є єдиною запорукою всебічного розвитку народного господарства свого народу, підвищення добробуту її громадян, їх культурного розвитку. Держава-імперія розбудовує своє господарство під кутом визиску природних ресурсів і праці поневолених народів для збагачення панівного народу для його політичних цілей.

Не менш важливим чинником в розвоє народного господарства є торговельні й економічні стосунки з іншими країнами. Географічні й природні відмінності поодиноких країн зумовляють спеціалізацію в окремих видах продукції, а швидкий розвиток новітніх видів транспорту уможливиле до того ж торгівлі виміну господарських продуктів. В той спосіб приходиться до певної взаємозалежності народних господарств окремих країн і зитворюється нове поняття світового господарства. Отже, економічні явища сучасного світу складаються з економічних явищ індивідуально-господарського, народно-господарського і світово-господарського порядку.

Найважливіше, а при цьому й найбільш скомпліковане з поміж всіх трьох видів господарства є народне господарство. Бо тоді, як індивідуальні господарства працюють на основі точного і цілеспрямованого плану, а світове господарство і далі базується в основному на торговельних зв'язках, народне господарство є складним механізмом із глибокими внутрішніми зв'язками окремих частин, при чому взаємини в ньому будуються на основі певних законів, а виявляється у складних і своєрідних формах.

Тому народне господарство є основним об'єктом наукових дослідів і стоїть в центрі уваги економічних наук.

Як ми вже згадували попередньо, передумовою розвитку народного господарства даного народу є його політична незалежність, є його власна держава. В залежності від того, які цілі ставить собі держава, буде скерована вся увага розбудови господарства для досягнення тих цілей. Центром уваги національної держави буде, очевидно, народ. З ціллю задоволення натуральних і культурних потреб народу, для забезпечення йому вільного розвитку буде спрямована економічна політика держави.

Тому найвищою ціллю кожного народу є: для поневолених народів – здобути волю і незалежність, а для державних народів ця воля і незалежність втримати. Дальшою ціллю є забезпечення особистої свободи громадян в нутрі їхньої національної держави, – свободи думки, слова, релігійних і політичних переконань і свободи від страху. Забезпечити народ від зовнішньої агресії, вдержати порядок і респектування законів, застосування справедливості для всіх громадян. Ці цілі лежать поза засягом господарства, хоча справа вдержання армії для оборони держави чи поліції для внутрішнього порядку є економічного характеру. В засягу економіки лежить забезпечення громадян від нужди, підвищення їх стандарту життя.

Тому головними цілями народнього господарства по відношенні до громадян даної держави є наступні:

1/ Забезпечення праці для всіх працездатних громадян. Втрата праці, безробіття є дуже відємним чинником у житті людини. Поминаючи факт, що безробіття скорочує до мінімум життєві засоби одиниці, воно викликає також почуття меншеартости, вдарє у гідність людини. Одначе при наявній найкращій господарській організованості є неможливо усунути цілком безробіття. В здоровому господарстві, яке постійно розвивається, певний процент безробітних є навіть побажаним, бо це улекшує переключення робочої сили до нових підприємств, а тим сами приспішує економічний розвиток. Одначе кількість безробітних і час їхньої бездіяльності повинен бути скорочений до мінімуму.

2/ Підвищення життєвого стандарту. Кожна людина, незалежно в якому стані перебуває, старається підвищити свій життєвий рівень. Є це природній гін, стимул до праці й зусиль. Підвищення загального життєвого рівня народу є можливе тільки тоді, коли його господарство є здорове і розвивається. Життєвий рівень підвищується індивідуальним способом збільшення платень при задержанні цін на продукти, як також розбудовок певних удогіднень в державному засягу в формі безплатного навчання, лікування, тощо.

3/ Покращання умов праці. Більшість часу працездатні проводять на праці. Тому умови тої праці є дуже важливі для людини. Відповідне, здорове приміщення, забезпечення від нещасливих випадків, відповідна кількість годин праці, дружня атмосфера, є чинниками, які не тільки упрямнюють робітникові працю, але і стимулюють та покращують загальну видаєність його трудів.

4/ Зменшення соціальної нерівности. Є це питання дуже складне. Складне воно тим, що не відомо, на кого рівняти – на найбідніших, чи на багатих. Перше є дуже небезпечне і кривдяче, друге – неможливе. В нормальному, здоровому суспільстві економічна зрізничкованість є конечна, бо це дає дуже важливий стимул до праці, винахідливості, підприємчivosti й науки. Отже є питання, до якого ступеня допустити зрізничкованість, яка була б здоровою для економіки країни і сприяла б розвиткові індивідуальної ініціятиви та намагань одиниць. Велика зрізничкованість є нездорова тим, що витворює антагонізми в даному народі й приводить до небажаних конфліктів. В кожному разі, економічна зрізничкованість населення постійно зменьшується, а намаганням народнього господарства є знайти здорову середину. Цілковита рівність, бодай за теперішніх умов, є неможлива.

5/ Соціальне забезпечення. Модерні суспільства стараються створити такий стан, щоб кожна людина одержала мінімальне забезпечення на прожиток в часі хвороби, нездібності до праці, безробіття чи на старі літа. Є це можливе тільки у високо розвиненому суспільстві зі здоровою народною господаркою.

Це ті найголовніші цілі народнього господарства, до яких змагають всі державні народи. Хоч як прості і самозрозумілі вони виглядають, одначе тільки в певному часі та за певних умов можуть бути досягнені.

Тими складними питаннями народного господарства займається наука економії в її різноманітному розгалуженні.

Цих кілька думок і завважень подаємо для того, щоб підкреслити важливість господарських проблем, яким в нашій праці і в боротьбі треба також відвести належне місце.

/Продовження буде/

Військова сторінка

УКРАЇНСЬКІ ЗБРОЙНІ СИЛИ В МАЙБУТЬОМУ

Українська армія в майбутньому - це армія модерна, пристосіблена й готова до бойових дій в будь-яких умовах майбутніх воєнних кампаній. Тому її організаційна структура, зокрема військ наземних, має бути побудована так, щоб війська були рухливі, мобільні, не надто численні, але зате, щоб своїм вишколом, боєздатністю, рухливістю і вогневою силою різнилися з модерними західньо-європейськими і східньо-європейськими арміями.

Доба великих сухопутних армій в минулому часі - проминає. Їх заступать мотомеханізовані і панцерні частини. Ці останні постійно вдосконалюються і розбудовуються. Треба вважати, що панцерна зброя залишається ще дуже довго важливою зброєю у воєнній стратегії.

Звичайно, було б помилково твердити, що піхота, як "королева зброї", сходить з арени стратегічного воєнного планування. Піхота є і залишається дуже важливим чинником воєнних дій, і без неї годі собі уявити будь-які воєнні акції. Незважаючи на найбільшу модернізацію наземних військ, піхотинець таки мусить зайняти терен, його оборонити, і піхоту не можуть заступити навіть найбільш вдосконалені воєнні машини.

Кінноту заступила майже вповні машина. Тому роли кінноти насправді закінчена в умовах теперішнього вдосконалення модерного військовознавства. Проте, майбутній українській армії не зашкодить мати кінні полки, щоб не ліквідувати стародавньої традиції козаччини, а рівночасно бути спроможною оперувати у несприятливих для механічних засобів поруху теренах.

Велика потреба існуватиме на спеціальні гірські дивізії для бойових дій у гористих полосах, дивізії десантні для співдії з морською флотою і штурмово-пробові дивізії для блискавичних наступів і маневрування.

Окремою формацією повинні стати протипартизанські формації для боротьби з північним сусідом, який розвинув широко і вдосконалив у своїй військовій стратегії тактику партизанських дій.

Вивчення і розпрацювання метод і тактики партизанської боротьби стали тепер дуже важливі ділянки воєнної стратегії, і кожна армія намагається вишколювати військові частини для цього роду боротьби. Історія вказує, що партизанська боротьба є дуже давня.

Важливе значення матимуть частини окремого призначення. Без таких частин годі собі уявити модерну армію. До таких входитимуть напевно частини наземних ракетних військ.

В плануванні і в організуванні української національної армії все це треба буди мати на увазі. Головно треба буде дбати, щоб сухопутна армія не відставала ані на крок від інших модерних армій, щоб відповідний наголос був положений на її мобільність, вогневу силу, добрий вишкіл воїнства, добрий добір підстаршинських і старшинських кадрів, і на постійну спеціалізацію в усіх ділянках військового ремесла.

Географічне положення України і природні багатства її землі є надто сприятливі для бідніших і агресивних сусідів. Оборона самостійності України залежатиме від спроможностей її збройних сил.

ДАЛЬШЕ ПРО ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В УКРАЇНІ

В попередньому числі "Бюлетеня" ми писали про те, як Москва пробує розіграти на еміграційному відтинку факт переслідування І. Світличного, прізвище якого дійшло до нас найскоріше в загальних відомостях про сильний наступ Москви на українських культурних працівників.

Коли це число було вже в розсилці, до нас наспіла вістка про сильний виступ Москви проти другої особи, прізвище якої дійшло до нас ще в місяці квітні, а саме - проти І. Дзюби.

У вересневому числі журналу "Перець", що друкується в Києві й в загальному уважається за неофіційний орган кагебівських чинників, надруковано односторінкову статтю під наголовком "Про містера Стецька і великомученицьке жабеня", присвячену публичній дискредитації Івана Дзюби.

В цій статті визначного українського літератора називається "жабеням", "спекулянтом" Іваном Колодою, а відтак відкрито й з кількаразовим підкресленням робиться йому закид виступу проти радянського народу, ленінської ідеології, сов"єтського способу життя, і закликається його, щоб він публично заявою склярував своє становище. Іншими словами - щоб він публично розкавля за "всі свої злочини".

Рівночасно, з різних джерел напливають вістки про ще не названих нами осіб з наукового й культурного світу на Україні, які вже були суджені і відбувають кари, або знаходяться під пресією московського комуністичного режиму. Таких прізвищ нараховується більше десятка. Це, очевидно, список неповний. За нашими скромними відомостями понад півтора сотки визначніших юристів, письменників, поетів, науковців і студентів високих шкіл Києва і Львова були репресовані московськими опричниками на протязі останніх трьох років. Але і це число є далеко неповним, бо, для прикладу, ми не знаємо точно, скільки студентів були репресовані після відомих Шевченківських демонстрацій в Києві, або скільки їх заарештовано, засуджено і вивезено в липні минулого року після демонстративних виступів у Львові.

Ці відомості напливають до нас у часі, коли між українцями на чужині поширюються різні версії демобілізувального характеру про так зв. "добробут" та "великі досягнення" сов"єтів, про "кращі життєві умови" і "свободу", що їх поширюють або наші наївні "політики", або приїзді на відвідини особи. Ми розуміємо тих, що приїжджають на відвідини. Їхнім обов'язком є говорити лише про те, що "все добре", що "подостатком хліба, сала, горілки" і т. п. Довголітнє перебування під московсько-большевицькою займанщиною, терор, вперта й постійно діюча пропаганда пресія, незнання умовин на чужині і відчуження небезпеки на кожному кроці не дозволяють їм поводитися свобідно, чи давати об'єктивні інформації або оцінку відносин. Не дивуємося тим, що називають себе "реальними політиками", бо їхній "реалізм" полягає якраз у тому, щоб погоджуватися і визнавати існуюче, задовільняючись мінімальними поступками. Але дивуватися треба багатьом іншим, які падають жертвою прорадянської пропаганди й починають самі вірити їй. Це послабляє наш фронт боротьби, а рівночасно промощує шлях Москві до остаточної розправи із самостійницькими стремліннями України, чи інших поневолених Москвою народів.

Наша староукраїнська приповідка каже: "всього слухай, але свій розум май". Послухати можна всього, навіть пропаганди ворога, але вже своїм розумом треба робити оцінку, стверджувати факти й будувати дальші плани боротьби.

Наші змагання ведуться в ім'я повної самостійності України, в ім'я повного знищення московської комуністичної системи, в ім'я повної свободи і справедливості. Україна не бореться лише за автономні права, не за збільшену самоуправу під зверхністю москвина, а вже ніяк не бореться вона лише за більший, як попередньо, приділ хліба чи інших товарів щоденної потреби. І доки цих максимальних цілей не досягнемо, доки Україна не стане самостійною, доти в нас не має місця на самозадоволення чи спокій.

Теперішня ситуація на Україні вимагає збільшених зусиль, сильних

акцій політичного й організаційного характеру. Інакше - пропадуть дотеперішні здобутки, а шлях визволення продовжиться.

-----:-----

СПРАВА ЦЕНТРАЛЬНОГО ДОМУ В ЛОНДОНІ

Після багатьох років обговорювань і заходів практичного характеру, СУБ ступив останньо на шлях, який допоможе тій установі здійснити вкінці одну з наших найконечніших потреб у формі центрального репрезентативного будинку.

Під сучасну пору йдуть конкретні заходи в справі набуття будинку в ціні за 25 тисяч фунтів, який стане дуже поважним кроком до переду в даній справі. Десь на днях Головна Управа СУБ-у звернеться до терену з проханням про пожертви на ціль центрального дому.

Тереновий Провід піддержує повністю цей крок Головної Управи СУБ-у. Таке становище повинні зайняти проводи всіх низових клітин, а відпоручники СУБ-у на місцях, при нашій моральній піддержці, повинні докласти максимум старань, щоб крок Головної Управи СУБ-у став зрештований в можливому для цього часі.

-----:-----

ВТЕЧА ВІД ДРУКОВАНОГО СЛОВА

Згідно з інформаціями, що надходять до нас з наших видавництв, процес відчужування українців від свого рідного друкованого слова продовжується далше. Кількість передплатників на наші періодичні видання скорочується в супереч усім сподіванням і надіям, а зокрема в супереч тому розитковій матеріальних відносин, яким характеризується життя українців

Проводи низових клітин повинні взяти цю справу під особливу увагу, похваляючи акцію за почитність газети та книжки.

ГІСТЬ З ДАНІЇ

На протязі останнього тижня у пересні в Лондоні гостив, на запрошення Головної Управи СУБ-у, п. Енс Нілсен, журналіст, політичний діяч і дорадник антикомуністичних студентських організацій в Данії. Він був у Лондоні нецілий тиждень, головне для нас "язання персональних знайомств з чільними діячами наших установ та для узгідення певних справ організаційного характеру.

Енс Нілсен є великим прихильником української визвольної справи, палким антикомуністом. Він був одним із головних організаторів акцій АБН проти Хрущова в часі його візиту до скандинавських країн. Він володіє добре західньо-європейськими мовами, російською і знає по-українськи. Дуже добре орієнтується в історії України, зокрема в періоді від Визвольних Змагань по сьогодні.

Перед виїздом до Данії СУБ зорганізував йому зустріч з представниками нашого організованого життя в Лондоні, на якій Енс Нілсен виступив з доповіддю про те, чому данці піддержують визвольну боротьбу України. Ця доповідь, в перекладі на українську мову, буде надрукована скоро в "Українській Думці".

В часі свого короткого побуту він відвідав також УВС і відбув довші розмови з представниками нашої Організації на цьому терені.

В тому ж часі з ним була його дружина, яка теж живо інтересується нашими політичними справами.

З приємності відмічаємо, що такого запалу до боротьби з московським комунізмом варто було б побажати багатьом українцям. Пороблено заходів його поновного приїзду до нас та виступів перед ширшою публікою.

-----:-----

БЮЛЕТЕНЬ

Т.П. ОУН (В.Б.)

Ч.6/74/

1966
Листопад-Грудень

Рік IX

ЗДОБУТКИ НА ЦЬОГОРІЧНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ АПАКЛ

Ще далеко перед цьогорічною конференцією АПАКЛ було відомо, що на ній прийде до великого зудару між двома концепціями, які відіграють важливу роль в міжнародній політиці, а саме між безкомпромісовою, визвольно-революційною, націоналістичною концепцією АБН та коєкзистенціональною концепцією американських "приватнік" кругів, яка потуряє імперіялістичній концепції московського НТС, а рівночасно заграє з теперішніми червоними сатрапами Кремля. Тому підготовка до тої конференції зі сторони АБН, а головно - зі сторони Голови ЦК АБН, була дуже інтенсивна.

Цьогорічна конференція АПАКЛ відбулася в столиці південної Кореї, де американські впливи дуже сильні. Південна Корея є також сильною базою НТС, яку вдержують американці. Ця друга, американсько-московська сторона, вислала своїх делегатів на конференцію на кілька тижнів скоріше із завданням приготувати ґрунт тому, аби рішення тієї конференції не суперечили в основному політичній лінії стейт департменту.

Нам відомо, якою є теперішня політична лінія стейт департменту. Американські урядові круги, будучи заабсорбовані зростом мілітарної сили червоного Китаю, вже від давніше ведуть політику приятних взаємин з більшовицькою Москвою. Ці взаємини мали б уможливити США сконцентрування всієї уваги й засобів на Далекому Сході. Але ця ніби практична і ніби хвилива настанова має свою довгу історію, яка покривається майже повністю з усією детеперішньою політикою певних американських кругів по відношенні до концепції розвалу московської тюрми народів. Бо навіть тоді, коли червоний Китай ще взагалі не представляв собою якоїсь поважної загрози, певні круги американські ставилися неприхильно, а навіть і вороже до визвольної концепції АБН.

В кожному разі, коли делегація АБН прибула на місце конференції, то американці і москалі вже були приготовані з усіма своїми проєктами. Одначе стрінувшись із сильною поставою делегації АБН, яку піддержували численні представники азійських народів, підготовка резолюцій провадилася від початку. Як на комісіях, так і на пленумі делегація АБН мала піддержку подавляючої більшості делегатів. У висліді цьогорічні рішення конференції АПАКЛ піддержують дуже сильно нашу визвольно-революційну концепцію. Найперше ця конференція заявила абсолютно за розвал московської імперії і за побудову на її руїнах національних держав уярмлених Москвою народів. В дальшому, так же сильно і ясно висловилася ця конференція про поділ народів і держав за сферами впливів, найбільш трагічними свідками якого стала Корея і В'єтнам. Конференція заявила за повною піддержкою визвольним змаганням уярмлених Москвою націй і про потребу зосередження уваги Вільного Світу на центри комуністичного зла - Москви і Пекіну. На цій конференції прийнято теж конкретні рішення в справі створення світового антикомуністичного руху, який мав би бути офіційно покликаний в кінцевих місяцях 1967 року.

Конференція виступила дуже сильно в обороні української молоді, яку Москва використовує для залюднення далекосхідних просторів, і в обороні українських переслідуваних письменників.

До одного з найважливіших рішень конференції АПАКЛ належить постанова створення політичного центру для вишколення кадрів для боротьби з комунізмом, який мав би працювати семінарами, а викладачами мали б бути чолові діячі антикомуністичних рухів в Європі і в Азії. Цєю новою АПАКЛ входить у нову стадію організування антикомуністичних сил а для нас і для АБН в цілому це відкриває дуже великі можливості на поширення наших ідейних впливів у ширші круги молоді азійських і африканських народів, з поміж якої будуть рекрутуватися студенти цих семінарів і антикомуністичні діячі.

На конференцію наспіло около 150 привітальних листів і телеграм від українських організацій у Вільному Світі. Як попередньо так і цим разом найбільше привітань було з Канади, США, Англії і Австралії. Слабше вив'язуються в цьому аспекті українські організації на європейському терені. Всі ці привітальні письма будуть надруковані окремим випуском разом з постановами конференції.

Ми з великою приємністю і задоволенням відмічаємо цей черговий наш успіх у зовнішній роботі на міжнародньому полі, який показує найбільш наочно силу нашої зовнішньо-політичної концепції і можливості на великі успіхи всюди, де разом із ясною ідеєю виступає теж здетермінованість.

Перебіг і висліди рішень тої конференції накладають на нашу Організацію в цілому збільшені завдання. Близькість покликання до дії Світового Антикомуністичного Центру, найважливішими стовпами якого стануть АБН і АПАКЛ, вимагає скорого доповнення новими нашими силами представництва АБН на Далекому Сході. Приспінених зусиль потребує наша зовнішня дія в різних країнах західньої Європи й за океаном. Зокрема таких зусиль потрібно для зовнішньої праці в нас. Дуже правдоподібно, що чергова конференція АБН відбудеться ще перед 13-тою конференцією АПАКЛ у 1967 році, і що ця конференція відбудатиметься на британських островах. Тому з уваги на всі ці справи недалекого майбутнього скріплюймо цими нашими дотеперішніми здобутками свою насагу для дальших зусиль!

-----:-----

СЬОГОДНІШНІЙ ЕЛЕМЕНТ РЕВОЛЮЦІЙНОСТІ

Довголітнє перебування частини членів ОУН поза кордонами України дало нашій Організації і визвольній справі багато корисних наслідків. Бо лише завдяки цьому фактові наш фронт боротьби проти імперіалістичної Москви поширився на весь світ, сягаючи в далекі простори Азії і південної Америки, куди попередньо наші ідеї та відомості про боротьбу української нації рідко коли доходили.

Від деякого часу, а головню від тоді, коли під сильним натиском ворожих сил ОУН на Рідних Землях мусіла піти в глибоке підпілля, основний стрижінь нашої боротьби майже повністю спочивав на закордонних теренах.

Велика частина цих корисних наслідків з факту масової дії членства ОУН на закордонному відтинку позначилася і на загально-громадському полі. В основному, треба уважати, що завдяки нашій дії ця відносно велика маса українців, яка поселилася в західній Європі й за океаном, одержала для свого життя виразну національну ідею і провідництво у визвольного характеру акціях.

Осягнення цих позитивних здобутків не проходило легко. Великі, постійні клопоти справляло власне еміграційне суспільство крізь свою духову й політичну нестійкість, маніфестовану провідними людьми з інших політичних і громадських середовищ.

На сьогоднішньому етапі ознаки тієї ж нестійкості ще більше загострилися. Вони заторкують в деякій частині й наше середовище. Майже всі т. зв. опортуністичні середовища переживають сьогодні дуже глибоку кризу в тому, що не знають, яким шляхом продовжувати свою дальшу діяльність. Будучи від початків зорієнтовані на сторонні сили, вони почувалися сильними так довго, доки міжнародня кон'юнктура цьому сприяла. Таку кон'юнктуру становила для них недавно концепція "холодної війни". З хвилиною, коли цю концепцію заступила політика "коекзистенції", всім цим нашим політичним угрупованням, які орієнтувалися на інтервенціональну підмогу із Заходу, ґрунт з під ніг висунувся і вони зависли в повітрі. В процесі настирливого шукання за опорою на порядок дня в цих середовищах висунулося питання такої політичної, а рівночасно і духової переорієнтації, яка могла б дати їм місце в теперішній "коекзистенціональній" гарячці.

Зовсім іншого характеру ознаки притуплення дії нашого власного живчика показуються у нас. На перший погляд виглядає, що ми стали

заскочені таким майже раптовим оборотом ситуації на міжнародньому полі й на внутрішньо-українському. Одначе вглиблюючись у цю справу, ми переконуємося, що основним спричинником наших теперішніх недомогань є речі радше персонального характеру.

Цевна частина членства, будучи на протязі багатьох років заангажованою глибоко в громадському життю, стала пересяккою легальними формами дії настільки, що організаційні форми починають їх іритувати. В додатку, як зауважується, деяка частина членів переживає тепер глибше, як це було попередньо, тенденції до більш спокійного і вигідного життя. А це стається в часі, який вимагає від нашої Організації і від кожного її члена найбільшої активності. Бо такого кризового моменту, як це є сьогодні, ми ще не бачили і не переживали. Навіть перше десятиліття після Визвольних Змагань не скривало в собі стільки небезпек і не вимагало від людини так великої напруги її духових і фізичних сил, як це є зараз.

Основна база нашого активного життя

Основною базою активної дії нашого політичного руху є ідея визволення України. ОУН бореться за УССД, вільну від всякого стороннього поневолення чи впливів, в якій українська людина уважатиметься повним господарем і творцем свого життя. Здійснення тої ідеї є рівнозначне з продовжуванням життя української нації. Отже, наша ціль - УССД, - це не тільки збільшений кусень хліба, кращі життєві умовини робітника, хлібороба чи інтелігента, але це взагалі передумова дальшого життя нації як такої.

Подібну життєву настанову манифестують всі інші нації світу. Нації розвинені, ті, що існують самостійними від багатьох років, і які в минулому стали націями панівними над іншими, переживають сьогодні кризу деколонізації, скорочувань своїх давніх володінь, політичних впливів, економічних здобутків і можливостей. Посталі нації переживають всі кризи усамостійнення і започаткування свого вільного життя. З тих то причин у світі заіснувала досить невідповідна для всіх суматоха, а рівночасно з нею і ніби відродження модних колись ідей космополітизму та інтернаціоналізму. Тому не має дивного, що в пошукуванні за новими шляхами в різні кути кидається політика Британії чи Франції, і що різними шляхами пробує ступати США, приймаючи в одних місцях активну боротьбу з комунізмом і пробуючи фліртувати з цим же комунізмом в інших.

Одначе світ цими шляхами не йде. Усамостійнені народи Азії та Африки закріплюються. Політична карта світу міняється кожного чотирьохгодового року.

Подібні процеси відбуваються і в тій частині світу, яка знаходиться під комуністичним впливом Москви чи Пекіну. Тому кілька років до заду ми думали, що в Україні організованого спротиву немає і були схильні дивитися на людину чи організацію, які твердили протилежне, як на божевільних. Але кілька тижнів тому представники УРСР в ООН потвердили, що в Україні рух спротиву існує, що велика частина інтелігенції є переслідувана за те, що між ними знаходилися українські націоналісти.

Взявши під увагу загальний розвиток відносин у світі, який переконує недвозначно про перемогу національної ідеї в усіх частинах земної кулі, і ситуацію на Україні, ми є вправі твердити, що наша визвольна концепція є не лише концепцією на часі, але і такою, що випередила на декілька десятиліть сьогоднішній розвиток відносин. А це переконує, що наш рух має під собою тверду базу.

Коли ж ходять про скріплення нашої духової постави в обличчі існуючої міжнародної ситуації і ситуації, що розвивається на внутрішньо-українському відтинку, то при всіх сумнівах треба таки пам'ятати про одно: українська нація проіснувала майже повне тисячеліття, переживши в цьому часі багато світлих і трагічних сторінок. Московський більшовизм існує всього кількадесят років. Неможливо навіть припускати, щоб система, яка проіснувала з трудом пів століття, могла перемогти духа нації з так довгою історією і з так великим історичним досвідом.

Що одинокє на потребу

Вирішальне значення в боротьбі за визволення має ясно поставлена ідея, добірні до вимог боротьби плани дії, і рішеної на дію людини чи людей.

Наші ідеї визвольної боротьби яснї й мобілізуючі, доказом чого є доцьогочасні успіхи проти всіх сконцентрованих зусиль ворога. Наш план боротьби методами насильницькими, революційними, утвердженям також, зламавши міт сили московсько-більшевицької поліційної системи. В своїй дотеперішній дії ОУН виявилася сильною також і на відтинку ідейно-моральних вартостей своїх членів. На Рідних Землях, у важких умовах масового терору і переслідувань, тип члена ОУН прибрав виразне символічне значіння.

П. Полтава, член Проводу ОУН і визначний публіцист ОУН, який згинув у боротьбі з москвинами, висловлювався про членів ОУН, як про людей, що повинні бути готові на все: "готові за неї /Україну - прим. наша/, коли цього вимагає потреба, гордо вмирати і готові за неї серед найбільших труднощів через довгі роки боротися". Це останнє найбільше відноситься до нас на чужині. Віра в силу нашої визвольної ідеї, безупинна, з посвятою виконувана праця на різних відтинках боротьби, в різних формах і в різних ситуаціях - це вимога, яку треба постійно ставити кожним членом ОУН перед собою.

Ставлячи таку висску, прямо революційну вимогу перед собою, працюючи постійно, в різних місцях і на різних відтинках по лінії здійснювання нашої визвольної ідеї, будучи дружними у відношенні до себе, стримані в своїх персональних почуваннях, дисципліновані супроти обов'язків, ми зможемо мобілізувати довкруги себе суспільство і помало, крок за кроком, прямувати до здобуття наміченої цілі - до здобуття УСС.

Багато тих колоніальних народів, які визволилися за нашого життя, мали багато гіршу ситуацію і слабші сили, одначе ціль свого життя осягнули. Вчїмси, де потрібно, з прикладів їхньої боротьби. Не йдім на ніякі примани життя чи обіцянки або зацїткування ворога чи його вислужників. Кожний уступок ворога, кожну полекшу фізичного чи іншого характеру, використаємо для скріплення нашого фронту, пам'ятаючи, що лише повне осягнення визвольної цілі є метою нашої приналежності до ОУН.

Боротьбу ведуть і приймають в ній участь не тільки ті, що воюють зброєю і зустрічаються віч на віч з ворогом. Учителі в школі українознавства, виховник у ланці молоді, збірщик на громадські і національні цілі, член управи якоїсь клітини громадської установи член проводу кожної клітини ОУН - це, в широкому розумінні, передові борці нашого національного фронту.

-----:-----

ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ ПЕРСПЕКТИВИ

Розвиток і господарські можливості України

Історичний розвиток господарства України за останні 150 років можна поділити на три основні періоди.

Перший період характеризується повним пануванням в економіці України сільського господарства /До 70-тих років минулого століття/, яке було скероване на задоволення майже виключно місцевих потреб, а також розвитком так званої сільсько-господарської промисловості, що переробляла продукти сільського господарства. В той час постає спершу спиртова промисловість, а далі цукрова, тютюнова й олійна.

Особливе значіння для дальшого розвитку народного господарства України мало цукрове виробництво, яке довгий час було головною галуззю української промисловості. Сприятливі географічні умови, родючі ґрунти, поміркований клімат, достатня кількість лісів

а також соціально-економічні умовини /густе населення, наявність капіталів/ спричинилися до досить швидкого розвитку того роду промисловости на Правобережній Україні, яка під кінець першого періоду виступала як найбільша промислова галузь на Україні.

Поруч із знищенням кріпацтва характеристичною ознакою другого періоду /до 1917 р./ стала поява залізниць /1865 р./. За короткий час Україна вкрилася мережею залізничних шляхів, творячи нові умовини для розвитку господарства і промисловости і сільсько-господарського експорту.

Поєднання комунікацією найбагатших якостями ґрунтів при існуючих сприятливих кліматичних умовинах спричинилися до того, що на протязі 30-40 років своїми зерновими експортами Україна здобула для себе в світі назву житниці Європи.

Другим наслідком появи залізниць стала розбудова вугільної і залізної промисловостей, на основі яких вироста і розвинулася металургійна і металообробна промисловість. В тодійній російській імперії Україна стала за короткий час в індустріальному розвитку на першому місці. Донбас і Кривий Ріг з приналежними районами Катеринослава стали центром зосередженої важкої промисловости. Під кінець другого періоду, в наслідок швидкого розвитку важкої індустрії, Україна перестала уважатися за виключно аграрну країну.

Третій період тягнеться від 1917 року по сьогодні. За виїмком трьох років державности, характеристичної веденням війни проти червоної Москви та інших наїзників, цей період характеризується московсько-більшевицькою, польською /ЗУЗ/ і німецькою окупаціями. Помимо важких умовин національного й політичного значіння, розвиток індустріалізації постійно посувався до переду, так що сьогодні Україна є країною, де головну галузь господарства становить промисловість.

Найбільшими центрами зосередження провідних галузей промисловости став т. зв. гірничо-промисловий район, що лежить у степовій частині України, і Львівсько-Волинський. Великих змін зазнала також харчова промисловість перетворенням на низку галузей індустріального характеру.

Але, будучи поневоленою нацією, повищий розвиток народного господарства не йшов на користь українському народові. Україна стала інтегральною частиною державної економічної і соціальної системи московського більшевизму, яка нанесла нашому народові величезні спустошення. Бо це є система колоніального визиску як природніх багатств України так і праці українського народу. Ані одна з попередньо наредених цілей народного господарства по відношенні до своїх громадян не є застусована до українського народу. Факт затрудження працевдатних не є середником забезпечення і задоволення їх природніх і культурних потреб, але середником визиску тої праці для чужих Україні інтересів московської імперії. Життєвий стандарт не лише не зріс із розвитком промисловости, але обнизився до нечуваних меж. Соціальна нерівність більша, як в якій небуть капіталістичній країні.

Україна - це багатий край, посідає найкращий чорнозем, невичерпні поклади кам'яного і бурого вугілля, залізної руди, найбільші в світі поклади мангану, все нові відкриття нафтових і газових джерел. Все це скупчене на відносно невеликому просторі, густо заселеним працюючим народом, що взяте разом створє найідеальніші можливості грандіозного розвитку народного господарства. Коли б всі ці багатства та працю спрямувати для потреб українського народу, то в скорому часі Україна досягнула б вершин добробуту, максимального задоволення своїх натуральних і культурних потреб. Передумовою цього є вільна, незалежна, українська держава. Тому беручись за відновлення української держави ми боремося рівночасно за можливість всебічного розвитку українського народного господарства, а тим самим - за добробут, культурний і політичний розвиток нашої нації та властиве її місце в світі.

/Продовження буде/

-----:-----

НА ВНУТРІВНЬО-УКРАЇНСЬКОМУ ВІДТИНКУ

На міжпартійному відтинку:

До сьогодні в кругах УНРади не має певности, чи плянована на 1966 рік чергова сесія УНРади зможе відбутися. Головна причина в тому, що не має відповідної кандидатури на пост президента.

Головою комісії для скликання сесії УНРади є Панас Феденко, який хоче повести справи так, щоб було найвигідніше соціялістам. Наколи б не його служба в американсько-московському інституті, то хто знає, чи він сам не кандидатував би на це становище. Від місяця червня Роман Голіаш пропонує на це становище д-ра М. Макарушку. Згідно з його пляном президентом УНР має би стати Л. Макарушка, головою — П. Феденко, а виконний Орган має би далі очолювати М. Лівницький. Одначе ці пляни не пасують М. Лівницькому.

На певну увагу заслуговує своєрідне наближення між УРДНістами і соціялістами. П. Феденко і ген. секретар УРДН Гасенко, а теж член ЦК УРДН Міняйло працюють в тому самому американсько-московському інституті.

УРДН плянувало відбутися цього року свій з'їзд в Англії, який мав відбутися в місяці серпні. Одначе в майже останній хвилині дату перенесено з тої простої причини, що немає кому цей з'їзд підготувати. Припускають, що цей з'їзд таки відбудеться в часі латинських різдв'яних свят. В УРДН панує загальна охлявість, нерішучість і зневіра, а рівночасно і сильний поділ думок на ролю тої партії в нашому українському світі в майбутньому. Деякі члени ЦК УРДН заявляють відкрито, що їхня дотеперішня дія не оправдалася і закликають до шукання нових шляхів, а за один з цих "нових" шляхів уважають konieczність визнання УРСР за українську державу, навіязування контактів з чинниками тої держави, надіючись, що в цей спосіб вони зможуть добитися більших еволюційних змін, а колись, якщо заїде konieczність, то і самостійности. Великим прихильником цього погляду і його активним пропагатором став В. Бендер, член ЦК УРДН з нашого терену. Проти тої тенденції створилася в Канаді опозиція, яка назвала себе "Товариством Оборони Українського Революційного Демократичного Руху". Виступають анонімово. Всі їхні дотеперішні заходи в тому напрямі, аби намовити Василя Гришка очолити партію і стати віцепрезидентом УНР не принесли успіхів. Михайло Воскобітник, другий авторитетний між уерденістами провідний член, також відмовляється від тої функції. Натомість на становище лідера пнється Микола Степаненко, якого члени не хочуть.

УНДС проголосило в остаточному своїй резолюції, винесені на недавньому з'їзді в Лондоні. В цих резолюціях, відмічаючи "деякі полеккі в Україні", заявляється, що не може бути якоїсь мови про "відлигу під оглядом національним, політичним і соціяльним". Говориться досить сильно про безоглядну русифікацію та винищування поневолених народів. Резолюції відкидають думку про "орієнтацію на реалітети", а УРСР називається фікцією і зряддям в руках воєрога. Одначе в статті А. Гудовського, надрукованої в тому самому числі "Мети", що і резолюції, на самому початку пишеться таке: "Для прикладу наведемо останній сепаратний виступ ЗЧ ОУН. Ми не відмовляємо цьому середовищу в патріотизмі й оцінюємо його жертву крові в боротьбі УНА, як руху національного спротиву. ЗЧ ОУН може відзначати річницю т. зв. акта ЗС-го червня 1941 р. як політичну акцію своєї партії. Але ми вважаємо недопустимим представляти той виступ, як державно-творчу дію і святкувати її, як акт відновлення нашої державности, а п. Я. Стецька представляти як останнього прем'єра Українського Уряду". В рубриці від Редакції це поширюється довшою заявою, де найперше кажеться, що ця подія може уважатися лише партійним святом, а відтак ставиться припущення, що могло б статися в часі, коли німці були б визнали цей акт. В інших місцях закликається ЗЧ ОУН до співпраці на базі УНРади. Коментування до цього хіба не потрібні.

Колишня "Селянська Партія", створена Архипенков і піддержувана Багриним та Лівницьким проти партії Доленка, в місяці жовтні ц. року переформувалася на "Аграрно-Селянський Рух" і покликала

провід у складі: І.А. Антоненко /Лондон/ - Голова, о. К. Данилевський /США/ - перший заступник, інж. Ю. Гергель /Новий Ульм/ - другий заступник, полк. І. Карбовський /Берлін/ - організаційний референт, М.З. Візір /Мюнхен/ - фінансовий референт, інж. Чуптій /США/ - референт культури й освіти, проф. В.К. Приходько - референт зовнішніх справ /зам. у США/, Г. Бабенко /Равенсбург/ - секретар і пресовий референт, а його заступником став Микола Зінченко, з Англії. Функції уповноваженого на Англію взяв Антоненко, який мешкає в Лондоні. До контрольної комісії з нашого терену ввійшли Петренко і Лисак, обидва з Лондону. Всі три, чи, радше - всі чотири в нашому українському громадському чи в політичному житті майже не відомі, а декотрі /Лисак, Петренко/ навіть загадочні. Новопокликаний провід тої партії вніс подання за вступом до УНРади і назначив делегацію в числі повної шістки.

Нічого доброго для нашого політичного життя на чужині цей новотвір не віщує. За маленькими виїмками, всі ці люди, які є в провіді, в комісії і як делегати до УНРади, нашій громаді або взагалі не відомі, або відомі в радше негативному світлі.

-----:-----

КОНФЕРЕНЦІЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА

В дні 12-го листопада в Бофало, США., відбулася п'ята конференція колишніх вояків УПА, які поселилися в США і Канаді. В тій конференції взяло участь 25 друзів.

В своїх постановках, конференція виступила остро проти нових змінювачів, які "вперто намагаються розкласти політично здоровий український загальний інтерес ворога". Після осудження і нап'ятування такої розкладової роботи, конференція заявила, що "М. Лебідь і його група, зрадивши позиції української визвольної боротьби, не мають жодного мандату від українського народу репрезентувати його поза межами України". Конференція заявила, що Товариства колишніх вояків УПА в США і Канаді стоять "непохитно на позиціях Воєнної України і безкомпромислово поборюємо порога - Москву і її свідомих чи несвідомих вислужників на кожному місці". Конференція зобов'язалася виступити з ініціативою врочистого відзначення і звеличання 25-річчя УПА в 1967 році.

З рішень в організаційно-ділових справах довідуємося, що Товариства УПА підготовляють до друку дві монументальні книги до історії УПА, які мають повийтисися в 1967 році. Першою також 600 сторінковою книгою є праця проф. Лева Шанковського в українській мові, а другою праця Юрія Крохмалька-Тиса в англійській мові. Обидві праці будуть багато ілюстровані, з мапами, схемами і т. п. Прийнято рамовий Статут, Грамоту і Правильник Капітули Хреста Заслуги УПА і рішено декінчити збирання матеріалів до "Книги Впавших Друзів".

Це дуже скорочений витяг найважливіших місць з загальних постанов і з постанов у справах організаційних.

Наколи б члени ОУН з нашого терену розпоряджали якимись конкретними матеріалами до "Книги Впавших Друзів" радимо надсилати їх на нашу адресу, або впрям до Канади на адресу Ліги Визволення України або до США на адресу ОСЧСУ.

З інших джерел довідуємося, що приготовлявана до друку книжка про 30-те Червня 1941 цього року ще не вийде, але повийтисється в тягу наступного. Основну частину матеріалів до тої книжки подав Ярослав Стецько, тодішній Голова Тимчасового Державного Правління. Вкортці повийтисється 270-280 сторінкова праця М. Сосновського під назвою "Україна на міжнародній арені 1945-1965, яку видає "Студіуми в Канаді /наша установа/.

Ці публікації постараймося набути у певній кількості для нашого терену. В додатку варто знати, що в Канаді приготовляється до передруку матеріали д-ра Дмитра Денцова.

-----:-----

УККА І СИТУАЦІЯ В США

Членство ОУН нашого терену вже мали нагоду запізнатися з тою ситуацією, яка розвинулася останньо докруги цьогорічного конгресу Українського Конгресового Комітету Америки, і про причини її виникнення. Все ж таки певні справи вимагають того, щоб і ми повернулися до тої справи бодай настільки, наскільки цього потрібно для зглиблення основних причин існуючого стану.

УККА являється загальною найвищою суспільно-політичною репрезентацією української еміграції в США. Ця установа є побудована на принципі репрезентації поодиноких організацій суспільного, політичного, а в деяких відношеннях і станового характеру в цьому найвищому тілі для ведення скоординованої внутрішньо-української і зовнішньої політичної, громадської і культурної роботи.

Тому від самого початку існування УККА в тій установі відбувалася постійна боротьба за впливи. В тягу тієї боротьби на протязі останніх десятих років наш визвольний рух здобував постійно певні впливи, так що в часах, коли круги УНРади перекинулися остаточно на лінію непередриженської політики, а представники цих кругів приступили до співпраці з різними приватними американськими русофільськими кругами, УККА, після поїздки проф. Л. Добрлянського та інших до Європи, перекинулося в остаточно на лінію нашої зовнішньо-політичної концепції, а вкінці відмовилося дарувати фінансову допомогу кругам УНРади.

З хвилиною постанови "двійки" та відкритого переходу Лебеда на зовсім протиставну до ОУН позицію, на американському терені створився досить чисельний табір "реалітетників". Однак доки цей табір обмежував свою роботу лише до рідких пропагандивних виступів, доти його дія на внутрішньому й зовнішньому відтинку УККА толерувало, а представники цього середовища брали участь в працях УККА. Ситуація змінилася з хвилиною, коли це середовище стало пропагувати і ініціювати "культурні контакти" з висланниками московсько-большевицького режиму. Ідея перших таких "контактів" Екзекутива, а відтак і Рада Директорів УККА виступили відкрито проти цих "контактів". Боротьба в цій площині точилася майже два роки.

З початком біжучого року, а радше - від кінцевих місяців минулого "двійкарські" тенденції в справі контактів, підсилювані деякими американськими, а рівночасно і большевицькими кругами, заторкнули інші українські політичні угруповання, а зокрема групу ред. Штуля-Жданевича і УРДН. Поважніша тріщина цього ж характеру виявилася теж в кругах СРД. Частина політично невинуватих "культурних діячів", викладачів декотрих університетів і наївної політично студентської молоді пішли теж цим шляхом.

В наслідок цих "переорієнтацій" цьогорічний конгрес УККА проходив в атмосфері великого напруження. Однак, як орієнтуємося і як нас інформують очевидці, ці важливі питання майже не дискутувалися. Однак сторони знали, про що ходить. Шило з мішка вилизло щойно тоді, коли приступлено до вибору правлячих органів. Представники навіх опортуністичних угруповань, побачивши неможливість здобути перевагу в цих органах, а тим самим і вплив на дальшу політику УККА, відмовилися від прямої співпраці з УККА і створили опозицію. Перед у цьому вели групи "двійкарів", декотрі "мельниківці", уерденівці та інші.

Зараз після конгресу в "Українських Вістях", "Українському Слові" і в декотрих інших газетах, що публікуються у США і Канаді, повелася широка кампанія проти теперішнього проводу УККА.

Існуюча на конгресі атмосфера не дозволила провести конструктивну аналізу роботи УККА в багатьох важливих аспектах. Однак це використовується дуже спритно проти теперішнього проводу УККА. В цьому є, очевидно, велика шкода.

Від тиском ситуації Екзекутивна УККА покликала Консолідаційну Комісію для налагодження суперечностей. В склад тої комісії увійшли Мисир Висогір, Антін Баток, о. дек. М. Харина, Степанія Пужкар, С. Ворох, П. Стерчо, Вол. Галан і Балабан. Який буде результат з її праці - предбачити важко. Однак перебіг тої наради Екзекутиви УККА, суперечки між поодинокими членами і т. п. не ворожать тій комісії легкої праці.

Щоб ще краще зрозуміти ситуацію в США на відтинку "контактів" варто навести приклад з одним числом "Свободи", яку видає УНСОІЗ, що є членом УККА. Це число з того тижня, коли там гастролювала група танцюристів Вірського. На одній із сторінок того числа "Свободи" надруковано в горі в обрамленні, що нагадує платне оголошення, становище Організації Українського Визвольного Фронту, яке вяснює ті цілі, що їх намагається осигнути Москва тою і подібними групами і закликається українців не піддержувати своєю участю тих цілей. Поруч того оголошення "Свобода" надрукувала дуже "чемний" репортаж про імпрезу в честь групи Вірського в Нью Йорку, на якій були теж представники делегації УРСР в ООН. А в низу аж двоє оголошень про концерти тої ж групи. Коли на засіданні Екзекутиви УККА на це звернув увагу д-р В. Коваль, кажучи, що настанова УККА в справах контактів повинна зобов'язувати теж пресу, то А. Драган, редактор "Свободи" відповів, що "преса має обов'язок інформувати громаду про все й ніхто не має права казати редакторові, що і як він має писати". Коментаря мабуть не потрібно. Трапився теж випадок, що на одній з таких "зустрічей" було присутніх два члени Екзекутиви УККА. У вясненніях сказано, що вони не знали становища УККА в цих справах.

Незважаючи, однак, на існуючий стан, у нас є переконання, що здоровий розсудок і почуття відповідальності переможуть. Наші друзі в США мають важку ситуацію, але їх постава тверда і рішуча.

ДЕ СТОІТЬ СПРАВА СВІТОВОГО КОНГРЕСУ?

Новище з'ясована ситуація в США ставить питання скликання Світового Конгресу Українців у дуже важке положення.

Згідно з найновішими інформаціями, велика частина матеріалів /відозви, звернення, тощо/ є підготовлені до остаточного затвердження Підготовчим Комітетом. Дуже дискусійним є питання секретаріату, який має би діяти після відбуття конгресу. Первісна думка, щоб це залишити за ПАУК, вимагає в обличчі існуючої ситуації ґрунтовної перевірки. Не менш дискусійним є місце відбуття конгресу і час його скликання. Ще не є поладнана в остаточному і форма скликання, бо до сьогодні основними організаторами тої справи є США і Канада. Європа являється радше пасивним спостерігачем. Основні доповіді та матеріали до опублікування, які вяснювали б сторонньому світові сучасне положення в Україні, ще не готові, але опрацьовуються.

Коли ж ходить про секретаріат, то останньою виринула думка про зміни ротаційною системою, на основі якої раз у три чи чотири роки голова секретаріату або секретар були б в Європі. Спроби викликати в справі конгресу УНРаду продовжуються.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УВС

В суботу, 3-го грудня, в Лондоні відбулися річні звичайні Загальні Збори Української Видавничої Спілки, в яких взяло участь понад 30 осіб, членів Спілки і гостей. Збори провадили дд. Ю. Заблоцький - Директор УВС, і інж. В. Олесків - секретар Дирекції.

В діловому році, який закінчився 31-го травня, білансова сума майна УВС становила 50, 012 фунтів, а після відтягнення оборотних зобов'язань, власне майно УВС становило 39,805 фунтів. В порівнянні до 1965 року вартість майна УВС зросло на суму 11,000 фунтів кругло, з чого около 6,400 пішло на рахунок переоцінки вартости будинків УВС.

Обороти УВС по стороні прибутків становили в діловому році 23,518 фунтів, або кругло 3,200 більше як попереднього року, а зиск бруutto дав суму 7,077 фунтів. Чистий зиск, який при замкненні року перенесено до білансу становив суму 418 ф. кругло з рахунку зисків і страт і суму 290 кругло з рахунку пожертв на пресовий фонд "Визвольного Шляху".

Велику частину уваги присвятили Загальні Збори "Визвольному Шляхові" і видавничій діяльності. Обговоривши справи "Визвольного Шляху", збори затвердили теперішнє положення на внутрішньо-українському відтинку під оглядом друкованого слова і ствердили, що фактично "Визвольний Шлях" є одним журналом, який вносить безпечно в скербницю нашого духово-культурного, наукового й політичного життя дуже багато корисного матеріалу, який скріплює і узмістовлює боротьбу української нації проти Москви. Через те наш журнал є постійно атакований підсов'єтськими й польськими режимовими виданнями.

Тому, що ці збори відбувалися на порозі двадцятирічної появи "Визвольного Шляху", у своїх рішеннях збори намітили відзначити цей ювілей посиленою акцією за поширенням "Визвольного Шляху". Для цієї цілі, а рівночасно і для існуючих потреб політичного характеру, буде відведений певний час у перших місяцях 1967 року. Дирекція УСВ і ЦП розпрацюють план поїздок з доповідями для загалу громадянства, а наші низові клітини повинні вже від сьогодні приготуватися в тому напрямі, аби ці доповіді використати цілком для поширення в терені наших видань.

-----:-----

ВІДОМОСТІ ПРО АРЕШТИ В УКРАЇНІ

Цими днями українська еміграційна преса принесла далші відомості про арештування, засуди і переслідування в Україні працівників науки і культури. В загальному почастиє 20 додаткових прізвищ, що разом з давніше опублікованими становить около 40 осіб. Є це люди з Києва, Львова, Одеси, Луцька і Станіславова. Роки судових ув'язнень варяться між 5 і 25 років. Деякі були співробітниками підсов'єтських журналів "Жовтень", "Дніпро", інші викладачами на університетах або робітниками наукових дослідних інституцій.

Причини цих арештувань Іван Драч, теперішній член делегації УРСР в ООН висловив так: "Справа в тому, що у середовищі цих людей були люди, зв'язані раніше із підпільними націоналістичними організаціями, які були на Україні, зв'язані навіть з німецьким Гестапо". В дальшому уточнює причини ув'язнень і переслідування тим, що "починалася навіть пряма пропаганда проти нашої системи, проти нашого ладу, поширювалися, передруковувалися на машинці і розсилалися та розвозилися по Україні документи, де йшлося про характер нашої системи, про ворожість її до українства, про той червоний фашизм, який панує у нас і т. д".

Очевидно, що намагання Драча пришити переслідуваним людям співпрацю з Гестапо є звичайною тактичною і пропагандивною викруткою більшовиків на оправдання свого терору та переслідувань. Основна ж причина лежить в тому, що це були люди, які виступали й організували оборонні акції українців перед московською насильницькою русифікацією та нівеляцією. В своїх акціях вони пробували користуватися тими теоретично-пропагандивними правами, що їх обіцяє сов'єтським громадянам більшовицька конституція.

Позірне потвердження цього факту Іваном Драчем, який свого часу уважався за приналежного до тих, що боролися за більші права і свободу, ставить його самого під дуже компромітующе світло. Чи не був він часом тою особою, яку московське КГБ вкхнуло до групи патріотів з метою їх розкриття при відповідній нагоді. І чи факт приналежності його особи до складу делегації УРСР в ООН не є, з одного боку, винагородою за його кафебівську працю в Україні, а з другого - троянським конем для української еміграції, зокрема для прихильників "культурних контактів".

Другий представник радянської України в ООН, Дмитро Павличко, дуже завзято виступає проти наших тверджень русифікаційної політики в Україні, кажучи, що такого немає, а противно, що розвивається українізація. Він виступав в ООН в обороні свободи мешканцям Адену, знаючи докладно скільки українських патріотів валяється по московських тюрмах і концтаборах. Він намагається показатися перед укра-

інцями в Нью Йорку як чесний український патріот, одначе всіма засобами боронить систему, від її імені атакує Західній Світ, але про виступ в обороні України навіть йому не сниться.

Ці найновіші вістки є ще одним і дуже наочним доказом, що під цю пору в Україні розгортається важка боротьба за самобутність нації, в якій всі верстви населення українського приймають активну участь. Відродження спротиву повинно заставляти еміграцію до збільшених зусиль. Зокрема ці справи повинні заставляти всіх членів ОУН до подвоєння зусиль у праці на різних відтинках.

-----;

З ДІЯЛЬНОСТІ КГБ

Діяльність КГБ розвивається, в основному, по двох або трьох різних напрямках, а саме: законспірований, розвідочно-циверсійний, відкритий, пропагандивно-розкладовий, який розбивається на дві окремих частині -- частину, що займається вилученням жертв, їх компромітацією в очах чужинців і своїх, та частину, що розбудовується у легальних формах для відкритої роботи на довшу мету, роботи, яку фінансує і буде фінансувати КГБ.

По цій третій лінії робота на різних теренах розвивається уже декілька років. В Західній Німеччині постало на протязі останніх двох років декілька таких легальних осередків духово-морального й політичного розкладу. При кінці 1965 року така легальна просов"єтська організація із завданнями "плекання рідної культури та допомагати морально і матеріально своїм членам" постала в Мюнхені. Основноположниками її стали росіянин Кузов, який є головою, і Розеншток, жид російського походження. В неофіційному пов'язанні з ними стоїть відомий російський анархіст Е. Арцук-Державін, видавець російської газети "Голос Росії". Покищо ця організація займається пропагуванням сов"єтських фільмів, які висвітлюються при кінці кожного місяця висланниками сов"єтського посольства.

Друга подібна організація постала в першій половині 1966 року в місті Людвігсгафен, основоположником якої став А. В. Анохін, булшій капітан сов. армії. А третя заснувалася в північній Німеччині за ініціативою жінки Тамари Герцберг, яку тепер очолює Соколов.

Ці організації, які постали за ініціативою москалів або лідерів московського походження. Одначе відомо, що, для прикладу, в Лондоні чиновники московської амбасаді вже від давніша пошукують за людиною або людьми українського походження, які були б їм настільки довірливі, що на них можна б записати офіційно відповідний будинок, а цей будинок використовувати у формі клубу для українців. Таким кандидатом обіцяють повне удержання в тому будинку і відповідну винагороду за догляд. Не можна виключати, що заходи подібного характеру не робляться в терені. Недавно в Брадфордї москалі відкрили клуб, за яким, мабуть, стоїть НКС.

Рівночасно з повизим стало відомим, що чиновники московських амбасад шукають контактів та співпраці не тільки з одиницями, що посідають відповідний громадський чи інший стаж, але також і до тих групок українців, які не належать до ніяких організацій, в громадській чи в політичній дії не проявляються і її не піддержують, а свій час зводять на грані в карти, піятиці і в пустомельстві. Такі групки існують всиди, зокрема у великому Лондоні.

На місце колишнього Грицаєв в московській амбасаді в Лондоні є інша людина українського походження, яка займається нашими справами. Після довшої перерви, пов'язаної з виделенням Грицаєв та вмонтуванням нового чоловіка, колишня практика персональних контактів, контактів приготівлених або "принагідних", продовжується даліше.

Запримічено також, що з нагоди виїздів різних людей в туристику до ССРСР і приїзду туристів седи спосіб передавання поздоровлень і листів рідними до рідних починає прибирати на кількості. Вже були випадки, що такими листонашами ставали люди абсолютне чужі, навіть не українці з походження. Варто було б попереджувати наших українців, щоб вони не йшли на такий рід комунікації, відраджували це іншим, а до кожної спроби ставилися найбільш обережно.

Висилання "Вістей з України" та іншої "літератури" продовжується. Згідно із спостереженнями частина відборців скриває факти надсилання тієї літератури на їх адреси. Майже всі брошурові випуски присвячені знеславлюванні ОУН-УПА та поодиноким провідних членів ОУН, які або впали в боротьбі, або є між живими на Україні чи на чужині. На українських землях, зокрема в цих місцевостях, до яких доходять масово листи з чужини й пакунки, недавно большевики висвітлювали фільм про життя українців на чужині. Картини цього фільму були знімані в найбільшій дільниці великих американських міст, обов'язково з групами мійських волоцюг, яких коментатор представляв як емігрантів.

Подавши ці дуже короткі й загальникові інформації з тої ділянки нашим бажанням є звернути увагу всього членства ОУН, симпатиків і прихильників на потребу надзвичайної уваги до всього, що відноситься до боротьби з ворогом.

Найосновнішим середником боротьби проти затій ворога є поживлена діяльність наших установ і їх клітин на різних відтинках організованого життя, поширення між українцями нашого друкованого слова і використання всіх доступних матеріалів в ділянці усної пропаганди. В додатку, треба ставитись з великою увагою до вчасного подавання в гору інформацій про справи на місцях.

Особливу увагу треба звертати на найосновніші засади загальної і організаційної конспірації. Ніде правди діти, але язикова "подітика", "критика" і тим подібне, прибирає на силі. Про важливі організаційні, громадські й політичні справи говорить у відкритих місцях. В деяких відношеннях засади звичайної повздержливості, яку повинна б практикувати кожна культурна людина, майже не існують. А все це повільно снується у гору, доходить у насторожені вуха ворога, і згодом використовується спритно проти нашого організованого життя.

-----:-----
РІЗНІ СПРАВИ

1/ В прилозі до цього числа "Бюлетеня ТП" висилається світлочне привітання ТП з нагоди надходячих свят Різдва Христового і Нового Року. Провідники клітин подбають, щоб цей привіт був відчитаний членам і симпатикам, юнакам і юначкам, на організаційних сходинах ще перед святами.

2/ Для Станичних Провідників висилається річне розчислення за "Бюлетень ТП" та інші видання, за які в плати надсилається впрод до канцелярії ТП. Просимо вирівняти належитості ще перед кінцем біжучого року.

3/ Подані попередньо інформації про відправу Провідного Активу захищаються в силі. Остаточне повідомлення з усіма потрібними датами буде вислане з початком наступного року.

4/ Про речинець чергової збірки на Визвольний Фонд ОУН буде окреме повідомлення з початком нового року.

5/ В місяці жовтні Жіноча Сітка ОУН поширила на нашому терені около 4,000 летючок під наголовком "Роля Української Жінки у Визвольній Боротьбі".

6/ Повний текст резолюцій цьогорічної конференції АПАКЛю будуть надруковані в "АВН Кореспонденс" і в "Українськ Ревю". Матеріали репортажного і звітного характеру вже є надруковані в "Українській Думці" і друкуються частинами в "Шляху Перемоги".

7/ УВС випустила друком перший том повісти О. Звичайної під наголовком "Ворог Народу".